Sfântul cuvios Simeon, stâlpnicul cel bătrân sau „cel din țarc”

(s.v. 1 septembrie / s.n. 14 septembrie)

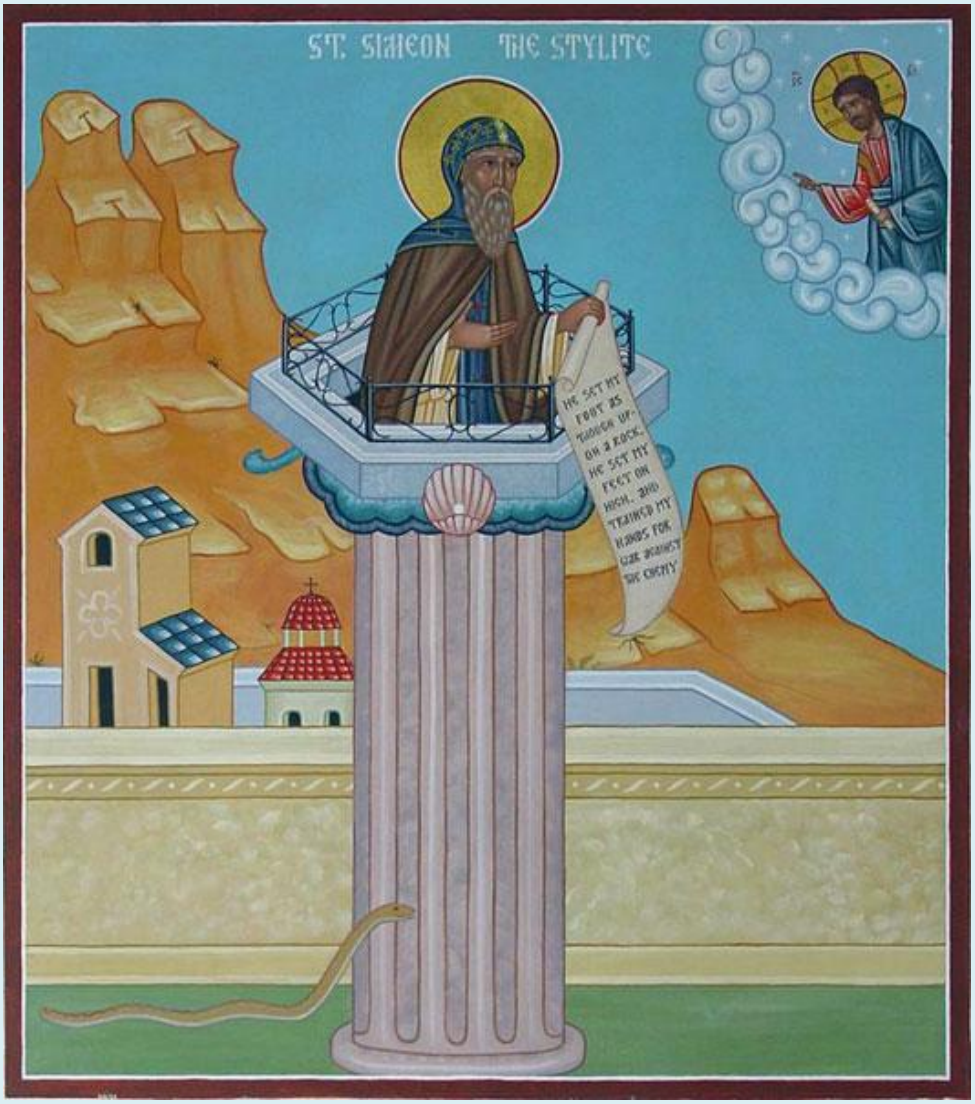

Materiale despre Sfântul cuvios Simeon, stâlpnicul cel bătrân sau „cel din țarc”:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Simeon,-st%C3%A2lpnicul-cel-b%C4%83tr%C3%A2n-(1-sept)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Simeon%2C+st%C3%A2lpnicul+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Simeon%2C+st%C3%A2lpnicul+

***

Sfântul Simeon, stâlpnicul (aprox. 390 - 459) s-a nevoit vreme de 37 de ani în vârful unui stâlp, lângă Alep, Siria. Mai este cunoscut ca Sfântul Simeon stâlpnicul cel bătrân sau „cel din țarc” pentru a fi deosebit de Simeon stâlpnicul cel tânăr şi de Simeon stâlpnicul III (sec. V). Este primul monah cunoscut care s-a nevoit pe un stâlp. Este sărbătorit în Biserica Ortodoxă pe 1 septembrie, dar şi în Biserica Ortodoxă Coptă (pe 29 pashons) şi în Biserica Romano-Catolică (pe 5 ianuarie).

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
În această lună (septembrie), ziua întâia - Începutul Indictului; pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon stâlpnicul şi arhimandritul şi a maicii lui Marta. Şi Sfintele patruzeci femei mucenițe şi Sfântul Ammun diaconul şi dascălul lor (Minei) 6
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Simeon, stâlpnicul 42
Acatistul Sfântului cuvios Simeon, stâlpnicul 51
Imnografie 64
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului şi purtătorului de Dumnezeu părintele nostru Simeon, stâlpnicul 65
Sfântul Simeon Stâlpnicul - drumul spre sfințenie 84
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon stâlpnicul (sau stilitul) cel bătrân 85
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Începutul anului bisericesc; Sfântul cuvios Dionisie Exiguul (cel smerit); Sfântul cuvios Simeon Stâlpnicul (Te Deum) 87
Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Începutul anului bisericesc; Sfântul cuvios Dionisie Exiguul (cel smerit); Sfântul cuvios Simeon Stâlpnicul 88
Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon, stâlpnicul (t 459) 93
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon, stâlpnicul şi arhimandritul şi a maicii lui, cuvioasa Marta 102
Cântare de laudă la Sfântul Simeon, stâlpnicul 105
Cugetare 106
Luare aminte 106
Predică despre Cuvântul, Fiul lui Dumnezeu 107
Sinaxar - Cuviosul Simeon, stâlpnicul (1 septembrie) 109
Sfântul Simeon, stâlpnicul 122
Sfântul Siluan Athonitul - Vei cunoaşte pe Domnul prin Duhul Sfânt 124

Sfântul Simeon Stâlpnicul şi ispita slavei deşarte 126
Pr. Dragoș Mihai Olteanu - Sfinţii care locuiau pe stâlpi 127
ro.orthodoxwiki.org - Cuviosul Simeon, stâlpnicul 132
Cine este Sfântul cuvios Simeon Stâlpnicul? (video) 136
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Hilandar 137
Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Simonos Petras 139
Radu Alexandru - Moaştele Sfântului Simeon, stâlpnicul 141
Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Simeon, stâlpnicul 144
Icoane 153

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

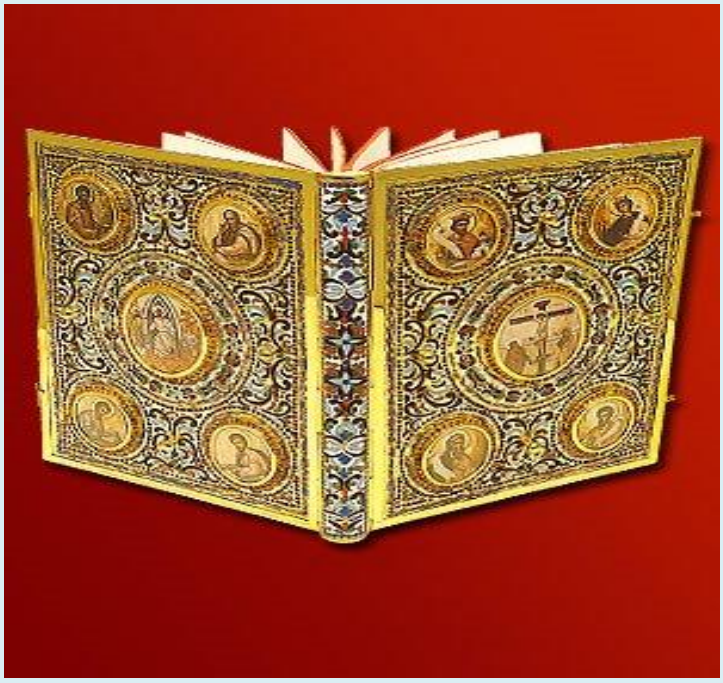

Ev. Matei 11, 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor săi:

27.Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28.Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29.Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30.Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Apostol

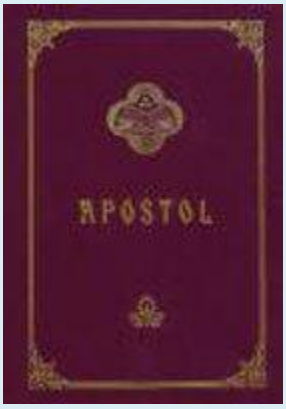

Epistola către Coloseni a Sfântului apostol Pavel

Ap. Coloseni 3, 12-16
12.Îmbrăcaţi-vă, dar, ca aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi prea iubiţi, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă-răbdare,
13.Îngăduindu-vă unii pe alţii şi iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum şi Hristos v-a iertat vouă, aşa să iertaţi şi voi.
14.Iar peste toate acestea, îmbrăcaţi-vă întru dragoste, care este legătura desă-vârşirii.
15.Şi pacea lui Hristos, întru care aţi fost chemaţi, ca să fiţi un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; şi fiţi mulţumitori.
16.Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi cu bogăţie. Învăţaţi-vă şi povăţuiţi-vă între voi, cu toată înţelepciunea. Cântaţi în inimile voastre lui Dumnezeu, mulţumindu-I, în psalmi, în laude şi în cântări duhovniceşti.

În această lună (septembrie), ziua întâia - Începutul Indictului; pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon stâlpnicul şi arhimandritul şi a maicii lui Marta. Şi Sfintele patruzeci femei mucenițe şi Sfântul Ammun diaconul şi dascălul lor (Minei)

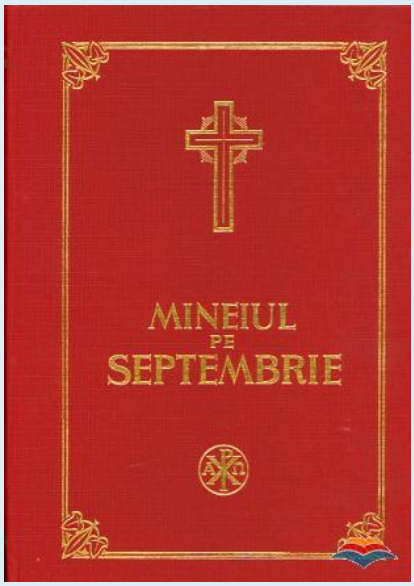

În ziua întâia, începutul Indictului, adică al anului nou bisericesc, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon stâlpnicul şi arhimandritul şi a maicii lui Marta. Şi Soborul Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu cea de la Miasine. Sfântul mucenic Aitala. Şi Sfintele patruzeci femei mucenițe şi Sfântul Ammun diaconul şi dascălul lor. Şi pomenirea Sfinţilor mucenici: Calista, Evod şi Ermoghen, fraţi buni. Şi pomenirea lui Isus, fiul lui Navi, şi pomenirea arderii cea mare.

La Vecernie

După obişnuitul Psalm, se citeşte Fericit bărbatul... Slava întâia; iar de este sâmbătă seara, se citeşte Catisma întreagă. La Doamne, strigat-am..., se pun Stihirile pe zece, şi se cântă 3 stihiri ale Indictului, şi 7 ale cuviosului.

Stihirile Indictului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Rugăciunea învăţăturii celei dumnezeieşti, de însuşi Hristos rostită învăţându-ne, în toate zilele să strigăm către Ziditorul: Tatăl nostru care locuieşti în ceruri, pâinea cea spre fiinţă dă-ne-o nouă, trecând cu vederea greşalele noastre.

Precum oasele evreilor, au rămas oarecând în pustie, osândindu-se după dreptate, pentru că nu se pleacă Ţie, Stăpânului tuturor, aşa oasele păgânilor şi necredincioşilor, risipeşte-le acum, după graiul psalmistului, lângă iad Hristoase.

Cela ce în muntele Sinai, tăbliţele ai scris oarecând, însuţi şi acum în cetatea Nazaret după trup, cartea proorocească ai primit a citi Hristoase Dumnezeule; şi aceea închizându-o, ai învăţat popoarele, că întru Tine s-a plinit Scriptura.

Alte **Stihiri** ale prea cuviosului. Glasul al 5-lea, însuşi glasul:

Podobie: Cuvioase părinte...

Cuvioase părinte, trupul ţi-ai topit cu lacrimile, şi curăţindu-ţi sufletul te-ai suit la înălţimea bunătăţilor; simţită locuinţă avându-o pe stâlpul tău, iar cea gândită în cereasca cetate a Sionului celui de sus. Miratu-s-au îngerii, spăimântatu-s-au oamenii, ruşinatu-s-au dracii de bunătăţile tale Simeoane cuvioase! Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Cuvioase părinte, de ar avea grai stâlpul, nu ar înceta a vesti durerile, ostenelile, şi suspinurile tale; însă acela nu el te ţinea pe tine, ci mai ales umezindu-l tu, fericite, cu lacrimile tale, ca un copac îl ţineai. Miratu-s-au îngerii, minunatu-s-au oamenii, spăimântatu-s-au dracii de răbdarea ta, Simeoane cuvioase! Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Cuvioase părinte, cu puterea Dumnezeiescului Duh, râvnind Stăpânului tău, te-ai suit pe stâlp ca pe Cruce. Acela zapisul strămoşesc a rupt, iar tu năvălirile patimilor le-ai biruit. Acela ca o oaie, iar tu ca o jertfă, Acela pe Cruce, iar tu pe stâlp, Simeoane cuvioase! Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Alte **Stihiri** ale prea cuviosului, glasul al 2-lea. Podobie:

Cel din pruncie sfinţit Simeon, a răsărit ca un rod bun din rădăcină bună; şi cu darul mai ales decât cu lapte hrănindu-se, şi pe piatră trupul suindu-şi, şi către Dumnezeu înălţându-şi gândul, şi-a zidit ceresc lăcaş prin faptele cele bune şi cu dumnezeieştile puteri cele de sus desfătându-se, sălaş s-a făcut lui Hristos Dumnezeu, şi Mântuitorului sufletelor noastre.

De te-ai şi mutat de la noi păstorule cel bun, cuvioase părinte Simeoane, dar pomenirea ta în veac rămâne, căci pentru blândeţile inimii tale nu te depărtezi din dragoste cu Duhul de la noi; ci înaintea lui Dumnezeu stând, şi cu îngerii dănţuind în ceruri, împreună te roagă, să se mântuiască sufletele noastre.

A lui Ciprian: Sicriul moaştelor tale, prea lăudate părinte, izvorăşte tămăduiri; şi sfânt sufletul tău cu îngerii împreunându-se, după vrednicie se bucură. Deci având către Dumnezeu îndrăznire cuvioase, şi cu cei fără de trup dănţuind în ceruri, roagă-te cu dânşii, să se mântuiască sufletele noastre.

A lui Ghermano: Iubit-ai de Dumnezeu purtătorule filozofia cea de sus, şi afară de lume ai fost vieţuind mai presus decât cele văzute şi neîntinată dumnezeiască oglindă te-ai arătat lui Dumnezeu; şi fiind pururea împreunat cu lumina, lumină ai primit, fericite, şi mai luminat sfârşit ai dobândit. Roagă-te dar pentru sufletele noastre înţelepte Simeoane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 6-lea. A lui Germano*

Dumnezeiescul dar umbreşte peste sicriul moaştelor tale, sfinţite Simeoane; pentru aceasta şi la mireasma mirului minunilor tale alergăm, tămăduire de boli luând; ci părinte cuvioase, roagă pe Hristos Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a Indictului, asemenea*

A lui Vizantie: Cela ce eşti unit cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, Cuvinte cel fără de început şi Fiule; al tuturor celor văzute şi nevăzute Făcătorule, şi împreună Ziditorule, binecuvântează cununa anului, păzind în pace mulţimile drept-credincioşilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor Tăi.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, şi Paremiile.

Din proorocia lui Isaia citire:

Cap. 17, 1.

Duhul Domnului peste Mine. Pentru aceea M-a uns pe Mine: A vesti săracilor M-a trimis, a vindeca pe cei zdrobiţi la inimă, a predica robilor iertare şi orbilor vedere, a chema anul Domnului primit, şi ziua răsplătirii Dumnezeului nostru; a mângâia pe toţi cei ce plâng; a da celor ce plâng Sionul, slavă în loc de cenuşă, ungere de veselie celor ce plâng, podoaba măririi în locul mâhnirii duhului.

Şi se vor chema neamul dreptăţii, sădirea Domnului întru mărire, şi vor zidi pustiile cele veşnice, cele mai dinainte pustiite vor ridica, şi vor înnoii cetăţile cele pustii, care s-au pustiit din neam în neam; şi vor veni cei de alte neamuri, care vor paşte oile tale, şi cei de altă seminţie vor fi plugarii şi vierii.

Iar voi preoţi Domnului vă veţi chema, slujitori Dumnezeului vostru se va zice vouă. Tăria neamurilor veţi mânca, şi întru bogăţia lor minunaţi veţi fi. Pentru înfruntarea voastră cea îndoită, şi pentru ruşine, se va bucura partea lor. Pentru aceasta pământul său a doua oară vor moşteni, şi veselie veşnică peste capul lor. Că Eu sunt Domnul, Cel ce iubesc dreptatea, şi urăsc jefuirile cele din nedreptate; şi voi da osteneala lor drepţilor, şi legătură veşnică voi lega cu dânşii, şi se va cunoaşte întru neamuri sămânţa lor. Şi fiii lor în mijlocul popoarelor. Tot cela ce-i va vedea pe dânşii îi va cunoaşte, ca aceştia sunt sămânţă binecuvântată de Dumnezeu în veci, şi cu veselie se vor veseli în Domnul.

Din cartea Leviților citire:

Cap, 26, Vers. 7.

Grăit-a Domnul feciorilor lui Israil, zicând: De veţi umbla întru poruncile mele, şi de veţi păzi învăţăturile mele, şi de le veţi face pe dânsele voi da vouă ploaie în vremea ei, şi pământul va da rodurile sale, şi pomii ţarinilor vor da rodul său, şi va ajunge treierişul vostru la culesul viilor; şi culesul viilor va ajunge la semănătura, şi veţi mânca pâinea voastră întru saţiu, şi veţi locui fără de frică în pământul vostru, şi voi da pace în pământul vostru, şi veţi dormi şi nu va fi cine să vă spăimânteze pe voi. Şi voi pierde fiarele cele cumplite din pământul vostru, şi război nu va trece prin pământul vostru. Şi veţi goni pe vrăjmaşii voştri, şi vor cădea înaintea voastră ucişi. Şi vor goni cinci din voi o sută, şi o sută din voi zece mii, şi vor cădea vrăjmaşii voştri înaintea voastră de sabie. Şi voi căuta spre voi, şi voi binecuvânta pe voi, şi voi creşte, şi voi înmulţi pe voi, şi voi pune legătura mea cu voi, şi veţi mânca cele vechi, şi cele vechi ale celor vechi, şi cele vechi dinaintea celor noi le veţi lepăda, şi voi pune legătura mea întru voi, şi nu va urî sufletul meu pe voi. Şi voi umbla întru voi, şi voi fi vouă Dumnezeu, şi voi veţi fi mie popor.

Iar de nu Mă veţi asculta pe Mine, nici veţi face poruncile Mele acestea; şi de nu vă veţi pleca lor, şi judecăţile Mele de nu le va primi sufletul vostru, ca să nu faceţi voi toate poruncile Mele, şi ca să stricaţi legătura Mea, şi Eu voi face vouă aşa: Aduce-voi asupra voastră lipsă, şi veţi semăna în deşert seminţele voastre, şi vor mânca potrivnicii voştri ostenelile voastre. Şi voi întoarce faţa mea asupra voastră, şi veţi cădea înaintea vrăjmaşilor voştri, şi vor goni pe voi cei ce vă urăsc pe voi, şi veţi fugi negonindu-vă pe voi nimenea, şi voi zdrobi ocara mândriei voastre, şi voi pune vouă Cerul ca de fier, şi pământul vostru ca de aramă. Şi va fi întru deşert tăria voastră, şi pământul vostru nu-şi va da sămânţa sa, şi pomii ţarinilor nu-şi vor da roadă. Şi voi trimite asupra voastră fiarele cele sălbatice ale pământului, şi vor mânca pe voi, şi vor topi dobitoacele voastre, şi voi împuţina pe voi, şi va pierde pe voi arma care vine asupra voastră, şi va fi pământul vostru pustiu, şi curţile voastre pustii vor fi. Precum voi aţi venit către mine pe de laturi, şi eu voi veni la voi întru mânie mare. Grăieşte Domnul Dumnezeu, Sfântul lui lsrail.

De la înţelepciunea lui Solomon citire:

Cap. 4. Vers. 7.

Dreptul de va ajunge să se sfârşească, întru odihnă va fi. Căci bătrâneţile sunt cinstite nu cele de mulţi ani, nici cele ce se numără cu numărul anilor, şi căruntеţile sunt înţelepciunea oamenilor, şi vârsta bătrâneţilor viaţă nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu fiind l-a iubit, şi vieţuind între păcătoşi s-a mutat. Răpitu-s-a. ca să nu schimbe răutatea mintea lui sau înşelăciunea să înşele sufletul lui. Că râvna răutăţii întunecă cele bune, şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Sfârşindu-se peste puţin, au plinit ani îndelungaţi; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceasta s-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Şi popoarele văzând şi necunoscând, nici punând în gând una ca aceasta. Că dar şi mila este întru cuvioşii Lui, şi cercetare întru aleşii Lui.

La Stihoavnă

Stihirile Indictului, glasul 1, ale lui Ioan monahul:

Sosit-a intrarea anului, care ne cheamă să cinstim pe cei ce o luminează pe dânsa, pe Calista, pe Evod, şi pe Ermoghen, pe vitejii fraţi buni. Pe Simeon cel întocmai cu îngerii, pe Isus al lui Navi. Pe tinerii din Efes cei şapte la număr, şi ceata cea luminată a patruzeci de Sfinte femei, a cărora amintire împărtăşindu-ne iubitorii de praznic, din adâncul inimii să strigăm: Doamne binecuvântează lucrurile mâinilor tale, şi ne învredniceşte pe noi, cu folos a trece înconjurarea anului.

Stih: Ţie se cuvine cântare Dumnezeule în Sion, şi Ţie se va da rugăciune în Ierusalim.

A aceluiaşi: Hristoase, Dumnezeul nostru, cela ce întru înţelepciune toate le-ai zidit, şi dintru nefiinţă întru fiinţă le-ai adus, binecuvântează cununa anului, şi cetatea noastră o păzeşte nevătămată. Şi pe credincioşii cârmuitorii noştri cu puterea ta îi veseleşte, biruinţă dându-le asupra potrivnicilor. Pentru Născătoarea de Dumnezeu, dăruind lumii mare milă.

Stih: Umplea-ne-vom de bunătăţile casei Tale, sfântă este Biserica Ta, minunată întru dreptate.

A lui Ciprian, glas 2: Minunat eşti Dumnezeule, şi minunate sunt lucrurile Tale, şi căile Tale neurmate, căci eşti înţelepciunea lui Dumnezeu, şi ipostas desăvârşit, şi putere, şi împreună fără de început şi împreună veşnic; şi cu voia Ta cea atotlucrătoare şi atotputernică, ai venit în lume, căutând ca să împodobeşti zidirea Ta, cu negrăita întrupare cea din Maică care nu ştie de bărbat, neschimbându-te după Dumnezeire; punând aşezământuri şi ani, spre mântuirea noastră. Pentru aceasta strigăm către Tine, Bunule, Doamne slavă Ţie.

Stih: Binecuvânta-vei cununa anului bunătăţii Tale.

A lui Damaschin: Cuvinte al Tatălui cel mai-nainte de veci, cela ce cu înţelepciunea toate le-ai lucrat, şi cu cuvântul Tău cel Atotputernic toată făptura o ai aşezat, binecuvântează cununa anului bunătăţii tale, şi surpă eresurile; pentru Născătoarea de Dumnezeu, ca un bun şi iubitor de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 5-lea*

Precum Ilie prin căruţa cea de foc, aşa şi tu cuvioase părinte ai aflat bună scară a stâlpului, prin care te-ai suit la înălţime. Ci acela această suire altora nu a lăsat, iar tu, fericite, ai lăsat şi după moarte această scară a stâlpului, cerescule omule, pământescule îngere, luminătorule neadormit al lumii, Simeoane cuvioase! Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a Indictului, asemenea*

A lui Ioan monahul: Tu Împărate, cela ce eşti pururea şi petreci în vecii cei fără de sfârşit, primeşte rugăciunea păcătoşilor care cerem mântuire, şi dă Iubitorule de oameni pământului tău bună rodire, bine întocmite văzduhuri dăruind; bine-

credincioşilor creştini ajută-le asupra barbarilor celor fărădelege, ca şi oarecând lui David. Că au venit aceştia în lăcaşurile Tale, Mântuitorule, şi locul cel prea sfânt l-au spurcat. Ci dăruieşte-ne biruinţă, Hristoase Dumnezeule, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, căci Tu eşti biruinţa şi lauda celor bine credincioşi.

Acum slobozeşte pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor şi slava poporului Tău bine credincios.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte *(de 3 ori)*

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Troparul Indictului, glasul al 2-lea: A toată făptura Ziditorule, cela ce timpurile şi anii ai pus întru puterea Ta, binecuvântează cununa anului bunătăţii Tale, Doamne, păzind în pace pe popor; şi ţara Ta, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu şi ne mântuieşte pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuviosului, glasul 1*

Al răbdării stâlp ai fost, râvnind părinţilor celor mai dinainte, cuvioase, lui Iov întru patimi, lui Iosif întru ispite, şi vieţii celor fără de trup, fiind în trup: Simeoane părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, al Născătoarei de Dumnezeu, *glasul al 7-lea*

Bucură-te ceea ce eşti plină de dar, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, limanul şi folosinţa neamului omenesc, că din tine s-a întrupat Izbăvitorul lumii. Că numai tu eşti Maică şi Fecioară, pururea binecuvântată şi prea mărită. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască pace la toată lumea.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul Indictului de 2 ori.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *al cuviosului.* ***Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, al Născătoarei de Dumnezeu***

După întâia Catismă, **Sedealna** glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înţelepciunea...

Cela ce vremi roditoare şi ploi, din Cer dai celor de pe pământ, şi acum primind cererile credincioşilor, mântuieşte de toată nevoia pe robii Tăi, că îndurările Tale sunt cu adevărat revărsate spre toate lucrurile Tale. Pentru aceasta binecuvântând intrările şi ieşirile, îndreptează lucrurile mâinilor noastre, Doamne; şi iertare de greşale dăruieşte nouă Dumnezeule; căci Tu din ce n-au fost, toate ca un Puternic întru fiinţă le-ai adus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *tot aceasta*

După a doua Catismă, **Sedealna** cuviosului, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl şi cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioşii, şi să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce şi moarte a răbda şi a scula pe cei morţi, întru slăvită Învierea Sa.

Prin înfrânare ţi-ai împodobit viaţa ta, şi omorându-ţi trupul tău, năvălirile vrăjmaşului le-ai biruit, părinte fericite, şi te-ai mutat la Dumnezeu, întru viaţa cea veşnică, ca un vrednic moştenitor. Pentru aceasta nu înceta rugându-te, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 4-lea*

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Cu credinţă ai intrat întru lupta muceniciei Calisto, împreună cu doi fraţi, mărturisind pe Hristos Dumnezeul nostru. Căci cu darul fiind hrănită, vase înţelegătoare cu adevărat ale Bisericii lui Hristos, pe aceia i-ai săvârşit. Pentru aceasta te-ai şi împreunat cu dânşii, muceniţă întru viaţa cea de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Degrab primeşte Stăpână rugăciunile noastre, şi le du Fiului tău şi Dumnezeu. Doamnă prea curată, strică asuprelile, celor ce năzuiesc către tine; risipeşte năvălirile, şi îndrăznirile Fecioară, ale celor ce se într-armează acum asupra robilor tăi.

După Polieleu, **Sedealna** Sfintelor femei glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Mieluşele cuvântătoare, cele ce sunteţi după vrednicie minunate, Mielului şi Păstorului, v-aţi adus prin credinţă, şi prin mucenicie alergarea săvârşind, credinţa

aţi păzit. Pentru aceasta astăzi, cu bucurie lăudăm sfântă pomenirea voastră, pe Hristos mărind.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor.

Sedealna Indictului, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Ca la Stăpânul a toate şi dătătorul bunătăţilor, la Tine cădem cu credinţă, strigând cu dinadinsul: De a Ta bună milostivire fiind îmblânzit Mântuitorule, şi pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut, şi ale tuturor celor ce Ţi-au plăcut Ţie pururea, învredniceşte ca un bun, pe cei ce Te cinstesc în două firi, şi Te măresc cu credinţă pe Tine.

Deci, Antifonul cel dintâi al glasului al patrulea

Şi **Prochimenul**, glasului al 4-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte ce mi-a dat mie.

Evanghelia cuviosului, de la Luca, cap. 6.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.

9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul al 2-lea*

Pentru rugăciunile cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Apoi **Stihul:** ***Miluieşte-ne pe noi Dumnezeule după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Deci **Stihira**, glasului al 6-lea: Cuvioase părinte în tot pământul a ieşit vestirea isprăvilor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele drăceşti ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a cărora viaţă fără prihană ai urmat; îndrăznire având către Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Canoanele - Al Indictului, cu Irmosul pe 6. Şi al Sfintelor 40 de femei pe 4. Şi al cuviosului pe 4.

Canonul Indictului

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm toate popoarele, Celui ce a scăpat pe Israel din robia cea amară a lui Faraon şi cu picioarele neudate prin adâncul mării l-a povăţuit, cântare de biruinţă, căci cu slavă S-a prea slăvit.

Toţi lui Hristos, Cuvântului celui ipostatnic, prin care s-au alcătuit toate, şi întru care se păzesc neclătite, ca Celui ce din Dumnezeu Tatăl, Lumina cea fără de început S-a născut, cântare de biruinţă să-i cântăm, că S-a prea mărit.

Să cântăm toţi lui Hristos, celui ce cu bunăvoinţa Tatălui, S-a arătat din Fecioară, şi a propovăduit anul cel primit Domnului, spre mântuirea noastră, cântare de biruinţă, că S-a prea mărit.

În Nazaret venind Dătătorul legii, în zilele sâmbetelor a învăţat, descoperind iudeilor venirea Sa cea negrăită, prin care ca un milostiv, mântuieşte neamul nostru.

Al Născătoarei

Toţi credincioşii lăudăm, pe prea minunata Fecioară, care a răsărit lumii pe Hristos, şi de bucuria Vieţii veşnice toate le-a umplut, pururea să o lăudăm că s-a prea mărit.

Alt Canon, al Sfintelor 40 de femei

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea și se va umplea de Duhul, și cuvânt răspunde-voi împărătesei Maici și mă voi arăta luminat prăznuind, și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Tare asupra luptătorului împotrivă, v-aţi luptat mucenițelor, cu pustnicia mai întâi, apoi a doua oară prin vărsare de sânge. Pentru aceasta, cu credinţă cinstim pomenirile voastre.

Rănindu-se de dragostea, Celui ce a răbdat pentru noi Crucea şi moartea, urmelor L ui au râvnit Sfintele femei, uitând neputinţa trupului.

Jertfele elineşti şi chipurile diavoleşti, cu arma credinţei le-aţi surpat şi v-aţi adus la Biserica cerească, vase însufleţite, muceniţe cele cu totul cinstite.

Al Născătoarei

Tinerele fecioare, întărindu-se cu darul, Celui ce a răsărit din pântecele tău, Fecioară cu totul fără prihană, cu bucurie au suferit, întreitul val al muncilor, şi de mireasma ta s-au umplut veselindu-se.

Alt Canon, al cuviosului

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă că S-a proslăvit.

Înviedniceşte-mă o purtătorule de Dumnezeu Simeoane, ca cu organul limbii cel putred, să alcătuiesc ţie cântare, şi cu rugăciunile tale, dăruieşte-mi lumina cunoştinţei cea de Dumnezeu învăţată.

Înţelepciunea ta părinte, o au cunoscut persanii, etiopienii, indienii, şi sciţii şi mulţimea arabilor, şi au prea mărit pe Hristos, cel prin tine prea mărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De dar duhovnicesc te-ai umplut; căci de la staulele păstoreşti, ca Iacov, ca David şi ca Moise, mai mare povăţuitor turmelor celor cuvântătoare, te-ai arătat, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Preacurată Născătoare de Dumnezeu bucură-te, ca ceea ce ai încăput în pântecele tău pe Dumnezeu cel neîncăput, şi te roagă să se izbăvească din nevoi, cei ce te laudă pe tine.

Catavasie: Cruce însemnând Moise în drept cu toiagul, Marea Roşie o a despărţit, lui Israil celui ce pedestru o a trecut. Iar de-a curmeziş aceiaşi lovindu-o, o a împreunat împotriva carelor lui Faraon, deasupra scriind nebiruita armă. Pentru aceea lui Hristos să-i cântăm, Dumnezeului nostru că s-a prea mărit.

Canonul Indictului

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-mă pe mine, Hristoase, pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale şi mă luminează cu lumina feţei Tale. Că nu este sfânt, fără numai Tu, Iubitorule de oameni.

Întăreşte bunule, ca o vie roditoare, care cu dragoste o a sădit pe pământ dreapta Ta, şi păzeşte Biserica Ta Atotputernice.

Pe cei ce cu credinţă te laudă pe Tine Stăpânul tuturor, învredniceşte-i a petrece anul acesta cu fapte duhovniceşti, şi bine plăcând Ţie Ziditorului.

Lină înconjurarea anului dă-mi-o mie Hristoase Îndurate, şi mă luminează cu cuvintele Tale cele dumnezeieşti, care Te-ai arătat grăindu-le iudeilor în sâmbete.

Al Născătoarei

Pururea te mărim pe tine, ca pe ceea ce numai tu peste fire, ai primit darul cel mai presus de om, pe Hristos Dumnezeul nostru cel ce neschimbat s-a sălăşluit în pântecele tău.

Alt Canon, al Sfintelor 40 de femei

Cântarea a 3-a

Irmos: Arcul celor puternici a slăbit şi cei neputincioşi s-au încins cu putere. Pentru aceasta s-a întărit întru Domnul inima mea.

Cu tărie atotputernică fiind întărite mucenităţelor, aţi biruit puterea potrivnicilor luptători; pentru aceasta ca nişte purtătoare de biruinţă, de la Hristos v-aţi încununat.

Astupat-aţi gurile cele căscate ale fiarelor, cu dumnezeiască puterea lui Hristos, de Dumnezeu purtătoarelor, şi v-aţi mântuit fără de vătămare, ca unele ce aţi cinstit pe Dumnezeu.

Cu cea către Dumnezeu dragoste îndumnezeindu-vă, mulţimea dumnezeilor o aţi lepădat, şi la desfătarea măririi celei de sus, aţi ajuns purtătoarelor de nevoinţă.

Al Născătoarei

Pe tine cu totul fără prihană, adevărată Maica lui Dumnezeu, cu bună credinţă te mărturisim; căci prin tine a petrece cu noi Făcătorul, ne-a învrednicit.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Frica Ta, Doamne, o sădeşte în inimile robilor Tăi şi fii nouă întărire, celor ce întru adevăr Te chemăm pe Tine.

Izbăvindu-te de năvălirea cea viforoasă a duhurilor, la lăcaşul cel de mântuire ai năzuit Simeoane, din care şi viaţa cea neîmbătrânită ai câştigat.

Cu totul ţi-ai plecat cu bucurie urechile întrutot fericite către ascultarea Stăpânului, celui ce te-a fericit, şi aşa ai aflat fericita petrecere.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Primind seminţele cuvântului, în brazdele inimii tale, cu adăparea lacrimilor, spic înmulţit de fapte bune lui Hristos ai secerat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Negrăit ai zămislit pe Mântuitorul şi Domnul cel ce ne-a mântuit din nevoi, pe noi cei ce întru adevăr te cinstim, dumnezeiască Mireasă.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, că cu odrăslirea au ales preot, iar Bisericii celei mai-nainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere, şi spre întărire.

Condacul Indictului, glasul al 2-lea: Cela ce locuieşti întru cei de sus Hristoase Împărate, Făcătorul tuturor celor văzute şi celor nevăzute şi Ziditorule; Cela ce

zilele şi nopţile, timpurile şi anii ai făcut; binecuvântează acum cununa anului, fereşte şi păzeşte în pace pe cei bine credincioşi, ţara aceasta, şi pe poporul tău mult-îndurate.

Sedealna cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înţelepciunea...

Cu înfrânarea şi cu ostenelile, şi cu rugăciunile sufletul tău pedepsindu-ţi cu dumnezeiască cuviinţă, te-ai făcut părtaş mucenicilor, fericite. Daruri de minuni cu adevărat ai câştigat, a vindeca bolile celor ce te cinstesc pe tine cu credinţă. Pentru aceasta şi taberele dracilor goneşti, cu puterea cea dată ţie de sus asupra lor, Simeoane prea fericite! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *glasul şi Podobie asemenea*

Înălţatu-te-ai prin credinţă părinte înţelepte, şi cele vremelnice toate trecându-le cu vederea, lui Hristos ai urmat cu puterea Duhului, cu înfrânarea ţi-ai topit trupul tău cuvioase, strălucirea cerească pururea mai-nainte văzând. Pentru aceasta ai şi aflat spre dumnezeiasca suire stâlpul, scară potrivită dorului tău, Simeoane prea sfinţite! Roagă pe Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a Indictului, glasul al 4-lea*

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif, lucru mai presus de fire văzând şi în minte a avut ploaia cea de pe lână, la zămislirea ta cea fără de sămânţă, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit şi mărturisind logodnicul şi ocrotitorul tău preoţilor, a grăit: Fecioara naşte şi după naştere rămâne iarăşi fecioară.

Ca la Stăpânul a toate şi dătătorul bunătăţilor, la Tine cădem cu credinţă, strigând cu dinadinsul: De a Ta bună milostivire fiind îmblânzit Mântuitorule, şi pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut, şi ale tuturor celor ce Ţi-au plăcut Ţie pururea, învredniceşte ca un bun, pe cei ce Te cinstesc în două firi, şi Te măresc cu credinţă pe Tine.

Canonul Indictului

Cântarea a 4-a

Irmos: Cunoscut-am Atotputernice iconomia Ta, şi cu frică Te-am prea mărit pe Tine, Mântuitorule.

Începerea anului ca o pârgă de prinos, îţi aducem Ţie, Mântuitorule noi poporul Tău, şi cu cântări îngereşti Te slăvim.

Învredniceşte ca un iubitor de oameni, pe cei ce au început anul, a-l şi săvârşi spre plăcere Ţie, Hristoase.

Atotţiitorule unule Doamne, înconjurările anului liniştindu-le, dăruieşte lumii pacea Ta.

Al Născătoarei

Ca pe un liman al sufletelor noastre, şi neclintită nădejde, pe Născătoarea de Dumnezeu toţi să o lăudăm.

Alt Canon, al Sfintelor 40 de femei

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce șade întru slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe norul cel ușor a venit Iisus, cel cu totul dumnezeiesc, prin prea curata Fecioară și a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Hristoase.

Răbdând munci şi zdruncinări la trup, în multe feluri, zdrobire la membre şi ardere, aţi moştenit lăcaşurile cereşti, îndulcindu-vă de pomul vieţii, cele ce sunteţi după vrednicie minunate.

De nevoinţa fericitelor fecioare, s-au mirat Puterile cereşti, căci în fire femeiască au biruit pe vrăjmaş, fiind întărite cu puterea Celui ce a răsărit din Fecioară.

Lepădând toată deşertăciunea lumii, v-aţi lipit cu tot sufletul numai de Dumnezeu; pentru aceea aţi răbdat asprimea pustniciei şi a chinuirii, miresele lui Hristos cele prea răbdătoare.

Purtând Crucea ca o armă prea tare, aţi stătut împotriva taberelor celor potrivnice, şi de la Hristos Cel ce cu puterea Dumnezeirii a biruit lumea, v-aţi întărit spre biruinţă.

Al Născătoarei

De Dumnezeu grăitorul prooroc, de demult a zis, că se va pogorî Cuvântul ca ploaia pe lână, în pântecele tău, Preacurată, pe care în două firi l-ai născut, căruia strigăm: Slavă Hristoase puterii Tale.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am iconomia Ta şi Te-am proslăvit, Unule Iubitorule de oameni.

Nu pe nisip prea fericite, ci întru prea adânci ostenelile tale, punând temelia nevoinţei, ai zidit turn neclintit de fapte bune.

Cu frica Duhului ţi-ai pătruns trupul tău cel mult trudit de târsâni, fericite, pentru aceea funia cereştii moşteniri ai câştigat.

Izgonitu-s-au patimile cele ascunse, spăimântându-se de străduirea trupului tău ce a suferit în gunoi cu viermi, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Urmând Celui ce de bunăvoie a suferit moartea cea dătătoare de viaţă, pe tine însuţi de viu în groapă întunecoasă te-ai închis cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Dumnezeu care l-ai născut, prea curată Marie, roagă totdeauna, să dăruiască robilor tăi, iertare de greşale.

Catavasie: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am prea mărit Dumnezeirea Ta .

Canonul Indictului

Cântarea a 5-a

Irmos: De noapte mânecând, Te lăudăm pe Tine, Hristoase, cel ce eşti împreună fără de început cu Tatăl şi Mântuitorul sufletelor noastre; pace lumii dăruieşte, Iubitorule de oameni.

Cela ce toate le umpli de bunătate Hristoase, dăruieşte robilor Tăi anul ce se înconjură de multe ori, bine întocmit, bine roditor şi încununat cu binecuvântări.

Curgerea anului arată-o nouă, schimbare spre cele mai bune, şi paşnică tocmire dăne, celor ce Te mărturisim pe Tine, Cuvântul lui Dumnezeu, care Te-ai asemănat oamenilor.

Pe pământ ai venit Cela ce eşti împreună fără de început cu Tatăl, vestind celor robiţi iertare, şi orbilor vedere de la Tatăl, cela ce eşti mai presus de vremi.

Al Născătoarei

Nădejdea noastră, Născătoare de Dumnezeu, prea curată, şi dorul nostru spre tine îl punem, milostiv fă-ne nouă Fecioară, pe Cela ce L-ai născut.

Alt Canon, al Sfintelor 40 de femei

Cântarea a 5-a

Irmos: Necredincioşii nu vor vedea slava Ta, Hristoase, iar noi pe Tine, Unule-Născut, strălucirea Dumnezeirii Tatălui, de noapte mânecând Te lăudăm, Iubitorule de oameni.

Ca nişte mieluşele fără prihană, ca nişte jertfe primite, Mieluşelului celui adevărat şi Păstorului, mucenițe v-aţi adus prinos cu totul desăvârşit, şi arderi bine primite.

Omorâte fiind cu trupul, aţi vieţuit cu sufletul mucenițelor, ca cele ce aţi urmat Celui ce a omorât tăria morţii; şi Crucii, şi morţii, şi patimii de bunăvoie pe Sine s-a dat.

Cu trupurile fiind osebite, cu un cuget aţi fost unite, şi cu multe feluri de bătăi fiind strujite, şi de foc arse, cu un suflet aţi mărturisit pe unul Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat.

Al Născătoarei

Pe mine cel căzut în groapa ispitelor, ridică-mă şi mă îndreptează, una cu totul fără prihană, ceea ce ai născut pe Dumnezeu îndreptătorul tuturor, Cel ce a împreunat cu bunătatea cele ce mai-nainte erau risipite.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Ca pe Daniil oarecând din groapa fiarelor, arătându-ţi-se Hristos, Simeoane, nevătămat pe tine te-a scos.

Pe tine cu totul dându-te Domnului, supărările cele potrivnice, de lapoviţă, de ger şi de zăduf, le-ai suferit.

Nou Moise şi Ilie te-ai arătat, fericite, ca un post de patruzeci de zile, toată viaţa ta cu o hrană petrecându-ţi cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Legăturile lanţurilor ca un gherdan de aur ţi s-au socotit cuvioase Simeoane, şi cu dumnezeieşti aripi spre Cer ai călătorit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Roagă pururea, pe Fiul tău şi Dumnezeul nostru, ceea ce nu ştii de nuntă, Marie prea curată, să ne trimită nouă credincioşilor mare mila Sa.

Catavasie: O, de trei ori fericite lemn, pe care s-a răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul, prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind de cel ce S-a pironit pe tine cu trupul, de Dumnezeu care dă pace sufletelor noastre.

Canonul Indictului

Cântarea a 6-a

Irmos: Pe proorocul l-ai mântuit din chit Iubitorule de oameni, şi pe mine mă scoate dintru adâncul păcatelor, rogu-mă.

Viaţă bine plăcută Ţie a începe Stăpâne, cu începerea anului, pe noi ne învredniceşte.

Părtaşi legii Tale, şi plini de zile duhovniceşti, arată-ne pe noi cei ce Te lăudăm pe Tine, mult-îndurate Mântuitorule.

Al Născătoarei

Pe cei ce scapă la tine, izbăveşte-i de toată îngrozirea, rugămu-ne, ceea ce ai născut pe, Hristos, Dumnezeul nostru.

Alt Canon, al Sfintelor 40 de femei

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-a mai înainte închipuind îngroparea Ta cea de trei zile, proorocul Iona în chit rugându-se: din stricăciune mă izbăveşte, Iisuse, Împărate al puterilor.

Zdrobit şi de picioare femeieşti călcat, văzând strămoaşa, pe cela ce cu înşelăciune o a izgonit pe dânsa din Rai mai-nainte, dumnezeieşte se bucură.

Nevoinţa şi chinuirea prin osârdie împreunându-le, cu Hristos, Mirele sufletelor, acum fără prihană v-aţi împreunat, şi în cămara cea dumnezeiască cu bucurie sufletească locuiţi.

Valurile muncilor cele sălbatice înălţându-se, corăbiile muceniţelor a le îneca n-au putut, ci cu palmă puternică la dumnezeieşti limanuri au ajuns.

Al Născătoarei

Plinirea cuvintelor tale văzându-o, măreşte mai ales Maica lui Dumnezeu, pe Cela ce te măreşte pe tine, căci toate neamurile pe tine acum cu adevărat te fericesc.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, mult milostive Hristoase, Dumnezeul nostru.

De semne şi de minuni făcător, Hristos, pe tine te-a arătat, şi lăcaş dumnezeieştii lucrări, fericite.

Înălţatu-ţi-ai trupul tău Simeoane pe stâlp ca pe Cruce; pentru aceasta te-ai prea mărit împreună cu Hristos, cel ce s-a înălţat pe lemn pentru tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflând Simeoane minunate, călătoria spre cele de sus, la înălţimea cerească ridică pe cei ce cu credinţă te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Biserică a lui Dumnezeu şi sicriu şi cămară însufleţită, şi uşă cerească, de Dumnezeu Născătoare, credincioşii pe tine te vestim.

Catavasie: În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, Mântuitoarea patimă, mai-nainte o a închipuit arătat. De unde a treia zi ieşind, învierea cea mai presus de lume a însemnat, a lui Hristos Dumnezeu, celui ce S-a răstignit cu trupul, şi cu învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condacul cuviosului, glas al 2-lea, însăşi Podobia: Cele de sus căutând, şi cu cei de jos împreunându-te, şi căruţă de foc stâlpul tău făcându-ţi, printr-însul împreună vorbitor cu îngerii ai fost cuvioase. Cu care împreună roagă-te neîncetat lui Hristos Dumnezeu, pentru noi toţi.

Icos: Viaţa cea curată a lui Simeon, ce limbă omenească va fi îndestulată cândva spre laudă a o spune ? Însă voi povesti cu dumnezeiască înţelepciune nevoinţele viteazului acestuia, şi luptele cele de pe pământ, ca ale celui ce s-a arătat luminător tuturor oamenilor, şi prin multa răbdare în ceata îngerilor a strălucit; că împreună cu dânşii cântând neîncetat lui Hristos, prin înfrânare curăţia a câştigat, rugându-se neîncetat pentru noi toţi.

Sinaxar

Luna lui Septembrie are 10 zile, ziua are ceasuri 12, şi noaptea ceasuri 12. În ziua dintâi începutul Indictului, adică al anului nou bisericesc.

Stih: Binecuvântează-ne nouă Indictul anului nou,
Cel ce eşti prea vechi, şi pentru oameni nou.

Trebuie să ştim, că Biserica lui Dumnezeu prăznuieşte Indictul, luând obicei de la cei bătrâni; că era obicei la romani, să se facă începătura anului de la acest Indiction. Că Indictionul la romani se zice, poruncă şi arătare; şi pentru că într-această zi a intrat Domnul nostru Iisus Hristos în Sinagoga iudeilor, şi dându-i-se cartea lui Isaia proorocul, şi deschizându-o a aflat locul, unde era scris: Duhul Domnului peste mine, pentru care m-a uns, bine a vesti săracilor m-a trimis, a vindeca pe cei zdrobiţi la inimă, a propovădui robilor slobozenie, şi orbilor vedere. A slobozi pe cei sfărâmaţi întru uşurare, a propovădui anul Domnului cel primit. Apoi dând cartea slugii şi şezând a zis: Astăzi s-a plinit Scriptura aceasta în urechile voastre. Cât s-au şi mirat popoarele de cuvintele darului ce ieşea din gura lui.

Tot în această zi, facem pomenirea de minunea care s-a făcut de Preasfânta Născătoare, de Dumnezeu la Mănăstirea Miasinilor. Şi pomenirea arderii de foc ce s-a făcut.

Stih: De sineşi iese ca un vânat minunat,
Din adâncul iezerului a Fecioarei chip prea luminat.

Pomenirea Născătoarei de Dumnezeu a Miasinilor se face pentru sfânta icoană făcătoare de minuni a Născătoarei de Dumnezeu, care s-a aruncat în iezerul Gazurului, la Mănăstirea Miasinilor, pentru frica luptătorilor de icoane, şi după multă vreme cu voia lui Dumnezeu a ieşit nestricată.

Iar pomenirea arderii de foc se face, căci s-a întâmplat pentru păcatele noastre de s-a făcut ardere foarte mare în cetatea împărătească în zilele lui Leon marelui împărat, şi a ars cea mai multă parte a cetăţii până în şapte zile.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Simeon stâlpnicul.

Stih: Lăsând Simeon cea de pe stâlp şedere,
A aflat în Cer starea cea fără de durere.

Stih: Simeon cel ce întru înălţimea stâlpului s-a nevoit,
La întâia zi a lui Septembrie de pe pământ la Cer a călătorit

Simeon stâlpnicul a fost în zilele împărăţiei lui Leon celui mare şi a lui Martirie, patriarhul Antiohiei, care era din Eparhia Ciliciei, dintr-un sat ce se chema Sisan. Acesta călugărindu-se, şi suindu-se într-un stâlp, şi suferind într-acel stâlp patruzeci şi şapte de ani, şi făcându-se de multe minuni făcător, a adormit cu pace.

Tot în această zi, pomenirea cuvioasei Martei, maicii cuviosului Simeon. Şi a cuvioasei Evantiei. Şi adormirea lui Isus a lui Navi.

Stih: Marta oarecând pe pământ pe Hristos l-a sălăşluit.
Iar pe dânsa Hristos în Cer o a sălăşluit.

Stih: Pe soarele care odinioară alerga, Isus l-a oprit,
Părăsindu-l de a-l mai vedea de soarele măririi cu ochii s-a lipit.

Acest Isus a fost fiu a lui Navi, şi următor scaunului lui Moise celui ce a fost dătător de lege evreilor. Carele a luat şi cetatea Ierihonul, ce era a celor de altă seminție.

El a văzut pe Arhistrategul Mihail ținând în mână spadă, şi aflând el cum că este mai marele voievodul puterii Domnului, lepădându-şi armele, a căzut la picioarele lui. Însă dând el război cu cei de altă seminţie, şi vrând să apună soarele, având el osârdie spre război, rugatu-s-a lui Dumnezeu, şi a zis să stea soarele şi îndată a oprit soarele din calea lui să nu apună, până ce a înfrânt pe cei străini care au fugit, şi i-a biruit cu puterea.

Apoi povăţuind el poporul, şi trecând prin pustie şi împărţindu-le pământul făgăduinţei, şi judecând pe popor douăzeci şi şapte de ani, s-a făcut înfricoşat vrăjmaşilor, şi arătându-şi bărbăţia şi bună fapta sa în multe războaie, a murit, şi s-a îngropat cu cinste de poporul său.

Tot în această zi, pomenirea Sfintelor femei mucenițe fecioare şi a lui Ammun diaconul, dascălul lor.

Stih: Pe fecioarele cele la număr de două ori câte douăzeci,
Nicidecum nici focul, nici sabia nu le îngrozeşte.
Ci mai vârtos mire pe Fiul lui Dumnezeu le pricinuieşte.

Stih: Ammun cu luminată podoabă s-a îmbrăcat.
Pentru că cu bucurie de trup s-a lepădat.

Acestea erau din Andrianopolul Macedoniei şi fiind creştine au urmat lui Hristos, având şi dascăl pe diaconul Ammun. Deci prinzându-se de Vavd, domnul Andrianopolului şi mult fiind muncite ca să se închine idolilor, s-au rugat lui Dumnezeu, şi s-a spânzurat în văzduh popa idolilor, care chinuindu-se multe ceasuri şi căzând jos a pierit.

Apoi a spânzurat pe Sfântul Ammun, şi l-au zgâriat pe coaste, după aceea au pus coif ars pe capul său, şi izbăvindu-se de dânsul s-a trimis împreună cu Sfintele fecioare de la Bereta la Iraclia Traciei la Licinie tiranul. Şi din porunca acestuia, zece dintr-însele s-au băgat în foc, iar la opt cu dascălul lor li s-au tăiat capetele; şi alte zece, săbii prin gură şi prin inimă suferind, s-au sfârşit; şase le-au zdrumicat cu cuţite. Iar celelalte şase luând fiare arse prin gură, s-au mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea Sfinţilor mucenici şi fraţi buni Evod, Calista şi Ermoghen.

Stih: Calistei dimpreună cu doi buni fraţi ai ei, capul i s-a tăiat,
Şi foarte bun cu adevărat sfârşit a aflat.

Aceşti Sfinţi mucenici, fraţi buni fiind, precum erau născuţi dintr-un pântece, aşa s-au născut şi duhovniceşte prin scăldătoarea cea dumnezeiască pe vremea propovăduirii. Şi de vreme ce au fost pârâţi către cel mai mare ce era biruitor atunci, cum că sunt creştini, şi cunoscându-se bun neamul şi neîngrozită starea sufletului lor, moarte de sabie asupra lor au rânduit, şi aşa sfârşindu-şi calea muceniciei, la Domnul s-au mutat.

Tot în această zi, cuviosul părintele nostru, Meletie cel nou ce s-a nevoit în muntele Miupoliei, cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Anghel, care a mărturisit în Constantinopol la anul 1680, prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Indictului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii în buna credinţă fiind crescuţi, păgânească poruncă nebăgându-o în seamă, de groaza focului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii stând au cântat: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Începând anul, pârgă de cântări să aducem lui Hristos, celui ce împărăţeşte cu împărăţie fără de sfârşit, noi cei bine credincioşi, cu bună credinţă cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Cela ce eşti mai-naintea veacurilor, şi în veci Domnul celor ce-ți cântă Ție, Hristoase, izvorul bunătăţilor, umple de darurile Tale cele bune anul acesta, Dumnezeul părinţilor cel ce eşti binecuvântat.

Al Născătoarei

Ca nişte robi Ție, Stăpânului, spre rugăciune pe prea curata Maica Ta aducem Hristoase, ca să mântuieşti de toată primejdia, pe poporul Tău, Bunule, pe cel ce-ți cântă: Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Alt Canon, al Sfintelor 40 de femei

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam şi ai ucis pe haldei, care fără dreptate vânau pe cei drepţi; Prea lăudate Doamne, Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Cât este de nebiruită înţelepciunea ta Ammune, de Dumnezeu purtătorule, că începător fiind cetei fecioarelor, de munci nu te-ai temut, împreună cu dânsele săvârşindu-te, ca un diacon şi tăinuitor al dumnezeieştii măriri.

Ca un povățuitor înţelept, cu cuvinte de vitejie ai îndemnat pe mucenițe să rabde dureri trupeşti pentru Mirele Hristos, şi să strige: Dumnezeul părinţilor bine eşti cuvântat.

Să nu ne lenevim, iată s-a gătit locul muceniciei, fecioarelor ! Să stăm bărbăteşte, Hristos cununi tinde, trupului nostru să nu-i părtinim, strigat-au femeile cele viteze în locul cel de luptă.

Al Născătoarei

Binecuvântat este rodul pântecelui tău Celui binecuvântat; pe care bine-L cuvântează Puterile cereşti, adunările omeneşti, ca pe Cel ce ne-a mântuit pe noi de blestemul cel de demult, ceea ce eşti binecuvântată.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Deschizând porţile ploii, ai dezlegat seceta celor lipsiţi de umezeală, şi pământul ce se clătina, l-ai liniştit prin rugăciunile tale, şi ai învăţat pe popoare să strige: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca un prea mare luminător al Bisericii, şi mult luminător soare, Simeoane, pretutindenea razele răspândindu-ţi, ai luminat pe popoare, şi le-ai învăţat să strige: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca nişte ape de pretutindenea pornindu-se noian de oameni, în ograda nevoinţei tale s-au adunat, slugă a lui Hristos, Simeoane, şi de la tine s-au învăţat să strige: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Oarecând în braţele bătrânului, iar acum în tăbliţele inimii tale cuvioase, cu putere nevăzută Hristos s-a odihnit Simeoane, pentru aceasta ai strigat: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu cuviinţă era dintru tine Fecioară prea curată să se nască, Cel ce S-a întrupat mai presus de fire; căci tu te-ai arătat cu curăţia mai presus decât toţi; căruia strigând, cu cântări glăsuim: Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân, pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire, şi cu hulă urâtă lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel vâlvâietor; ci cu duh de rouă aducător ce împotrivă răsună, împreună cu focul fiind cântau: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru, bine eşti cuvântat.

Canonul Indictului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce a mântuit în cuptor, pe tinerii cei cuvântători de cântare, şi cuptorul cel cu văpaia ca de tunet, întru răcoreală l-a schimbat, pe Hristos Dumnezeu lăudaţi-L, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ca unui începător al mântuirii Hristoase, începătură, de an aduce Ţie, cinstita Biserică strigând: Lăudaţi şi prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Pe Ziditorul, cela ce din nefiinţă toate le-a zidit cu înţelepciune negrăită, şi poartă curgerea vremilor după voia Sa, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Lui Dumnezeu, celui ce toate le chiverniseşte şi vremile preface, spre trebuinţa oamenilor cea de multe feluri, să-i cântăm: Lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi în veci.

Al Născătoarei

Pe tine Maica lui Dumnezeu, Fecioară prea curată, întru înconjurările anilor, şi întru curgerea vremilor toţi pământenii cu cuviinţă te lăudăm, ca pe Născătoarea de Dumnezeu, şi mântuitoarea tuturor.

Alt Canon, al Sfintelor 40 de femei

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi...

Dezbrăcându-vă cu adevărat de omul cel stricat prin păcat, v-aţi îmbrăcat cu haine luminate din sângiurile mucenicești, şi cu osârdie cântaţi: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu dumnezeieştile străluciri ale Soarelui celui înţelegător, mucenițe fiind strălucite, noaptea nedumnezeirii aţi trecut, cântând întru unimea sufletului: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Ca nişte mielușele fără de răutate, ca nişte dumnezeieşti porumbiţe, ca nişte junghieri de bunăvoie, şi ca nişte jertfe fără prihană, v-aţi adus lui Hristos, Ziditorului, cu un glas cântând: Pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cu porunca tiranilor celor fărădelege, mădularele fiindu-vă zdrumicate, cu toiege sfărâmate fără milă bătute, de sabie tăiate, nedreaptă moarte aţi suferit. Pentru aceasta cu bucurie aţi moştenit nemuritoare şi bogate daruri.

Al Născătoarei

În urma ta au alergat mucenițele femei, prea curată dumnezeiască Mireasă, simţind mirosul mirului celui cu dulce mireasmă a unuia născut Fiului tău, Celui ce a strălucit din pântecele tău Fecioară, ceea ce nu ştii de nuntă. Şi împreună cu tine acum împărățesc, lăudând pe Hristos în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioși, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toată lumea ridică să-ți cânte ție: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L prea înălțați pe Dânsul întru toți vecii.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: În muntele cel sfânt...

Depărtându-te de toată dulceaţa cea lumească, și îndurându-te de neputinţa maicii tale, ca un viu te-ai arătat ei după moarte, strigând: Pe Domnul lăudaţi-L, şi-L prea înălţaţi în veci.

Pe tânărul cel slăbănog tămăduindu-l, a purta pe umerii săi pe Filarh i-ai poruncit, şi l-ai învăţat a lăuda pe Domnul, şi a-L prea înălţa întru toţi vecii.

Cela ce a prea mărit pe Iov prin răbdare, putrejunea trupului tău celui rănit, în mărgăritar de mult preţ o a întors, sluga lui Hristos, Simeoane, şi te-a prea mărit întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh Domnul

Pe mai marele tâlharilor cel pierzător, ca şi de demult pe lemn pe tâlharul, l-ai chemat, cu rugăciunile lui Simeon, o, Stăpâne! Pentru aceasta pe Tine te lăudăm, şi Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe tine ceea ce ai primit de la înger: bucură-te! Şi ai născut pe Domnul măririi, şi ai răsărit lumină lumii, toţi te lăudăm, şi te prea înălţăm Fecioară Născătoare de Dumnezeu.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Binecuvântaţi, tineri cei în tocmai cu numărul Treimii, pe făcătorul Dumnezeu Părintele; şi lăudaţi pe Cuvântul cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut; şi prea înălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Canonul Indictului

Cântarea a 9-a

Irmos: Chipul naşterii tale celei curate l-a arătat rugul cel ce ardea nears şi acum, te rugăm, să stingi cuptorul ispitelor cel sălbăticit asupra noastră, ca neîncetat să te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu şi puterea, înţelepciunea cea adevărată şi ipostatnică, care împreună ţii şi chiverniseşti toate cu înţelepciune, şi această vreme de acum robilor tăi întru aşezare lină o tocmeşte.

Toate lucrările Tale, Doamne, cerurile, pământul, lumina, şi marea, apele, şi toate izvoarele, soarele şi luna, întunericul şi stelele, focul şi oamenii, şi dobitoacele, împreună cu îngerii Te laudă pe Tine.

Unule Cela ce eşti mai-nainte de veci, ca un Făcător al veacurilor, şi care împărăţeşti; o Dumnezeire în trei Ipostasuri neamestecată, prin rugăciunile prea curatei şi pururea Fecioarei Maria, anul acesta roditor arată-l moştenirii Tale.

Al Născătoarei

Mâtuitorule a toate şi Atotţiitorule, Ziditorule al făpturii, şi îndreptătorule, pentru rugăciunile Celeia ce te-a născut pe Tine fără de sămânţă, pace lumii Tale dăruieşte, păzind Biserica totdeauna neclintită.

Alt Canon, al Sfintelor 40 de femei

Cântarea a 9-a

Irmos: Eva cu adevărat, prin boala neascultării, a adus în lume blestemul; iar tu, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare, prin Odrasla sarcinii tale, ai înflorit lumii binecuvântare. Pentru aceasta, toţi te mărim.

Ca dintr-un izvor se revarsă curgeri de tămăduiri prea fericite, celor ce au trebuinţă, potolesc vătămarea bolilor, arşiţa patimilor gonesc, inimile iubitorilor de Dumnezeu le adapă spre bună rodirea dumnezeieştilor fapte.

Dumnezeiescul diacon Ammun şi Chelsina, şi cu dânşii patruzeci de femei, de Dumnezeu înţelepţite, pătimind după lege, s-au încununat; şi acum cu îngerii dănţuiesc, pe care după datorie îi fericim.

Înălţatu-v-aţi dumnezeieşti mirese, putere asupra vrăjmaşilor luând, şi îngerilor v-aţi asemănat; cu pomul vieţii neoprit îndulcindu-vă în Rai, din izvorul tuturor bunătăţilor acum vă îndestulaţi, rugându-vă pentru lume.

Al Născătoarei

Lăcaş înţelepciunii Celei mai presus de minte, te-ai arătat Fecioară fără prihană, scaun însufleţit şi uşă. Pentru aceasta ca pe o împărătească te-au iubit fecioarele pe tine, Fecioară, şi ca lui Dumnezeu, în urma ta aducându-se.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Cel ce s-a arătat în munte...

Pe tine cela ce prin înfrânare, ai împărăţit peste patimi, Hristos te-a primit Simeoane purtătorule de Dumnezeu, părtaş Împărăţiei Sale; pentru aceasta cu cântări te mărim.

Învrednicindu-te darului de tămăduire din vistieriile Duhului cele nesfârşite, dai tămăduiri celor ce prăznuiesc pomenirea ta, Simeoane de Dumnezeu purtătorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Călătorindu-te spre Cer, cuvioase prin fapte bune, şi postnicească nevoinţă suferind, la lăcaşurile cereşti ai zburat; roagă-te dar să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Rug arzând cu foc şi nears, te-ai arătat o Fecioară, zămislind fără de sămânţă, pe Dumnezeu şi Mântuitorul lumii; pe care neîncetat Îl mărim.

Catavasie: Rai de taină eşti Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii cel de viaţă purtător, pe pământ s-a sădit. Pentru aceasta acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Altă **Catavasie:** Moartea ce a venit neamului prin mâncarea din pom, prin Cruce s-a stricat astăzi; pentru că blestemul strămoaşei cel a tot neamul, s-a dezlegat prin odrasla prea curatei Maicii lui Dumnezeu, pe care toate Puterile cereşti o măresc.

Luminânda Indictului:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Dumnezeule al Dumnezeilor şi Doamne, firea cea în trei ipostasuri, cela ce eşti neapropiat, pururea veşnic, nezidit, Făcătorule al tuturor Atotputernice, la Tine cădem toţi şi pe Tine te rugăm ca un bun, acest an de acum, binecuvântându-l, păzeşte în pace, pe cei binecredincioşi, şi pe tot poporul Tău Îndurate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuviosului*

Viaţa ta cea purtătoare de lumină cuvioase, ca un luceafăr strălucind, a luminat toată partea cea de sub soare cu razele minunilor. Căci prin stâlp părinte, te-ai suit ca pe o scară, la Dumnezeu, unde este săvârşirea tuturor doririlor cu adevărat, Simeoane, rugându-te pentru noi cei ce te cinstim pe tine, fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce eşti Ziditor şi ocârmuitor a toată făptura, care vremile şi anii le-ai tocmit cu a Ta putere, cursul anului, cu binecuvântare de bunătate încununează-l Îndurate, şi

în pace întreg şi fără de bântuială păzeşte pe poporul Tău; pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut, şi ale dumnezeieştilor îngeri.

La Laude

Stihirile Indictului pe 4, glasul al 3-lea, ale lui Ioan Monahul:

Cuvântul cel mai-nainte de veci al Tatălui, care eşti în chipul lui Dumnezeu, şi ai tocmit făptura din ce n-a fost întru fiinţă. Cela ce vremile şi anii le-ai pus întru a Ta putere, binecuvântează cununa anului bunătăţii Tale, dând pace Bisericii Tale, şi biruinţă binecredincioşilor, bună rodire pământului, şi nouă mare milă.

Glasul al 4-lea, a aceluiaşi:

Împărăţia Ta, Hristoase Dumnezeule, este împărăţia tuturor veacurilor, şi stăpânia Ta întru tot neamul şi neamul; că toate cu înţelepciune le-ai făcut, vremi şi ani nouă mai-nainte punând. Pentru aceasta mulţumind de toate, strigăm: Binecuvântează cununa anului bunătăţii Tale, şi ne învredniceşte pe noi fără de osândă a striga către Tine: Doamne, mărire Ţie!

A lui Andrei Piru: Umbletele Tale Dumnezeule, sunt umblete mari şi minunate; pentru aceasta mărim puterea rânduielii Tale, căci lumină din lumină ai venit în ticăloasă lumea Ta, şi blestemul cel dintâi al lui Adam celui vechi l-ai stricat, şi bine ai voit Cuvinte, nouă întru înţelepciune, vremi şi ani a ne alcătui, ca să mărim bunătatea Ta cea atotlucrătoare, Doamne, mărire Ţie.

Glasul al 2-lea, a lui Ghermano: Când cu patima Ta Doamne, ai întărit lumea, atunci şi cei neputincioşi s-au încins cu putere, femeile s-au îmbărbătat asupra amarului muncitor, şi greşalele strămoaşei îndreptând, iarăşi desfătării Raiului părtaşă s-a făcut, spre mărirea Ta, a Celui ce Te-ai născut din femeie, şi ai mântuit neamul omenesc.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuviosului, glasul al 2-lea*

Cel din pruncie sfinţit Simeon, ca un rod bun din rădăcină bună ai răsărit, şi cu darul mai ales decât cu lapte hrănindu-se, şi pe piatră trupul suindu-şi şi către Dumnezeu înălţându-şi gândul, ceresc lăcaş şi-a zidit prin faptele cele bune, şi cu dumnezeieştile puteri cele de sus desfătându-se, sălaş s-a făcut lui Hristos Dumnezeu, şi Mântuitorului sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, *a Indictului, glasul al 8-lea, a lui Ghermano*

Cela ce cu negrăita înţelepciune ai tocmit toate, Cuvinte a lui Dumnezeu, Hristoase Dumnezeule, carele vremi şi ani mai-nainte ai pus nouă, lucrurile mâinilor Tale le binecuvântează, şi pe binecredinciosul popor cu puterea Ta veseleşte-l, dându-i putere asupra vrăjmaşilor, ca un bun şi de oameni iubitor.

Îndată: Doxologia mare, după Sfinte Dumnezeule..., Troparul Indictului, Mărire..., al cuviosului. Şi acum...,Bucură-te cea plină de dar...,Ecteniile, Apolisul (Otpustul) și Ceasul 1 la care zicem Troparul Indictului, Mărire..., al cuviosului, Şi acum..., Troparul Născătoarei Ceasului, După Sfinte Dumnezeule... Condacul Indictului Asemenea şi la celelalte Ceasuri zicem Troparul şi Condacul Indictului, și al Cuviosului schimbându-le.

La Liturghie

Tipica şi din Canoanele indictului şi a cuviosului, Cântarea 3-a şi a 6-a. Prochimenul, glasul al 3-lea. Mare este Domnul..., Stih: Lăudați pe Domnul că este bun..., Apostolul către Timotei: I. Cap. II, 1, începutul 183. Fiule Timotei, rogu-te mai-nainte..., Şi al cuviosului, Către Coloseni: Fraţilor, îmbrăcaţi-vă ca nişte aleşi..., Aliluia, glasul al 4-lea. Ţie se cuvine Cântare Dumnezeule... Stih: Binecuvânta-vei cununa..., Evanghelia de la Luca: În vremea aceea venit-a Iisus în Nazaret... Caut-o Joi a 18-a, şi a cuviosului de la Matei: Zis-a Domnul toate îmi sunt date de la..., caută Ianuarie 20 şi Joi a 4-a, Chinonicul Indictului: Binecuvânta-vei cununa anului..., Şi al cuviosului: Întru pomenire veşnică va fi dreptul..., Aliluia de 3 ori.

Tipic

Pentru cele nedumerite pentru Indict și pentru cuviosul Simeon, de se vor întâmpla în vreo Duminică.

Cade-se a şti, că de se va întâmpla ziua cea dintâi a lunii Septembrie în zi de Duminică, se lasă slujba Sfintelor mucenițe, şi să se cânte când va socoti Ecclesiarhul. Și cântăm numai ale Învierii cu slujba Indictului, şi a cuviosului Simeon.

La Vecernia cea mică, Stihirile învierii şi ale Născătoarei de Dumnezeu, după obicei. Iar la Vecernia cea mare, după Catisma cea obişnuită, la Doamne strigat-am..., Stihirile Învierii 3, ale lui Anatolie 4, ale indictului 3 şi ale Sfântului Simeon 3. Mărire..., a Indictului, Și acum..., Dogmatica glasului ce se va întâmpla la

Octoih, Ieşire (Vohod), Lumină lină..., Prochimenul zilei, Paremiile Indictului şi a Sfântului.

La Litie Stihirile Sfântului căruia va fi hramul, şi ale Indictului Stihiri 4, două pe glasul 1, şi două pe glasul al 2-lea. Mărire..., a cuviosului glasul al 6-lea: Dumnezeiescul dar umbrează..., Şi acum..., a Indictului, glasul al 8-lea: Cela ce cu negrăita înţelepciune..., (Acestea toate caută-le la Stihoavna Indictului şi la Toată suflarea...).

La Stihoavnă, Stihirile Învierii, după Alfa Vita. Mărire..., a cuviosului, glasul al 5-lea: Precum Ilie prin căruţa cea de foc... Şi acum..., a Indictului glasul al 5-lea : Tu împărate, cela ce eşti pururea...

La binecuvântarea pâinilor, Troparul: Născătoare de Dumnezeu Fecioară..., de 2 ori, şi al Indictului o dată şi citire la Trimiteri, şi alte citiri ale Sfântului Simeon. La Dumnezeu este Domnul..., Troparul învierii de 2 ori, Mărire... al cuviosului. Şi acum..., al Indictului. După Catisme, Sedelnele Învierii cu Troparele Născătoarei, şi după Fericiţi cei fără prihană în cale..., îndată începem: Bine eşti cuvântat Doamne...,Deci Ipacoi şi Antifoanele glasului. Prochimen, Toată suflarea..., Evanghelia Învierii, Învierea lui Hristos văzând...,După Psalmul 50, zicem cele obişnuite ale Duminicii, până la Canon. Canonul Învierii pe 4, şi al Născătoarei de Dumnezeu, pe 2; al Indictului pe 4, şi al cuviosului Simeon pe 4. Catavasie, Cruce însemnând Moise..., După a 3-a Cântare. Condacul Indictului şi a cuviosului, apoi Sedealna Cuviosului, Mărire..., altă Sedealnă a cuviosului, Şi acum..., Sedealna Indictului. După a 6-a Cântare, Condacul Învierii şi apoi Icosul, şi citim Prologul. La Cântarea a 9-a cântăm : Ceea ce eşti mai cinstită..., Sedealna Învierii, Mărire..., a Sfântului. Şi acum..., a Indictului.

La Laude, Stihirile Învierii 4 şi 3 stihiri ale Indictului, una pe glasul al 3-lea şi două pe glasul al 4-lea şi a cuviosului o Stihiră pe glasul al 2-lea: Cel din pruncie sfinţit Simeon..., Cu stihurile: Ţie se cuvine cântare Dumnezeule în Sion..., Şi, Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului lui..., Mărire..., Stihira Evangheliei. Şi acum..., Prea binecuvântată eşti..., Slavoslovia cea mare. Troparul Învierii. Ecteniile şi Otpust, Catihisis ce se zice învăţătură, după Otpust. Litia după obicei în pridvor, Şi întâiul Ceas, la care se zice Troparul Învierii. Mărire..., al Indictului, Şi acum..., al Născătoarei Ceasului. După Tatăl nostru... Condacul Indictului. La Ceasul 3 Troparul Învierii, Mărire..., al cuviosului şi Condacul cuviosului. Deasemenea şi la celelalte Ceasuri, Troparul şi Condacul Învierii, ale Indictului şi ale cuviosului schimbându-le.

La Liturghie

Fericirile glasului pe 4, şi din Canonul Indictului, Cântarea a 3-a pe 4 şi a Sfântului, Cântarea a 6-a pe 4. După ieşire (Vohod), Troparul Învierii şi Troparul Indictului şi al cuviosului. Deci Condacul Invierii, Mărire..., Condacul Sfântului, Şi acum..., al indictului. Prochimen. Apostol, Aliluia şi Evanghelia, mai-nainte ale Indictului, Şi ale Duminicii sub începătură (adică în mijloc) apoi ale cuviosului; Chinonicul Indictului şi al cuviosului.

Sursa:
https://sites.google.com/site/ortodox007/mineiele-bisericii-ortodoxe/mineiul-pe-septembrie

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Simeon, stâlpnicul

Canon de rugăciune la Sfântul cuvios Simeon Stâlpnicul - 1 septembrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=foPLdicpTaw

***

Troparul Sfântului cuvios Simeon, stâlpnicul, glasul 1: Al răbdării stâlp ai fost, râvnind părinţilor celor mai dinainte, cuvioase; lui Iov întru patimi, lui Iosif întru ispite şi vieţii celor fără de trup, tu fiind în trup, Sfinte Simeon, părintele nostru; roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul Său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă că S-a proslăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înv redniceşte-mă, o, purtătorule de Dumnezeu, Sfinte Simeon, ca şi cu organul cel putred al limbii să alcătuiesc ţie cântare; şi cu rugăciunile tale dăruieşte-mi lumina cunoştinţei cea de Dumnezeu învăţată.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelepciunea ta, părinte, au cunoscut-o perşii, etiopienii, indienii, sciţii şi mulţimea arabilor şi au prea slăvit pe Hristos, cel prin tine Preaslăvit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De dar duhovnicesc te-ai umplut, căci de la staulele păstoreşti, ca Iacov, ca David şi ca Moise, mare povăţuitor te-ai arătat, fericite, turmelor celor cuvântătoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, bucură-te, ca una care ai încăput în pântecele tău pe Dumnezeu cel Neîncăput. Aceluia roagă-te să izbăvească din nevoi pe cei ce te laudă pe tine.

Catavasie: Cruce însemnând Moise în drept cu toiagul, Marea Roşie a despărţit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmezişul lovind-o, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, deasupra înscriind nebiruită armă. Pentru aceea, lui Hristos să-I cântăm, Dumnezeului nostru, că S-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Frica Ta, Doamne, o sădeşte în inimile robilor Tăi şi fii nouă întărire, celor ce întru adevăr Te chemăm pe Tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăvindu-te de năvălirea cea viforoasă a duhurilor, la locaşul cel de mântuire ai năzuit, Sfinte Simeon, din care şi viaţa cea neîmbătrânită ai câştigat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu totul ţi-ai plecat cu bucurie urechile, întru tot fericite, către ascultarea Stăpânului, cel ce te-a fericit şi aşa ai aflat fericita petrecere.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Primind seminţele Cuvântului în brazdele inimii tale, cu adăparea lacrimilor, spic înmulţit de fapte bune lui Hristos ai secerat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ai zămislit în chip de negrăit pe Mântuitorul şi Domnul, cel ce ne-a mântuit din nevoi pe noi, cei ce în adevăr te cinstim pe tine, dumnezeiască Mireasă.

Catavasie: Toiagul spre închipuirea Tainei se primeşte, căci cu odrăslirea a ales preot; iar Bisericii celei mai înainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere şi spre întărire.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am iconomia Ta şi Te-am proslăvit, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu pe nisip, prea fericite, ci întru adânci ostenelile tale, punând temelia nevoinţei, ai zidit turn neclintit de fapte bune.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu frica Duhului ţi-ai pătruns trupul tău cel mult trudit de legături, fericite. Pentru aceea, funia cereştii moşteniri ai câştigat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izgonitu-s-au patimile cele ascunse, spăimântându-se de străduirea trupului tău ce a suferit în gunoi cu viermi, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Urmând Celui ce de bunăvoie a suferit moartea cea dătătoare de viaţă, pe tine însuţi de viu în groapă întunecoasă te-ai închis, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Dumnezeu pe care L-ai născut, prea curată Marie, roagă-L totdeauna să dăruiască robilor tăi iertare de greşeli.

Catavasie: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale și cu brațul Tău cel înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe Daniel oarecând din groapa fiarelor, arătându-ţi-Se, Sfinte Simeon, nevătămat pe tine te-a scos.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine cu totul dându-te Domnului, ai suferit supărările cele potrivnice, lapoviţa, gerul şi zăduful.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nou Moise şi Ilie te-ai arătat, fericite. Ca un post de patruzeci de zile, toată viaţa ta cu o hrană petrecându-ţi, cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Legăturile lanţurilor ca o ghirlandă de aur ţi-au fost socotite, cuvioase Simeon şi cu dumnezeieşti aripi spre cer ai călătorit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Roagă pururea pe Fiul Tău şi Dumnezeul nostru, ceea ce nu ştii de nuntă, Marie prea curată, să ne trimită nouă credincioşilor mare mila Sa.

Catavasie: O, de trei ori fericite Lemn, pe care s-a răstignit Hristos, Împăratul şi Domnul, prin care a căzut cel ce a înşelat cu lemnul, înşelat fiind Cel ce a fost pironit pe tine cu trupul, de Dumnezeu, care dă pace sufletelor noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cel ce te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, Mult Milostive Hristoase, Dumnezeul nostru.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

De semne şi de minuni făcător, Hristos pe tine te-a arătat şi locaş dumnezeieştii lucrări, fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înălţatu-ţi-ai trupul tău, Sfinte Simeon, pe stâlp ca pe cruce. Pentru aceasta, te-ai prea mărit împreună cu Hristos, cel ce S-a Înălţat pe lemn pentru tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aflând, Sfinte Simeon minunate, călătoria spre cele de sus, la înălţimea cerească ridică pe cei ce cu credinţă te laudă pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Biserică a lui Dumnezeu şi sicriu şi cămară însufleţită şi uşă cerească, de Dumnezeu Născătoare, credincioşii pe tine te vestim.

Catavasie: În pântecele chitului, Iona palmele întinzându-şi în chipul Crucii, mântuitoarea Patimă mai înainte a închipuit-o lămurit. De unde a treia zi ieşind, a însemnat Învierea cea mai presus de lume, a lui Hristos Dumnezeu, cel ce S-a răstignit cu trupul şi cu Învierea cea de a treia zi lumea a luminat.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Cele de sus căutând şi cu cei de jos împreunându-te şi căruţă de foc stâlpul tău făcându-ţi, printr-însul împreună vorbitor cu îngerii ai ajuns, cuvioase. Cu aceia împreună roagă-te neîncetat lui Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Deschizând porţile ploii, ai dezlegat seceta celor lipsiţi de umezeală şi pământul, ce se clătina, l-ai liniştit prin rugăciunile tale şi ai învăţat pe popoare să cânte: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un prea mare luminător al Bisericii şi soare mult luminător, Sfinte Simeon, pretutindenea razele răspândindu-ţi, ai luminat popoare şi le-ai învăţat să cânte: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte ape de pretutindeni pornindu-se noian de oameni, în ograda nevoinţei tale s-au adunat, slugă a lui Hristos, Sfinte Simeon; şi de la tine au învăţat să cânte: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Oarecând în braţele bătrânului, iar acum în tăbliţele inimii tale, cuvioase, cu putere nevăzută Hristos S-a odihnit, Sfinte Simeon. Pentru aceasta ai cântat: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cu cuviinţă avea să se nască dintru tine, Fecioară prea curată, Cel ce S-a Întrupat mai presus de fire. Căci tu te-ai arătat cu curăţia mai presus decât toţi. Aceluia strigând, cu cântări glăsuim: Binecuvântat este Dumnezeul părinţilor noştri.

Catavasie: Nebuna poruncă a tiranului celui păgân pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire şi cu hulă urâtă lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoşat mânia cea de fiară, nici focul cel vâlvâitor; ci, cu duh de rouă aducător ce împotrivă răsuna, împreună cu focul fiind căutat: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor şi al nostru bine eşti cuvântat.

Cântarea a 8-a

Irmos: În muntele cel sfânt...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Depărtându-te de toată dulceaţa cea lumească şi îndurându-te de neputinţa maicii tale, ca un viu te-ai arătat ei după moarte, strigând: pe Domnul lăudaţi-L şi prea înălţaţi-L în veci.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tânărul cel slăbănog tămăduindu-l, i-ai poruncit a purta pe umerii săi pe Filarh şi l-ai învăţat a lăuda pe Domnul şi a-L prea înălţa întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a prea mărit pe Iov prin răbdare, putrejunea trupului tău celui rănit în mărgăritar de mult preţ a întors-o, slugă a lui Hristos, Sfinte Simeon şi te-ai prea mărit întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe mai marele tâlharilor cel pierzător, ca şi de demult pe lemn pe tâlharul, l-ai chemat cu rugăciunile Sfântului Simeon, o, Stăpâne! Pentru aceasta, pe Tine Te lăudăm şi Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, ceea ce ai auzit de la Înger: Bucură-te! Şi ai născut pe Domnul măririi şi ai răsărit lumii Lumina, toţi te lăudăm şi te prea înălţăm, Fecioară Născătoare de Dumnezeu.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Binecuvântaţi, tineri cei în tocmai cu numărul Treimii, pe făcătorul Dumnezeu Părintele; şi lăudaţi pe Cuvântul cel ce S-a pogorât şi focul în rouă l-a prefăcut; şi prea înălţaţi pe Duhul cel Preasfânt, care dă viaţă tuturor întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Cel ce s-a arătat în munte...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine, cel ce prin înfrânare ai împărăţit peste patimi, Hristos te-a primit, Sfinte Simeon, purtătorule de Dumnezeu, părtaş Împărăţiei Sale; pentru aceasta, cu cântări te mărim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Simeon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Învrednicindu-te de darul tămăduitor din visteriile Duhului cele nesfârşite, dai tămăduire celor ce prăznuiesc pomenirea ta, Sfinte Simeon, de Dumnezeu purtătorule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Călătorind spre cer, cuvioase, prin fapte bune şi nevoinţă pustnicească suferind, la Locaşurile Cereşti ai zburat. Iar acum roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rug arzând cu foc şi nears, te-ai arătat, Fecioară, zămislind fără de sămânţă pe Dumnezeul şi Mântuitorul lumii, pe care neîncetat Îl mărim.

Catavasie: Rai de taină eşti, Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de care lemnul Crucii, cel de viaţă purtător, pe pământ a fost sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Catavasie: Moartea ce a venit neamului prin mâncarea din pom, prin Cruce s-a stricat astăzi; pentru că blestemul strămoaşei, cel a tot neamul, s-a dezlegat prin Odrasla prea curatei Maicii lui Dumnezeu, pe care toate Puterile cereşti o măresc.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Cu înfrânarea, cu ostenelile şi cu rugăciunile, sufletul tău pedepsindu-l cu dumnezeiască cuviinţă, te-ai făcut părtaş mucenicilor, fericite. Daruri de minuni cu adevărat ai câştigat, a vindeca bolile celor ce te cinstesc pe tine cu credinţă. Pentru aceasta şi taberile demonilor goneşti, cu puterea cea dată ţie de sus asupra lor, Sfinte Simeon prea fericite. Iar acum, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înălţatu-te-ai prin credinţă, părinte înţelepte şi cele vremelnice toate trecându-le cu vederea, lui Hristos ai urmat cu puterea Duhului. Cu înfrânarea ţi-ai topit trupul tău, cuvioase, strălucirea cerească pururea mai înainte văzând. Pentru aceasta, ai şi aflat spre dumnezeiască suire stâlpul, scară potrivită dorului tău, părinte Simeon, prea sfinţite. Iar acum roagă pe Hristos, Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Acatistul Sfântului cuvios Simeon, stâlpnicul

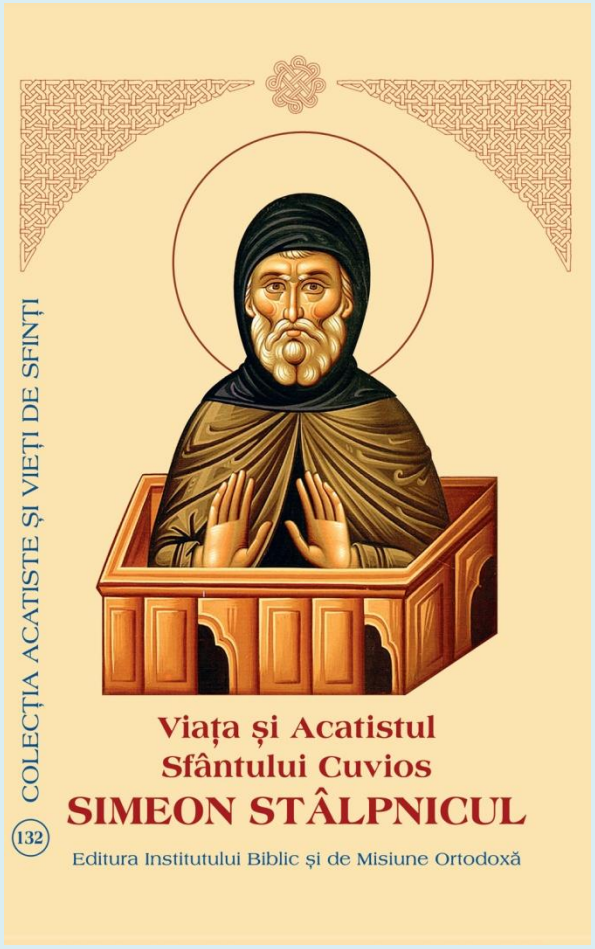

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Troparul Sfântului cuvios Simeon, stâlpnicul (glas 1): Al răbdării stâlp ai fost, râvnind părinților celor mai dinainte, cuvioase: lui Iov, întru patimi lui Iosif, în ispite și vieții celor fără de trup. Simeoane, părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să se mântuiască sufletele noastre!

Condacul Sfântului cuvios Simeon, stâlpnicul (glas 2): Cele de sus căutând și cu cei de jos împreunându-te și căruță de foc stâlpul făcându-ți, printr-însul împreună vorbitor cu Îngerii ai ajuns, cuvioase. Cu aceia împreună, roagă-te neîncetat lui Hristos Dumnezeu pentru noi toți!

&&&

Condacul 1

Cuvioase părinte Simeoane, pornirile trupului ţi le-ai potolit prin nevoinţele de pe stâlpul cel înalt, încât s-au înspăimântat Îngerii, s-au mirat oamenii şi s-au ruşinat diavolii; de aceea, ca unul ce ai dobândit bucuria vieţii veşnice, prin răbdarea nevoinţelor, celor mai presus de firea omenească şi prin mulţimea lacrimilor tale, izbăveşte-mă, prin rugăciunile tale, din ispite şi pe mine, cel mai păcătos decât toţi, ca să-ţi strig din inimă: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!***

Icosul 1

Nevoitorule al lui Hristos, cel ce de la îndeletnicirea de păstor, asemenea lui Iacov, Moise şi David, ai fost chemat la păstorirea turmelor cuvântătoare, primeşte smerita mea strigare:
Bucură-te, râvnitor al sărăciei;
Bucură-te, icoană a blândeţii;
Bucură-te, următor al Stăpânului prin curăţie sufletească;
Bucură-te, căutător al sfătuitorilor duhovniceşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai deschis drum spre cer cu smerenia;
Bucură-te, doritor de singurătate;
Bucură-te, cel ce ai slujit tuturor cu umilinţă;
Bucură-te, cel ce ai uimit pe toţi cu nevoinţa;
Bucură-te, cel ce trupul ţi l-ai supus sufletului prin înfrânare;
Bucură-te, cel ce ai răbdat osteneli şi dureri cu multă răbdare;
Bucură-te, cel ce înaintea tuturor te-ai smerit în tăcere;
Bucură-te, începător al nevoitorilor stâlpnici;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 2-lea

Din pruncie ai alergat la Hristos, Sfinte Simeoane, trupul cu mare râvnă l-ai supus asprelor nevoinţe, covârşind nu numai faptele fraţilor, ci însăşi înţelegerea lor prin răstignirea trupului tău pe crucea răbdării. Pentru aceea, cu umilinţă, ne cucerim de râvna şi priceperea ta, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Părinte Simeoane, cel ce cu multă smerenie, ai vărsat râuri de lacrimi înaintea egumenului, rugându-l să te primească în slujirea lui Hristos, cu sfintele tale rugăciuni, ajută-mă pe mine cel străin de darurile Sfântului Duh, ca bucurându-mă să-ţi cânt:
Bucură-te, smerenie înaltă;
Bucură-te, cel ce din pruncie ai fost izvor de lacrimi;
Bucură-te, cel ce ai arătat recunoştinţă bătrânului care ţi-a tălmăcit Scripturile;
Bucură-te, cel ce prin vedenie, ai fost îndemnat de Hristos la nevoinţă;
Bucură-te, cel ce fără zăbavă ai fost grabnic ascultător;
Bucură-te, cel ce din pruncie ai fost călăuzit de Duhul Sfânt;
Bucură-te, cel ce ai alergat cu bucurie la Mânăstire;
Bucură-te, cel ce în post şi rugăciune, ai aşteptat la poarta ei şapte zile;
Bucură-te, cel ce ai dobândit dragostea egumenului şi a fraţilor;
Bucură-te, cel ce la 18 ani ai fost tuns ca monah;
Bucură-te, cel ce cu smerenie şi răbdare, ai înduplecat pe egumenul Timotei;
Bucură-te, cel ce te-ai încredinţat fraţilor spre ascultare;

Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 3-lea

Cuvioase părinte prin pătimiri te-ai arătat încercat, în suferinţă, ca şi Iov, prin răbdarea ispitelor, ai fost asemenea cu Iosif, patriarhul, iar prin şederea în fântâna cu fiarele sălbătice, ai fost asemenea cu Daniel, proorocul, cel aruncat în groapa cu lei, pentru dreapta credinţă. Drept aceea şi eu, cel împovărat de păcate şi ispitit din pricina multor pofte, ca de nişte fiare cumplite, alerg, cu credinţă la tine, ajutătorul meu, cântând lui Hristos: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Să nu se bucure vrăjmaşii diavoli, nici să mă supună sub picioarele lor, că s-au pornit ca valurile mării înfuriate, asupra sufletului meu! Ci, tu, Sfinte Simeoane, cu mijlocirile tale păzeşte-mă ca să-ţi cânt cu dragoste, acestea:
Bucură-te, învăţător al pocăinţei;
Bucură-te, cel ce te-ai îndeletnicit cu nevoinţa duhovnicească;
Bucură-te, cel alungat din obştea monahilor pentru asprimea vieţuirii tale;
Bucură-te, cel al cărui egumen a fost mustrat pentru alungarea ta;
Bucură-te, mare postitor, care 40 de zile te-ai închis în chilie;
Bucură-te, cel ce aveai ochii sufletului mereu la cer;
Bucură-te, cel ce ai fost sfătuit de patriarhul Meletie cu privire la înfrânare;
Bucură-te, cel ce ai fost căutat de mulţimea credincioşilor pentru a-i vindeca de boli;
Bucură-te, cel ce ţi-ai însoţit pocăinţa cu lacrimile;
Bucură-te, cel ce cu darul lui Hristos, ai biruit pe diavoli;
Bucură-te, bun povăţuitor al celor ce vin cu pocăinţă către Domnul;
Bucură-te, părinte al cuvioşilor stâlpnici;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 4-lea

Râvnind bunătăţile cele cereşti, cuvioase Simeoane, te-ai asemănat cu Moise şi Ilie prin postire îndelungată, vieţuind neîncetat, în aspră înfrânare spre bucuria Îngerilor, care slăvesc pe Cel ce ţi-a dat har şi-I cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Cuvioase părinte Simeoane, mult nevoitorule, legăturile lanţurilor le-ai socotit ca un brâu de aur şi ai călătorit, spre Cer, cu dumnezeieştile aripi ale dorului duhovnicesc, pentru care îţi cântăm:
Bucură-te, cel mult nevoitor spre mântuirea sufletului;
Bucură-te, cel ce te-ai zăvorât de bună voie;

Bucură-te, râvnitor al înălţimilor duhovniceşti;
Bucură-te, dispreţuitor al lucrurilor trecătoare;
Bucură-te, alinător al suferinţelor semenilor;
Bucură-te, sfătuitor al împăraţilor credincioşi;
Bucură-te, cel ce te-ai făcut mucenic, de bună voie;
Bucură-te, binefăcător al creştinilor;
Bucură-te, îndreptător al celor rătăciţi;
Bucură-te, propovăduitor al Evangheliei în Cilicia;
Bucură-te, odraslă duhovnicească a Sisanului;
Bucură-te, fiu al Sfintei Marta cea evlavioasă;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 5-lea

Precum Ilie în carul de foc, aşa şi tu, cuvioase ai aflat stâlpul, ca o bună suire spre cele înalte şi l-ai avut ca îndemn la înălţare duhovnicească. De aceea şi eu, cel căzut în adâncul patimilor, îndrept ochii inimii spre înălţimea darurilor tale, rugându-te să mă ridici la înălţimea virtuţilor, ca să pot cânta pururea lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Sfinţii părinţî pustnici, auzind de noua nevoinţă de pe stâlp şi voind a cerceta cu ce duh ai început-o, au trimis la tine cu poruncă să cobori de pe stâlp, zicând că de te vei arăta nesupus, să te tragă cu sila jos de pe el; iar, dacă vei fi ascultător şi vei voi să cobori, atunci se înţelege că nevoinţa aceasta este de la Dumnezeu. Pentru aceasta cuvioase, minunându-ne de ascultarea şi de sfinţenia vieţuirii tale, cu umilinţă, strigăm:
Bucură-te, păzitor al înfrânării;
Bucură-te, lucrător al smereniei;
Bucură-te, iubitor al ascultării;
Bucură-te, surpător al patimilor;
Bucură-te, învăţător al popoarelor;
Bucură-te, ocrotitor al călugărilor;
Bucură-te, începător al nevoinţelor stâlpnicilor;
Bucură-te, luminător al cârmuitorilor;
Bucură-te, cel ce te-ai înălţat deasupra tuturor, în chip duhovnicesc;
Bucură-te, cel ce ai vorbit de pe stâlp cu Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai luat aminte numai la cele cereşti;
Bucură-te, cel roditor de fapte minunate;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 6-lea

Te-ai făcut următor lui Hristos întru totul, sfinte, iar prin nevoinţa de pe stâlp ai arătat statornicie şi osteneală aspră; pentru aceea, dragostea mamei tale aducând-o jertfă lui Hristos, nu ai primit-o să te vadă în viaţa aceasta, dar, ai îndreptat-o către Hristos prin rugăciunile tale şi dorind a vă vedea în viaţa veşnică, ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Depărtându-te de plăcerile lumeşti, totuşi te-ai îndurat de neputinţa mamei tale, arătându-te ei după moarte, ca unul viu şi i-ai văzut faţa strălucind. Iar eu, având sufletul omorât de năvala patimilor, cu credinţă strig:

Bucură-te, cel ce ai purtat toată viaţa, crucea nevoinţelor duhovniceşti;
Bucură-te, cel ce ai adus jertfă Tatălui ceresc dragostea de fiu pentru mamă;
Bucură-te, pildă a înfrânării de la plăcerile lumeşti;
Bucură-te, cel ce te-ai milostivit de un boier din neamul saracinilor;
Bucură-te, cel sărac de cele materiale, care pe mulţi i-ai îmbogăţit duhovniceşte;
Bucură-te, cel ce prin rugăciune, ai izvorât apă în pustiu;
Bucură-te, cel ce ai făcut sănătoasă pe femeia care înghiţise un pui de şarpe;
Bucură-te, cel ce prin sfinţenia vieţii, ai supus necuvântătoarele;
Bucură-te, cel ce ai vindecat multe răni duhovniceşti;
Bucură-te, cel ce ai tămăduit şi pe unele fiare sălbatice suferinde;
Bucură-te, vindecător al unei sălbăticiuni care avea ochiul rănit şi a venit la tine;
Bucură-te, pierzător al leopardului care făcea stricăciuni localnicilor;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 7-lea

Folositor întregii făpturi te-ai făcut, cuvioase părinte, că neamurile păgâne, fiarele sălbatice, tâlharii şi toată făptura le-ai pus în slujba lui Hristos, împlinind, prin străda-nia ta, porunca înfrăţirii obşteşti, ca împreună toate să se bucure şi să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Părinte cuvioase, cel ce ai adunat în staul lui Hristos, perşi, saracini, indieni, ismaeliţi, greci, sciţi şi armeni, fără deosebire de neam, ci privind numai la inima cea râvnitoare spre virtuţi, tu ai făcut pustiul, Biserică, iar stâlpul tău, Altar de unde, prin jertfa ta, ai izbăvit pe mulţi de la pierzare sufletească. Asemenea acelora, alergând şi eu la mila ta, îndrăznesc a-ţi cânta:

Bucură-te, cel ce ai primit spre pocăinţă, pe Ionatan, tâlharul;
Bucură-te, cel ce l-ai izbăvit pe el, iar, după 7 zile de pocăinţă, s-a dus către Domnul;

Bucură-te, cel ce ai înspăimântat Antiohia prin întoarcerea cumplitului tâlhar;
Bucură-te, cel ce prin această întoarcere ai arătat tuturor mila lui Hristos;
Bucură-te, cel ce ai vestit Evanghelia oamenilor adunaţi împrejurul stâlpului tău;
Bucură-te, cel ce ai îndemnat pe păgâni, să primească botezul în numele Sfintei Treimi;
Bucură-te, cel ce ai stat nemişcat pe stâlp, dar te-ai făcut cunoscut lumii întregi;
Bucură-te, cel ce ai tămăduit pe Filarh, conducătorul saracinilor;
Bucură-te, cel ce ai vindecat pe paraliticul care s-a lepădat de idoli;
Bucură-te, cel ce ai arătat tuturor celor vindecaţi că Hristos este Vindecătorul;
Bucură-te, cel prin care minunându-se de darul tău, toţi slăveau pe Hristos;
Bucură-te, ajutător şi izbăvitor al celor ce aleargă la tine cu credinţă;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 8-lea

Dorind înstrăinarea de lume, cuvioase părinte, ai nădăjduit la bucuria veşnică din cer. De aceea, ţi-ai topit trupul cu înfrânarea şi ai avut stâlpul ca o scară suitoare spre cer; iar eu, cu credinţă, slăvesc pe Mântuitorul, cel ce te-a întărit în acest fel de vieţuire minunată şi nemaiauzită până la acea vreme, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Te-ai înstrăinat de lume, părinte Simeoane, dar ai vindecat neputinţele multora din lume şi, cunoscând, prin darul lui Dumnezeu, încercările, ce aveau să vină, asupra oamenilor, spre ispăşire, i-ai pregătit pe credincioşi şi te-ai rugat Stăpânului tuturor să se milostivească spre ei. Pentru aceea şi eu, cel vrednic de certare şi osândă, alerg cu smerenie la mila ta, cântând:
Bucură-te, înainte-văzătorule;
Bucură-te, prieten al celor necăjiţi;
Bucură-te, izbăvitor al celor osândiţi;
Bucură-te, îndreptător al celor rătăciţi;
Bucură-te, cel ce ai vestit oamenilor încercările viitoare;
Bucură-te, cel ce ai cerut mila Domnului pentru popor;
Bucură-te, cel ce ai îndepărtat mânia lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai oprit năvălirea perşilor;
Bucură-te, cel ce ai izbăvit pe creştini de asupritori;
Bucură-te, cel ce ai prevestit pedepsirea oamenilor pentru păcate;
Bucură-te, întăritor în credinţă, al celor dreptslăvitori;
Bucură-te, mângâietor al străinilor;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 9-lea

Înălţatu-ţi-ai trupul pe stâlp, ca pe o cruce, cuvioase Simeoane. Pentru aceea, Cel ce S-a înălţat pe lemn, pentru păcatele lumii, Hristos te-a odihnit de ostenelile tale. Deci, nădăjduind şi eu, ticălosul la virtuţile tale, slăvesc pe Cel ce te-a proslăvit, cântându-I: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cu nevoinţele vieţuirii pustniceşti te-ai smerit mai prejos de toată făptura. De aceea, Hristos te-a împodobit cu mari daruri, că nu numai poporul de rând, ci şi ierarhi, preoţi, boieri, conducători de oşti şi împăraţi au venit, dorind să audă sfătuirea ta şi să primească ajutorul lui Dumnezeu, prin mijlocirile tale; pentru care şi eu, cel împovărat cu greşelile neştiinţei, alerg la ajutorul tău, strigând:
Bucură-te, mustrător al împăratului Teodosie cel tânăr;
Bucură-te, cel prin care acela s-a îndreptat, cerându-ţi iertare;
Bucură-te, cel ce ai izbăvit din erezie pe împărăteasa Eudoxia;
Bucură-te, îndreptător al celor rătăciţi de la dreapta credinţă;
Bucură-te, sfătuitorul de taină al împăratului Marcian;
Bucură-te, vistierie duhovnicească a învăţăturilor;
Bucură-te, cel căruia împărăteasa perşilor i-a cerut binecuvântare;
Bucură-te, vindecător de nerodire al împărătesei ismailiţilor;
Bucură-te, cel ce ai binecuvântat pruncul ismailitencei;
Bucură-te, cel ce nu ai îngăduit femeilor să se apropie de stâlpul tău;
Bucură-te, cel ce ai binecuvântat, pe femei de la depărtare;
Bucură-te, grabnic folositor al celor dornici de sporire duhovnicească;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 10-lea

Hristos, cel ce împărăţeşte peste toată făptura, te-a făcut părtaş al Împărăţiei Sale, pe tine, cel ce prin înfrânare ai împărăţit peste patimi, cuvioase părinte. Pentru aceea şi eu, cel împovărat de războiul patimilor, râvnind la aceeaşi Împărăţie, la mijlocirile tale alerg, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Viaţa ta cea purtătoaare de lumină, ca un luceafăr, a luminat toată partea cea sub soare cu razele minunilor. Că tu, părinte, pe stâlp te-ai suit ca pe o scară către Dumnezeu, rugându-te pentru noi toţi, care cu dragoste îţi cântăm aşa:
Bucură-te, soare strălucitor de adâncă smerenie;
Bucură-te, stâlp odrăslit prin mijlocirea lacrimilor;
Bucură-te, pom sfânt de neîncetată rugăciune;
Bucură-te, nevoitor în priveghere;
Bucură-te, ostenitor pentru cele duhovniceşti;

Bucură-te, răbdător al suferinţelor trupeşti;
Bucură-te, cel ce ai dobândit cereştile daruri;
Bucură-te, cel a cărui nevoinţă a covârşit înţelegerea omenească;
Bucură-te, cel ce prin răbdare ai coborât pe pământ mila lui Hristos;
Bucură-te, cel ce te-ai ostenit pe stâlp dorind înălţimea duhovnicească;
Bucură-te, cel ce prin postire erai uşor la trup şi limpede la minte;
Bucură-te, cel ce în viaţă ai avut acestea trei: rugăciunea, răbdarea şi osteneala;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 11-lea

Călătorind spre cer, prin fapte bune şi pustnicească nevoinţă, cuvioase părinte Simeoane, la Locaşurile cereşti ai ajuns, unde dorind să ajung şi eu, ticălosul îndrăznesc a-I cânta Celui minunat întru Sfinţii Săi: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Ostenindu-te mucenicește de bunăvoie, nu o zi, sau un an, ci, mai mult de 50 de ani, cu postiri aspre, cu privegheri, cu răbdarea rănilor şi durerilor trupeşti şi a altor multe necazuri, te-ai mutat la Hristos care a proslăvit Sfintele tale moaşte. Petru aceea, eu, nevrednicul, alergând la sprijinul rugăciunilor tale, cu lacrimi îţi strig:
Bucură-te, cel ce ai vieţuit până la adânci bătrâneţi;
Bucură-te, cel ce din pruncie la nevoinţe te-ai sârguit;
Bucură-te, cel ce te-ai mutat la cele Cereşti, fiind plin de zile;
Bucură-te, cel ce ai aşteptat sfârşitul vieţii stând în genunchi;
Bucură-te, cel ce ai trecut în viaţa veşnică rugându-te;
Bucură-te, cel ce ale cărui moaşte au fost unse cu miresme;
Bucură-te, cel prohodit de arhiepiscop, episcopi şi mari dregători;
Bucură-te, cel ce ai purtat Antiohia la pomenirea ta;
Bucură-te, cel ce ai săvârşit multe minuni prin Sfintele tale moaşte;
Bucură-te, cel al cărui trup a fost aşezat în Biserica din Antiohia;
Bucură-te, cel ce ai dat curaj antiohienilor spre a păstra racla moaştelor tale;
Bucură-te, cel ce şi după adormirea ta, ai ajutat pe străini şi asupriţi;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 12-lea

Făcându-te următor desăvârşit al lui Hristos, zi de zi te-ai jertfit, pe sineţi, pentru El. Că omorând toate doririle şi pornirile firii, ai ales chinurile pământeşti spre dobândirea bucuriilor cereşti, pe care râvnindu-le şi eu, nevrednicul, aduc lui Dumnezeu cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Diavolul aduce asupra mea multe ispite lumeşti şi trupeşti, care mă împresoară ca valurile mării, în vreme de furtună, dar alerg la sprijinul tău, cuvioase părinte Simeoane, nădăjduind în ocrotirea ta, ca să-ţi cânt cu dragoste unele ca acestea:
Bucură-te, cel ce ai fugit de desfătările lumeşti;
Bucură-te, cel ce ai făcut să stăpânească sufletul asupra trupului tău;
Bucură-te, cel ce ai înfricoşat pe demoni;
Bucură-te, sprijinitor al celor feciorelnici;
Bucură-te, pildă de vieţuire pentru monahi;
Bucură-te, acoperământ al creştinilor;
Bucură-te, cel ce ai stat pe stâlp, ca o lumină în sfeşnic;
Bucură-te, cel mărturisit de sus prin lumină cerească;
Bucură-te, ocrotitor al locaşurilor închinate ţie;
Bucură-te, apărător al celor ce se roagă ţie cu credinţă;
Bucură-te, minte luminată de Sfântul Duh;
Bucură-te, stăruitor neadormit asupra gândurilor;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Sfinte cuvioase părinte Simeoane, minunându-mă de nevoinţa duhovnicească şi de felul vieţuirii tale, cer ajutorul tău ca să mă izbăvească Domnul din tulburarea ispitelor, ajutându-mi să dobândesc viaţa veşnică, unde pururea împreună cu Îngerii şi Sfinţii, să cânt PreaSfintei Treimi: ***Aliluia!***

Apoi, se zice din nou:

Icosul 1
Nevoitorule al lui Hristos, cel ce de la îndeletnicirea de păstor, asemenea lui Iacov, Moise şi David, ai fost chemat la păstorirea turmelor cuvântătoare, primeşte smerita mea strigare:
Bucură-te, râvnitor al sărăciei;
Bucură-te, icoană a blândeţii;
Bucură-te, următor al Stăpânului prin curăţie sufletească;
Bucură-te, căutător al sfătuitorilor duhovniceşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai deschis drum spre cer cu smerenia;
Bucură-te, doritor de singurătate;
Bucură-te, cel ce ai slujit tuturor cu umilinţă;
Bucură-te, cel ce ai uimit pe toţi cu nevoinţa;
Bucură-te, cel ce trupul ţi l-ai supus sufletului prin înfrânare;
Bucură-te, cel ce ai răbdat osteneli şi dureri cu multă răbdare;
Bucură-te, cel ce înaintea tuturor te-ai smerit în tăcere;

Bucură-te, începător al nevoitorilor stâlpnici;
Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!

Apoi, rostim această:

Rugăciune

O, Sfinte părinte Simeoane, noi, cei căzuţi în noaptea cea întunecoasă a ispitelor, înălţăm ruga noastră către tine, cel ce ai strălucit prin nevoinţele pustniceşti. Cu harul Sfântului Duh, ai vindecat chiar şi fiarele sălbatice, care veneau să le ajuţi pentru că te cunoşteau milostiv şi iubitor al întregii făpturi a lui Dumnezeu; ai adus mulţime de păgâni la pacea şi credinţa în Hristos; ai povăţuit ierarhi, dregători şi oameni din popor; chiar şi pe mama ta, care a dorit să te vadă în viaţa pământească, numai după moarte ai mângâiat-o cu vederea ta, ca să nu rămâi dator decât cu dragostea de fiu; nici pe femeile credincioase nu le-ai trecut cu vederea, ci, de la depărtare, le-ai ajutat cu rugăciunea şi binecuvântarea; însuţi şi pe noi, cei bolnavi trupeşte şi sufleteşte, rătăciţi sau căzuţi de la adevărata credinţă, vindecă-ne cu puterea sfântă a rugăciunilor tale, iar locaşurile, cele zidite în numele tău şi obştea lor, ocroteşte-le şi le întăreşte. Izbăveşte-ne de ispite, uşurează, cu mijlocirea milei tale, povara patimilor noastre, ca, în viaţa aceasta, cât avem vreme de la Dumnezeu şi în ceea ce va să fie, să slăvim pe Dumnezeu, cel minunat întru Sfinţii Săi: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin!

Apoi, se cântă:

Condacul 1

Cuvioase părinte Simeoane, pornirile trupului ţi le-ai potolit prin nevoinţele de pe stâlpul cel înalt, încât s-au înspăimântat Îngerii, s-au mirat oamenii şi s-au ruşinat diavolii; de aceea, ca unul ce ai dobândit bucuria vieţii veşnice, prin răbdarea nevoinţelor, celor mai presus de firea omenească şi prin mulţimea lacrimilor tale, izbăveşte-mă prin rugăciunile tale, din ispite şi pe mine, cel mai păcătos decât toţi, ca să-ţi strig din inimă: ***Bucură-te, Sfinte cuvioase părinte Simeoane!***

Rostim, apoi rugăciunea: Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului cuvios Simeon, stâlpnicul şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi! Amin!

Sursa: Viaţa şi Acatistul Sfântului cuvios Simeon stâlpnicul- Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, Bucureşti, 2014

https://chirho88888888.wordpress.com/2020/09/01/acatistul-sfantului-cuvios-simeon-stalpnicul/

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios Simeon stâlpnicul: Al răbdării stâlp ai fost, râvnind părinţilor celor mai dinainte, cuvioase; lui Iov întru patimi, lui Iosif întru ispite şi vieţii celor fără de trup, tu fiind în trup, Sfinte Simeon, părintele nostru; roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condacul Sfântului cuvios Simeon stâlpnicul: Cele de sus căutând şi cu cei de jos împreunându-te şi căruţă de foc stâlpul tău făcându-ţi, printr-însul împreună vorbitor cu îngerii ai ajuns, cuvioase. Cu aceia împreună roagă-te neîncetat lui Hristos Dumnezeu pentru noi toţi.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului şi purtătorului de Dumnezeu părintele nostru Simeon, stâlpnicul

În părţile Ciliciei a fost un sat care se numea Sisan. În el vieţuiau părinţii cuviosului, creştini fiind, Susotion şi Marta, cărora le-a dat Dumnezeu acest binecuvântat rod, pe care l-au numit Simeon şi, după obiceiul creştinesc, l-au spălat prin baia botezului.

Deci creştea pruncul, nu atât întru învăţătura cărţii, ci mai ales în simplitatea şi în nerăutatea inimii. Însă înţelepciunea Duhului lui Dumnezeu şi în cei simpli se sălăşluieşte şi pe cei neştiutori îi alege, ca să se ruşineze înţelepciunea veacului acestuia.

Când era de treisprezece ani, urmând să fie păstor al oilor cuvântătoare, păzea oile necuvântătoare ale tatălui său. Prin aceasta el s-a asemănat lui Iacob, lui Moise şi lui David, care de la păstoria oilor au venit la dumnezeieştile descoperiri. În vreme de iarnă, când oile nu se scoteau la păşune, fericitul copil mergea la biserică.

Intrând cu părinţii săi într-o zi de duminică, lua aminte la cântare şi la citire, precum singur a spus mai pe urma episcopului Teodorit. Auzind Sfânta Evanghelie fericind pe cei săraci, pe cei blânzi şi pe cei curaţi cu inima, a întrebat pe un cinstit bătrân care stătea aproape: ***"Ce înseamnă cuvintele ce se citesc ?".*** Iar acesta, fiind povăţuit de Duhul lui Dumnezeu, şi-a deschis gura şi multe ceasuri l-a învăţat, arătându-i calea duhovnicească a curăţiei şi dragostei de Dumnezeu, care duce spre desăvârşirea vieţii celei îmbunătăţite. Deci a căzut sământa cea bună în pământ bun, căci îndată a răsărit în el dorinţa cea râvnitoare spre Dumnezeu şi a crescut voinţa sa neschimbată spre calea cea strâmtă care duce la Dumnezeu. Astfel, şi-a pus în minte ca îndată să lase toate şi să caute pe Cel pe care l-a dorit.

Închinându-se acelui cinstit bătrân şi mulţumindu-i pentru folositoarea lui învăţătură, i-a zis: ***"Tu îmi eşti tată şi mamă, învăţător de lucruri bune şi povăţuitorul mântuirii mele !"***

Apoi a ieşit repede şi nu s-a mai întors acasă, ci s-a dus la un loc deosebit, potrivit pentru rugăciune. Acolo, fiind singur, a căzut cu faţa la pământ în chipul crucii, făcând rugăciune cu plângere către Dumnezeu, ca să-i arate calea spre mântuire.

Astfel, zăcând mult la rugăciune, a adormit şi a văzut o vedenie ca aceasta: I se părea că sapă o temelie şi a auzit un glas, zicându-i: "Sapă mai adânc". Şi a săpat mai adânc. Iar când a încetat din cauza ostenelii, socotind că este destul, iar a auzit glas poruncindu-i să sape tot mai adânc, şi aşa se ostenea săpând. Dar şi a treia oară, când înceta din lucru, acelaşi glas îl trezi din nou la osteneală. Apoi i-a zis: "Încetează, este destul. Iată: acum de voieşti să zideşti, zideşte, ostenindu-te cu stăruinţă, că fără osteneală nimic nu vei putea spori"! Aceast Aceasta vedenie s-a săvârşit cu dânsul când a pus o asemenea temelie întru smerenie, spre zidirea sa şi a altora. Căci se vedea că faptele lui cele bune întrec firea omenească.

După vedeniile acestea, sculându-se, s-a dus la o mânăstire ce era în ţara aceea unde era egumen fericitul Timotei şi, căzând la pământ, zăcea înaintea porţii fără hrană şi fără băutură, răbdând 7 zile. În ziua a 8-a, ieşind egumenul, l-a întrebat de unde este, unde merge, cum se numeşte, dacă n-a făcut ceva rău şi dacă nu fuge de mânia stăpânilor săi. Iar el a căzut la picioarele egumenului şi i-a zis cu lacrimi:

"Părinte, nu sunt din cei ce au făcut ceva rău înaintea oamenilor, ci caut să slujesc lui Dumnezeu cu toată osârdia. Deci, miluieşte-mă pe mine, păcătosul, şi-mi porunceşte să intru în mânăstire şi să slujesc la toţi!".

Atunci egumenul, mai înainte văzând în el dumnezeiasca chemare, l-a luat de mână şi l-a dus în mânăstire, zicând fraţilor: "Învăţaţi-l pe el obiceiul, pravila călugărească şi rânduielile noastre".

Astfel, fiind primit în mânăstire, se supunea tuturor şi le slujea. A învăţat şi Psaltirea toată pe de rost în puţină vreme. Apoi s-a călugărit, având 18 ani de la naştere, şi s-a făcut călugăr iscusit.

Căci îndată, fiind strâmtorare în viaţa călugărească, a ajuns la atâta înălţime duhovnicească, încât pe toţi călugării de acolo i-a întrecut; căci fraţii mâncau, unii o dată pe zi spre seară, alţii a treia zi, iar el toată săptămâna o trecea nemâncând.

Părinţii lui l-au căutat pretutindeni timp de doi ani. Dar Dumnezeu, acoperindu-l, nu l-au aflat şi mult plângând pentru dânsul atât se mâhneau, încât tatăl său a murit din acea întristare. Însă el, aflând tată pe Dumnezeu, înaintea Lui s-a aruncat din tinereţe.

Petrecând fericitul în acea lavră, a mers odată la fântână să scoată apă şi, luând de la găleată funia foarte aspră, împletită din crengi de finic, şi-a înfăşurat cu dânsa tot trupul său gol de la coapse până la grumaz, încât îi făcea răni pe trup. După zece zile a putrezit trupul său din cauza rănilor, căci se rosese carnea până la oase, şi era cuprins de viermi şi mirosea greu. Deci ziseră fraţii către egumen: "De unde ne-ai adus pe omul acesta, că nu putem să-l suferim pentru mirosul greu ce iese dintr-însul? Nimeni nu poate să stea aproape de el, iar când umblă, viermii cad din trupul lui şi aşternutul îi este plin de viermi".

Auzind acestea egumenul s-a mâhnit şi, înţelegând că sunt adevărate cele spuse, l-a întrebat pe fericitul Simeon: "Spune-mi, fiule, de unde iese mirosul acesta greu?" Iar el tăcea şi căuta în jos.

Întristându-se egumenul, a poruncit să i se dezbrace cu sila haina de pe el. Şi era haina lui de păr însângerată, iar funia de finic se îngropase adânc în carnea trupului său.

Văzând egumenul acestea, s-a spăimântat şi toţi care erau acolo cu mare osteneală au putut să scoată de pe dânsul aceea.

Iar el, răbdând vitejeşte, zicea: ***"Lăsaţi-mă pe mine ca pe un câine împuţit, că sunt vrednic de aceasta, pentru păcatele mele."***

Iar egumenul i-a zis: "Ai optsprezece ani, deci care sunt păcatele tale?"

Simeon răspunse: "Părinte, proorocul grăieşte: întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea (Psalm 50,6)."

Auzind egumenul acestea, s-a minunat de socoteala lui, că fiind tânărul neînvăţat, avea o astfel de frică de Dumnezeu. Însă îl învăţa ca să nu-şi facă o chinuire ca aceasta. Nu este de folos, zicea el, să începi ceva mai presus de putere. Destul este ucenicului să fie ca dascălul său."

Şi abia în multe zile a putut să se tămăduiască de acele răni.

După tămăduire, văzând egumenul şi fraţii ca Simeon trăieşte ca mai înainte, obosindu-şi trupul, i-a poruncit să iasă din mânăstire, ca nu cumva alţi fraţi mai neputincioşi, vrând să-i urmeze pilda, să-şi fie singuri pricinuitori de moarte.

Deci, ieşind el, umbla prin pustie şi prin munţi. Apoi, aflând o fântână fără apă în care petreceau jivine şi fiare necurate, s-a aşezat acolo şi se ruga lui Dumnezeu.

***

După o vreme, a văzut egumenul într-o noapte în vis popor mult cu arme şi cu lumânări înconjurând mânăstirea şi întrebând: "Unde este robul lui Dumnezeu, Simeon? Arătaţi-l pe el că este iubit lui Dumnezeu. Iar de nu, vă vom arde pe voi cu întreaga mânăstire, pentru că acela este mai mare decât voi şi multe minuni va face Dumnezeu printr-însul pe pământ!"

Deşteptându-se egumenul din somn, a povestit fraţilor acea vedenie înfricoşată, cum a fost într-o cercetare plină de spaimă pentru Simeon. Apoi a trimis să-l caute pretutindeni şi aflând pe nişte păstori păscând oile, i-a întrebat despre el. Şi, înştiinţându-se de la dânşii că este în acea fântână pustie, a mers cu sârguinţă acolo şi a strigat: "Aici eşti, robule al lui Dumnezeu?"

Iar el a răspuns: ***"Lăsaţi-mă pe mine, Sfinţilor părinţi, să-mi dau duhul, căci a slăbit sufletul meu, pentru că am mâniat pe Dumnezeu!"***

Iar ei, nevrând, l-au tras afară din fântână şi l-au adus în mânăstire, unde s-a nevoit fericitul câtăva vreme.

După aceea, ieşind în taină din mânăstire, umbla prin munţi şi prin pustie. Apoi, povăţuindu-se de duhul lui Dumnezeu, a mers la un munte care era aproape de satul ce se numea Talanissa. Acolo a aflat o chilie mică săpată în piatră, în care, închizându-se, s-a nevoit trei ani.

***

După aceasta, aducându-şi aminte de Moise şi de Ilie, care au postit patruzeci de zile, a gândit să se ispitească pe sine cu un post ca acela.

Atunci, un duhovnic mai mare al părinţilor acelora, anume Vassos, având putere peste preoţi, umbla prin cetăţi, prin sate şi pe la biserici, ajungând şi la dânsul în satul Talanissa. Pe acela l-a rugat Simeon să-i astupe uşa chiliei timp de patruzeci de zile, nelăsându-i înăuntru nimic de mâncare. Ci acela n-a voit să facă aceasta, zicându-i: "Nu se cade omului să se ucidă pe sine cu post fără de măsură, pentru că aceasta nu este fapta bună, ci mai ales păcat."
Atunci i-a zis cuviosul: ***"Pune-mi dar, părinte, pâine şi apă, că de îmi va fi nevoie, să gust şi să-mi întăresc puţin trupul cu hrană."***

Deci a făcut Vassos aşa, punându-i pâine şi apă înăuntru, şi astupând uşa cu pietre, s-a dus în calea sa. Apoi trecând acele patruzeci de zile, s-a întors la cuviosul şi, dând la o parte pietrele, a deschis uşa chiliei şi l-a găsit pe Simeon la pământ, zăcând ca un mort, iar pâinea era întreagă, asemenea şi apa, precum le pusese, nici măcar atingându-se de dânsele acest postitor. Deci, luând Vassos un burete, i-a spălat şi i-a răcorit gura, împărtăşindu-l cu dumnezeieştile Taine. După aceasta, primind Simeon hrană uşoară, s-a întărit. Despre astfel de înfrânare spunea Vassos multora, spre folosul lor.

***

În acea strâmtă chilie de piatră petrecând Simeon trei ani, s-a suit într-un deal mai înalt al muntelui. Apoi ca să nu iasă de acolo, a luat un lanţ de fier lung de douăzeci de coţi şi cu un capăt şi-a ferecat piciorul, iar pe celălalt capăt l-a ferecat de o piatră. Aşa totdeauna căutând cu ochii spre cer, cu mintea privea spre cele mai presus de ceruri.

Auzind despre dânsul fericitul Meletie, păstorul Bisericii Antiohiei, a mers şi, văzându-l aşa ferecat, a zis: "Poate omul şi fără de obezi să se stăpânească pe sine şi nu cu fierul, ci cu voia şi cu înţelegerea să se lege pe sine la un loc."

Auzind aceasta, cuviosul Simeon s-a folosit şi scoţându-şi obezile, s-a legat pe sine cu voia liberă, surpând gândurile şi toată înălţarea care se ridica deasupra înţelegerii lui Dumnezeu, ca să fie singur de voie legat al lui Iisus Hristos.

***

Ieşind prin toate părţile vestea despre el, se adunară la Simeon toţi, nu numai cei ce vieţuiau aproape, ci şi din părţile cele mai îndepărtate, cărora le trebuiau multe zile de cale.

Unii îşi duceau la dânsul pe bolnavii lor, iar alţii cereau sănătate bolnavilor care zăceau acasă; alţii de ispite şi de necazuri erau cuprinşi şi alţii de diavoli munciţi, dar fiecare dintre ei nu se întorcea în deşert, ci primeau, unul tămăduire, altul mângâiere, altul folos, întorcându-se cu bucurie la locurile lor şi prea mărind pe Dumnezeu.

Căci fericitul aşa învăţa, când tămăduia pe cineva: ***"Prea măreşte pe Dumnezeu care te-a tămăduit şi nicidecum să nu îndrăzneşti a zice că Simeon te-a tămăduit, ca să nu-ţi fie ţie ceva mai rău."***

Şi puteai să vezi la dânsul, adunându-se ca râurile de pretutindeni felurite popoare, seminţii şi limbi: ismailiteni şi perşi, armeni şi iberici, işpani, britani şi italieni. Aşa prea mărea Dumnezeu pe acela care Îl prea mărea pe El, căci atâta mulţime de popoare se aduna şi toţi căutau să se atingă de el, cerând binecuvântare.

Supărându-se fericitul de o cinstire ca aceea şi de neodihnă, a aflat un alt chip de scăpare din gâlcevile omeneşti. A socotit să-şi zidească un stâlp şi să stea pe el, ca cei ce voiau a se atinge de dânsul să nu poată; deci a zidit stâlpul şi pe el o chiliuţă strâmtă de doi coţi, unde, suindu-se, petrecea în post şi în rugăciuni. El a devenit, astfel, întâiul stâlpnic.

Şi era acel stâlp de şase coţi înălţime. Stând pe dânsul câţiva ani, i-au făcut lui oamenii altul, având înălţimea de 12 coţi. Apoi, după multă vreme, la 22 de coţi i-au ridicat înălţimea stâlpului; după aceea la 36. Aşa se suia Cuviosul spre cele cereşti, ca pe nişte trepte prin feluriţi stâlpi, multe suferind pe ei, udându-se de ploaie, arzându-se de zăduf şi îngheţând de frig. Mâncarea lui era linte muiată şi apa drept băutură. Încă i-au făcut lui oamenii şi două îngrădiri de piatră lângă stâlp.

Aşa vieţuind sfântul, auziră de el părinţii din pustie şi s-au minunat de străina lui nevoinţă, că până atunci nimeni nu-şi aflase o viaţă ca aceea, adică să stea pe stâlp. Deci, vrând ei să ispitească duhul ce era într-însul, au trimis un sol, zicând: "Pentru

ce nu mergi pe calea Părinţilor, ci altă cale nouă ai aflat? Pogoară-te de pe stâlp şi urmează viaţa Părinţilor pustnici de demult!" Au mai învăţat Părinţii pustnici pe trimişi că, de s-ar arăta nesupus, şi de nu ar voi să se pogoare, apoi cu sila să-l tragă jos de pe stâlp. Iar de ar asculta şi de ar voi să se pogoare, să-l lase să stea aşa precum a început. Pentru că din aceasta, ziceau ei, se va cunoaşte că viaţa cea nouă începută de el este de la Dumnezeu, dacă se va arăta ascultător, precum s-a şi făcut.

Deci, ajungând trimişii şi spunându-i cele hotărâte de soborul Sfinţilor părinţi pustnici, cuviosul îndată a păşit cu piciorul pe scară, vrând să se pogoare.

Atunci trimişii îi strigară: "Nu te pogorî, Sfinte părinte, ci te nevoieşte precum ai început. Acum ştim că lucrul tău cel început este de la Dumnezeu, Care să-ţi fie ajutător până la sfârşit".

***

A mers la dânsul şi Domnin, patriarhul Antiohiei, care a fost după Sfântul Meletie, şi văzând o viaţă ca aceea s-a minunat şi multe vorbind cu dânsul pentru folosul sufletului, a făcut acolo Liturghie şi s-au împărtăşit amândoi cu dumnezeieştile Taine. Apoi s-a întors patriarhul la Antiohia, iar cuviosul mai mult se nevoia, întrarmîndu-se împotriva nevăzutului vrăjmaş.

***

Atunci diavolul, cel ce urăşte binele, s-a prefăcut în înger luminos şi s-a arătat sfântului aproape de stâlp cu careta şi cu cai de foc, ca şi cum s-ar fi pogorât din cer, şi îi zicea: "Ascultă, Simeoane, Dumnezeul cerului şi al pământului m-a trimis la tine, precum mă vezi cu careta şi cu caii, să te iau la cer precum pe Ilie, că vrednic eşti de o cinste ca aceasta pentru sfinţenia vieţii tale. Iată a venit ceasul tău, ca să-ţi mănânci roadele ostenelilor tale şi să primeşti cununa podoabei din mâna Domnului. Deci, vino, robule al Domnului, fără zăbavă să vezi pe Făcătorul tău şi să te închini Lui; să te vadă pe tine îngerii şi arhanghelii, cu proorocii, cu apostolii şi mucenicii care doresc să te vadă".

Acestea şi altele asemenea lor zicând diavolul, n-a cunoscut sfântul înşelăciunea vrăjmaşului. Deci, zicând: ***"Doamne, pe mine, păcătosul, voieşti să mă iei la cer?",*** a mişcat piciorul drept să păşească în careta de foc. Apoi, întinzând şi mâna dreaptă, s-a însemnat cu Sfânta Cruce, şi îndată, diavolul cu careta şi cu caii s-a stins, spulberându-se ca praful de vânt.

Cunoscând Simeon diavoleasca înşelăciune, se căia, iar pe piciorul cu care voia să păşească în careta lui greu l-a pedepsit, stând numai în piciorul acela un an întreg.

Diavolul, nesuferind o nevoinţă ca aceea, a lovit piciorul cuviosului cu o rană cumplită şi a putrezit de pe el carnea şi curgea din rană puroi cu viermi pe stâlp spre pământ.

Iar el, ca un alt Iov răbdând, punea viermii pe rană, zicând: ***"Mâncaţi, ceea ce Dumnezeu v-a dat vouă!"***

În vremea aceea, un boier dintre saracini, pe nume Vasilic, auzind multe despre Sfântul Simeon, a venit la dânsul şi vorbind împreună, mult s-au folosit şi a crezut în Hristos. Apoi văzând un vierme căzând pe pământ, l-a luat în mâna sa şi a ieşit. Deci a trimis în urma lui cuviosul, zicând: ***"Pentru ce au luat cinstitele tale mâini puturosul vierme ce a căzut din putredul meu trup?"***

Iar Vasilic, deschizându-şi mina, a aflat un mărgăritar de mult preţ şi a zis: "Nu este acesta vierme, ci mărgăritar".

Şi i-a grăit cuviosul: ***"După credinţa ta s-a făcut ţie"...*** Şi aşa saracinul, luând binecuvântare, s-a dus la locul său.

***

După mulţi ani maica lui, Marta, aflând despre dânsul, a venit să-l vadă şi plângea mult lângă uşă. Simeon, însă, n-a voit să se vadă cu dânsa, ci i-a trimis răspuns, zicând: ***"Să nu mă superi, maica mea, acum că de vom fi vrednici, în acel veac ne vom vedea!"*** Iar ea avea mai mult dor să-l vadă. Fericitul a trimis la dânsa iarăşi, rugând-o să aştepte puţin în tăcere. Ea, culcându-se acolo înaintea uşii ogrăzii, şi-a dat Domnului duhul ei. Şi îndată, cunoscând sfântul sfârşitul ei, a poruncit să o aducă înaintea stâlpului şi, văzând-o, s-a rugat pentru dânsa cu lacrimi. Rugându-se el, sfântul ei trup se lumina şi-i strălucea faţa, şi toţi cei ce vedeau se minunau, lăudând pe Dumnezeu, şi o îngropară înaintea stâlpului său. Şi când făcea rugăciune, o pomenea pe ea de două ori în toată ziua.

***

După aceasta, iarăşi au schimbat credincioşii stâlpul sfântului şi i-au făcut altul de patruzeci de coţi înălţime, pe care a stat cuviosul până la fericitul său sfârşit.

Locul acela unde Cuviosul Simeon şi-a rânduit minunata sa viaţă nu avea apă aproape, ci se aducea de departe. Pentru aceasta multă mâhnire aveau oamenii ce

veneau şi dobitoacele lor. Văzând cuviosul strâmtorarea ce li se făcea din neajungerea apei, s-a rugat lui Dumnezeu cu stăruinţă să le dea apă, precum oarecând lui Israil celui însetat în pustie. Pe la al zecelea ceas din zi, deodată s-a cutremurat pământul şi a crăpat în partea de răsărit a ogrăzii lui. Acolo s-a descoperit că o peşteră mai presus de nădejde, având multă apă. Poruncind sfântul să sape mai mult în locul acela ca de şapte coţi, îndată a început a ieşi apă îndestulătoare.

***

Oarecând, a fost adusă la sfântul o femeie care, însetând noaptea, a băut împreună cu apă un şarpe mic şi acela a crescut în pântecele ei şi s-a făcut mare. Şi era chipul acelei femei ca iarba de verde şi mulţi ani doftorii au purtat grijă de dânsa, dar n-au putut s-o tămăduiască.

Iar fericitul a zis: ***"Daţi-i să bea din apa locului acesta".***
Deci, bând ea, a ieşit dintr-însa un şarpe mare şi, târându-se pe dinaintea stâlpului, îndată a crăpat.

***

În acea vreme, venind unii creştini de departe la cuviosul pentru rugăciune şi fiind arşiţă, s-au abătut din cale la umbra unui copac să se odihnească puţin. Şezând acolo cu alinare a căzut alăturea din mers o cerboaică îngreuiată şi strigară spre dânsa, zicând: "Cu rugăciunile Sfântului Simeon, te jurăm pe tine să stai puţin". Şi a stat cerboaica în loc.

O, ce minune! că şi fiarele la numele sfântului se făceau blânde şi ascultătoare. Iar ei, prinzind-o, au ucis-o şi, luându-i pielea, şi-au făcut lor bucate din carnea ei şi, după ce au mâncat, îndată, pedepsindu-se de mânia lui Dumnezeu, şi-au pierdut glasul omenesc şi ca nişte cerbi au început a răcni.

Deci, alergând, au mers la Sfântul Simeon, ducând cu dânşii pielea aceea, ca o vădire a păcatului lor. Şi au petrecut acolo doi ani şi abia a putut să-i tămăduiască şi să vorbească omeneşte. Iar pielea cerboaicei aceleia au spânzurat-o lângă stâlp, spre mărturie multora a faptei rele ce s-a făcut.

***

În muntele acela, în care sfântul îşi ducea viaţa, se încuibase un balaur înfricoşat, nu prea departe de stâlp, pentru care nici iarbă nu creştea în locul acela.

Acelui balaur i s-a înfipt odată în ochiul drept un lemn ca de un cot şi i-a pricinuit lui durere multă. Iar în una din zile s-a târât la stâlpul cuviosului şi, zăcând înaintea uşii ogrăzii, cu totul se gârbovea, plecându-şi capul ca şi cum s-ar smeri şi milă cerând de la Sfântul Simeon.

Deci, căutând sfântul spre dânsul, îndată a căzut din ochiul lui lemnul şi a rămas balaurul acela acolo trei zile, zăcând înaintea uşii ca o oaie, şi toţi fără de frică intrau şi ieşeau, nevatamînd pe nimeni. Apoi vindecându-i-se ochiul, s-a dus la culcuşul său, în văzul tuturor, mirându-se de minunea aceea prea mare.

***

În părţile acelea era un pardos, fiară mare şi cumplită, ucigând pe oameni şi pe dobitoace; şi nu îndrăznea nimeni să treacă prin locul acela unde locuia fiara, pentru că multe supărări făcea celor dimprejur. Mergând lumea, a spus cuviosului de aceasta.

Iar el le-a poruncit să ia pământ din ograda sa şi apă de la locul acela şi, ducându-se împrejurul locului unde era fiara, să presare de departe şi să stropească. Ascultând mulţimea pe sfântul, a făcut aşa şi nu după multe zile, văzând că nu se arată fiara nicăieri, s-a dus s-o caute şi au aflat-o moartă, zăcând pe pământul acela presărat cu ţarină din ograda cuviosului, şi toţi au prea mărit pe Dumnezeu.

***

Încă o altă fiară cuvântătoare, mai cumplită decât cea dintâi, s-a arătat în acele părţi. Un oarecare tâlhar din Antiohia, Ionatan cu numele, care ucidea mulţi oameni pe drumuri şi prin case, năvălind tâlhăreşte şi fără veste, nimeni nu putea să-l prindă, deşi mulţi îi pândeau calea, pentru că era puternic. Iar când s-a pornit toată Antiohia şi a trimis ostaşi să-l prindă, el, neputând să se ascundă de dânşii, ca un leu de la faţa mulţimii ce-l urmărea, a alergat în ograda cuviosului Simeon, şi apucându-se de stâlp ca desfrânata de picioarele lui Hristos, plângea cu amar.

Deci a strigat sfântul către dânsul de sus: ***"Cine eşti, de unde şi de ce ai venit aici?"***

El a zis: "Eu sunt Ionatan, tâlharul care am făcut toate răutăţile. Am venit să mă căiesc de păcatele mele!"

Grăind acestea, au năpădit de la Antiohia ostaşii ce-l izgoneau, strigând către Cuviosul: "Dă-ne, părinte, pe acest tâlhar, că iată şi fiarele din cetate sunt gata să-l mănânce!"

Le-a răspuns fericitul Simeon: ***"Fiii mei, nu eu l-am adus aici, ci Dumnezeu Care voieşte pocăinţa lui l-a povăţuit. De veţi putea intra înăuntru, apucaţi-l, căci eu nu pot să-l scot de la voi, că mă tem de Acela ce l-a trimis la mine".***

Auzind ostaşii acestea şi neîndrăznind să intre în ogradă, nici să zică cuvânt împotrivă, s-au întors cu frică şi au spus toate acestea în Antiohia.

Iar tâlharul a stat şapte zile lângă stâlp, căzând cu rugăciune către Dumnezeu, mărturisindu-şi păcatele şi plângând cu amar, încât şi cei ce erau acolo se umileau văzând pocăinţa lui. După şapte zile a strigat către sfânt: "Părinte, îmi porunceşti să mă duc?"

Iar părintele i-a zis: ***"Oare vrei să te întorci din nou la lucrurile tale cele rele?"***

Iar el a răspuns: "Ba nu, părinte, că a sosit vremea mea". Vorbind aşa cu dânsul, şi-a dat duhul lui Dumnezeu.

Iar ucenicii Sfântului Simeon, vrând să îngroape pe tâlhar lângă ogradă, mai marii oştilor veniră de la Antiohia după el şi începură a striga: "Dă-ne nouă, părinte, pe vrăjmaşul nostru, pentru care toată cetatea s-a cutremurat!"

A răspuns Cuviosul: ***"Cel ce l-a adus pe el la mine, Acela cu mulţime de oaste cerească a venit şi l-a luat la Sine curăţit prin pocăinţă, deci nu mă mai supăraţi pe mine!"***

Auzind acestea acei dregători şi văzând pe tâlhar adormit, s-au înspăimântat şi au lăudat pe Dumnezeu care nu voieşte moartea păcătosului. Şi întorcându-se, au spus în cetate cele ce au auzit şi au văzut de la Cuviosul.

***

Nu se cuvine a tăcea şi aceasta, că prea cuviosul părintele nostru Simeon, stând pe stâlp ca o făclie în sfeşnic, lumina lumii s-a arătat, luminând neamurile păgâne întunecate cu idoleasca închinare şi povăţuindu-le la cunoştinţa adevăratului Dumnezeu.

Slavă minunatului dar al lui Dumnezeu aşa lucrând întru dânsul, deşi stătea la un loc, pe mulţi la credinţă i-a adus, ca şi cum cineva ar străbate lumea învăţând şi propovăduind. Căci razele îmbunătăţitei sale vieţi şi ale învăţăturii celei dulci ca un soare le revărsa.

Că puteai să vezi acolo iviriţi, perşi şi armeni primind dumnezeiescul Botez. Apoi arabi venind pâlcuri, câte două şi trei sute; ba uneori şi câte o mie, care se lepădau cu lacrimi de rătăcirea părinţilor lor, iar pe idolii pe care de mulţi ani îi cinsteau şi se închinau lor, îi aduceau lângă stâlp, îi sfărâmau şi cu picioarele îi călcau, primind Legea creştină. Apoi, învrednicindu-se de dumnezeieştile Taine, se întorceau cu bucurie mare, luminaţi cu lumina înţelegerii Sfintei Evanghelii.

***

Un oarecare Filarh, mai mare peste ostaşi, având o rudă bolnavă, a rugat pe Sfântul Simeon să-i dea tămăduire.

Iar Sfântul, poruncind să-l aducă înaintea stâlpului, l-a întrebat dacă se leapădă de credinţa cea rea a părinţilor săi. Iar acela a zis: "Mă lepăd".

Iarăşi l-a întrebat Sfântul: ***"Crezi în Tatăl şi în Fiul şi în Sfântul Duh?"***

Iar el a mărturisit că acest adevăr îl crede fără îndoială.

Atunci i-a zis Sfântul: ***"Scoală-te".***

Şi îndată tânărul s-a sculat sănătos, ca şi cum niciodată n-ar fi avut vreo durere. Spre încredinţarea sănătăţii lui, a poruncit fericitul tânărului aceluia să ia pe umerii săi pe Filarh, fiind mare cu trupul, şi să-l ducă în tabăra lui, lucru pe care l-a şi făcut, luându-l în spate ca pe un snop.

Văzând această minune toţi, au dat laudă lui Dumnezeu, Care a făcut lucruri minunate prin Simeon.

***

Cuviosul avea şi darul proorociei, pentru că a proorocit seceta, foametea şi moartea cea năpraznică mai înainte cu doi ani. De asemenea, a spus că aveau să vină lăcustele după treizeci de zile, şi toate proorocirile lui s-au împlinit.

Oarecând a văzut în vedenie două toiege pogorându-se din cer. Unul a căzut spre răsărit, iar altul spre apus. Această vedenie a spus-o celor care erau lângă dânsul, proorocind că perşii şi sciţii se vor scula cu război împotriva stăpânirii greceşti şi romane. Pentru aceasta cu multe lacrimi şi cu neîncetată rugăciune făcea milostiv pe Dumnezeu, ca să-Şi întoarcă mânia cea dreaptă şi să nu trimită pedeapsa aceea asupra creştinilor. Rugându-se lui Dumnezeu, toată puterea persană ce stătea gata

de război, cu voia Lui a contenit. Căci începând a se certa perşii între ei, singuri de voia lor au încetat luptele.

***

S-a spus oarecând cuviosului Simeon că împăratul Teodosie cel tânăr a dat evreilor biserica pe care o luaseră creştinii. Atunci Sfântul a trimis îndată o scrisoare împăratului, învăţându-l şi înfricoşându-l cu mânia lui Dumnezeu, netemându-se de puterea împărătească. Citind-o împăratul, s-a temut şi iarăşi a poruncit creştinilor să-şi ia biserica înapoi, iar pe eparhul acela care l-a sfătuit să dea evreilor biserica l-a alungat din dregătorie, trimiţând rugăminte Cuviosului să facă pentru dânsul rugăciune către Dumnezeu.

***

Soţia aceluiaşi împărat, Evdochia, după moartea soţului ei căzând în eresul lui Eutihie, Cuviosul a sfătuit-o prin scrisori şi, după patru ani, a întors-o la credinţa ortodoxă. După întoarcerea ei, alţi patru ani trăind în pocăinţă, s-a învrednicit de fericitul sfârşit în Ierusalim şi a fost îngropată în biserica Sfântului întâiului mucenic Ştefan, zidită de dânsa.

După Teodosie cel tânăr, luând împărăţia Marchian, adeseori cerceta pe cuviosul Simeon în taină şi mult se folosea de dânsul.

Împărăteasa perşilor, auzind de minunata sfinţenie a cuviosului Simeon, a trimis la dânsul, cerând binecuvântare, şi a luat untdelemn binecuvântat de dânsul, pe care îl avea ca un mare dar şi-l păzea cu cinste.

***

O împărătească a ismailitenilor, fiind stearpă, a trimis la dânsul, cerând rugăciune, ca prin sfintele lui rugăciuni să poată a se numi mamă de copii. Şi s-a făcut aşa că degrabă i s-a dezlegat nerodirea ei şi a născut un fiu, pe care, luându-l, a pornit pe cale la Cuviosul. Dar auzind că nu este cu putinţă femeilor să meargă la Cuviosul, căci nici pre mama sa nu a lăsat-o să vină la dânsul, a trimis pe fiul ei prin mâinile slugilor sale pentru binecuvântare, zicând: "Acesta este, părinte, rodul sfintelor tale rugăciuni, deci binecuvântează rodul acesta!"

Ce să zicem pentru nevoinţele lui cele nespuse ? Că precum întrec puterea omenească, aşa şi a le spune nu se poate.

***

Eu mai înainte de toate - zice Teodorit - mă minunez de răbdarea lui, că noaptea şi ziua stătea neacoperit şi toţi îl vedeau. S-a întâmplat oarecând că erau luate uşile şi o mare parte din zidul de deasupra risipit de vechime şi până ce zidul şi uşile s-au înnoit, Sfântul era văzut de toţi multă vreme. Atunci puteai să vezi o privelişte noua şi minunată, pentru că uneori stătea nemişcat multă vreme, iar alteori făcea dese închinăciuni, aducând rugăciuni lui Dumnezeu.

Oarecare din cei care stăteau înainte, a spus: "Am vrut, zice, să-i număr închinăciunile pe care le făcea neîncetat, şi am numărat o mie două sute patruzeci şi patru, apoi am slăbit, neputând mai mult să privesc la înălţimea stâlpului, şi am încetat a număra. Însă Sfântul nu a slăbit de la închinăciuni. Deoarece primea hrană o dată pe săptămână şi aceea foarte puţină şi uşoară, se făcuse uşor şi lesnicios spre acele dese închinăciuni.

Din multă stare în picioare i se făcuse la un picior o rană netămăduită şi mult sânge curgea dintr-însa. Însă rana nu a putut să-l rupă pe el de la gândirea la Dumnezeu şi pe toate le răbda cu vitejie mucenicul cel de bunăvoie. Rana aceea a fost silit oarecând s-o arate pentru nişte pricini ca acestea : Un preot din Arabia, om bun şi însuflat de Dumnezeu, a venit la dânsul, zicând: "Te întreb pe tine, prin singur adevărul care trage la sine neamul omenesc, să-mi spui mie: eşti om sau o fire fără de trup ?"

I-a răspuns Cuviosul: ***"Pentru ce mă întrebi pe mine de acestea ?"***

Iar el a zis: "Am auzit despre tine că nici nu mănânci, nici nu bei, nici nu dormi, că acestea sunt fireşti omului şi nu poate să fie viu fără hrană, fără băutură şi fără somn."

Deci a poruncit Cuviosul să se urce preotul la dânsul pe stâlp, şi l-a lăsat să pipăie şi să vadă acea rană putrezită, plină de viermi, pe care văzând-o preotul şi auzind de hrana lui foarte puţină, căci mânca o dată pe săptămână, s-a minunat de răbdarea şi de nevoinţa Sfântului.

***

După atâta nevoinţă, după atâtea faceri de minuni şi viaţă îmbunătăţită, era aşa de blând şi de smerit, ca şi cum ar fi fost mai mic şi mai netrebnic decât toţi oamenii. Către toţi arăta faţă luminoasă şi cuvânt de dragoste, precum la boier, aşa şi la slugă; precum la bogat, aşa şi la sărac şi la cel mai de pe urmă. Căci nu era la dânsul căutare în faţă şi toţi nu se puteau sătura de vederea cea cu sfântă podoabă a

feţei lui şi de cuvintele cele dulci ale vorbirii lui, pentru că rugăciunea lui era plină de darul Sfântului Duh.

Având darul înţelepciunii, în toate zilele adăpa inimile celor ce-l ascultau prin râul învăţăturilor şi mulţi povăţuindu-se de învăţătura lui, părăseau toate cele pământeşti şi ca nişte într-aripaţi se înălţau în sus; unii se duceau în mănăstiri, alţii în pustiu, iar alţii voiau să vieţuiască lângă dânsul.

Rânduiala cea de toate zilele a vieţii cuviosului acestuia era în acest fel: noaptea toată şi ziua, până la ceasul al nouălea, stătea la rugăciune; după al nouălea ceas dădea învăţătura celor ce se întâmplau acolo; apoi asculta nevoile şi cererile tuturor celor ce veneau la dânsul şi pe bolnavi îi tămăduia cu rugăciunea. După aceea îmblânzea certurile şi pricinile omeneşti şi făcea pace. Apoi apunând soarele, iar se întorcea la rugăciune.

Având atâtea osteneli, nu înceta a purta grijă de partea bisericească, risipind necredinţa păgânilor, biruind hulele evreilor şi pierzând învăţăturile ereticilor. Iar pe împăraţi şi pe boieri şi pe toate stăpânirile îi învăţa prin scrisorile sale înţelepte şi folositoare, spre frica de Dumnezeu, spre milostivire şi dragoste şi îi îndemna spre apărarea Bisericii lui Dumnezeu, învăţând mult pe toţi pentru folosul sufletesc.

***

Aşa ducându-şi minunata viaţă, care era cu greutate de purtat firii omeneşti, s-a apropiat de sfârşitul său, având de la naştere mai mult de o sută de ani - precum scriu cei vrednici de credinţă despre Sfântul Simeon stâlpnicul cel desăvârşit întru bunătăţi, înger pământesc şi om ceresc.

Pentru fericitul său sfârşit aşa scrie Antonie, ucenicul lui: "A fost - zicea el - într-o zi de Vineri, după ceasul al nouălea, când aşteptam de la dânsul obişnuita învăţătură şi binecuvântare, dar n-a mai privit de pe stâlp spre noi. Asemenea şi sâmbăta şi Duminica a încetat a ne da, după obicei, părintescul său cuvânt. Deci eu m-am înfricoşat şi m-am suit pe stâlp şi iată stătea Cuviosul cu capul plecat în jos, ca la rugăciune, şi mâinile strânse la piept. Părându-mi-se că face rugăciune, am stat tăcut.

Apoi, mergând înaintea lui, am zis: "Părinte, binecuvântează-ne, că iată poporul de trei zile şi trei nopţi stă aproape, aşteptând binecuvântare de la tine." Iar el nu mi-a răspuns. Şi iarăşi am zis către dânsul: "Pentru ce, părinte, nu răspunzi fiului tău, care este în ascultare ? Oare te-am scârbit cu ceva ? Întinde-mi acum mâna ta să o

sărut" şi nu mi-a răspuns. Apoi, stând înaintea lui ca o jumătate de ceas, m-am îndoit şi gândeam: "Oare nu cumva s-a dus la Domnul?" Am plecat şi nu era suflare, fără numai mult miros ieşea din trupul lui ca din felurite aromate binemirositoare. Atunci, cunoscând că s-a odihnit întru Domnul, m-am temut şi am plâns cu amar.

Deci, apropiindu-mă de dânsul, l-am aşezat şi i-am învelit moaştele şi i-am sărutat ochii, barba, gura şi mâinile lui, zicând: "Cui mă laşi pe mine, părinte ? Unde voi auzi învăţăturile tale cele dulci ? Unde mă voi sătura de îngereştile tale vorbe, sau ce răspuns voi da pentru tine popoarelor care aşteaptă binecuvântarea ta ? Ce voi zice bolnavilor când vor veni aici să ceară tămăduiri ? Şi cine nu va plânge văzând stâlpul tău gol, nevăzându-te pe tine, luminătorul nostru ? Şi când mulţi vor veni de departe, căutându-te pe tine, şi nu te vor afla, oare nu se vor tângui ? Vai mie, acum te văd, iar dimineaţa de mă voi duce în dreapta sau în stânga, nu te voi afla.

Deci, plângând eu aşa peste dânsul, din amărăciunea sufletului am adormit şi mi s-a arătat Cuviosul ca un soare, zicându-mi: ***"Nu voi lăsa stâlpul, nici locul, nici muntele acesta binecuvântat! Deci pogoară-te tu şi dă binecuvântare poporului. Pentru că eu, iată, m-am odihnit precum Domnul a voit şi să nu le spui lor, ca să nu fie gâlceavă, ci să trimiţi degrab în Antiohia, spunându-le pentru mine. Iar ţie ţi se cade să slujeşti la acest loc şi-ţi va răsplăti ţie Domnul după osteneala ta!"***

Apoi m-am deşteptat din somn şi, tremurând, am zis: "Nu mă uita pe mine, părinte, întru sfântă odihna ta!" Şi am căzut la picioarele lui şi am sărutat sfinţii lui paşi şi, luând mâna lui, am pus-o pe ochii mei, zicând: "Binecuvântează-mă, părinte!" Şi iarăşi am plâns foarte. Apoi, sculându-mă, m-am şters de lacrimi ca să nu înţeleagă cineva lucrul, m-am coborât şi am trimis în taină un frate credincios în Antiohia la patriarhul Martirie, spunându-i despre mutarea Cuviosului. Şi a venit degrabă patriarhul cu trei episcopi, asemenea şi Ardaborie eparhul, cu ostaşii săi şi mulţime de popor, nu numai din Antiohia, ci din toate cetăţile şi satele dimprejur şi de prin mânăstiri, călugări cu lumânări şi cu tămâieri; şi din saracini s-au adunat multă mulţime degrabă ca râurile, pentru că a străbătut vestea într-un ceas pretutindeni, purtându-se ca de un duh.

Deci, s-au suit patriarhul cu episcopii pe stâlp şi, luând cinstitele moaşte le-au coborât jos şi le-au pus lângă stâlp, plângând tot poporul.

Încă şi mulţimea păsărilor, precum se vedea de către toţi, zburând împrejurul stâlpului, strigau, ca şi cum ar plânge pentru sfârşitul unui luminător ca acesta al

lumii; iar glasul plângerii a tot poporul se revărsa la şapte stadii şi cele dimprejurul locului aceluia, munţii, câmpiile şi copacii, se vedea că se întristează şi plâng. Pentru că pretutindenea văzduhul era întunecos şi un nor întunecat se purta pe deasupra.

Eu am văzut pe un înger arătându-se lângă sfintele lui moaşte şi era faţa lui ca fulgerul, hainele ca zăpada iar el vorbea cu şapte bătrâni. Am auzit glasul lor, dar ce anume grăiau n-am înţeles, pentru că frică şi spaimă mă cuprinseră."

***

În acea zi în care s-a mutat cuviosul Simeon, ucenicul şi următorul sfintei lui vieţi, cuviosul Daniil - care, cu puţin mai înainte de acea vreme, la gura Mării Negre, aproape de Constantinopol, avea să se suie pe stâlp - a văzut mulţime de oşti cereşti din acele părţi lângă stâlpul cuviosului Simeon mergând de la pământ spre cer, iar în mijlocul lor ridicând sufletul vesel al Sfântului Simeon.

Dar nu numai cuviosul Daniil, ci şi fericitul Axentie, cel ce din pustie la soborul cel din Calcedon a fost chemat, a văzut aceeaşi vedenie, fiind atunci în Bitinia.

Iar când s-au pus cinstitele moaşte ale Sfântului Simeon pe patul gătit pentru moarte, patriarhul, vrând să ia de binecuvântare puţini peri din barbă lui sfântă, şi-a întins mâna şi îndată i s-a uscat. După ce s-a făcut multă rugăciune pentru dânsul către Dumnezeu şi către plăcutul lui, i s-a însănătoşit mâna.

Apoi, luând sfintele moaşte cu psalmi şi cu cântări, le-au dus în Antiohia şi a ieşit toată cetatea în întâmpinare.

Şi era acolo un om mut şi surd de patruzeci de ani. Acesta, cum a văzut sfântul trup al Cuviosului, îndată i s-a dezlegat legătura auzului şi a limbii, şi, căzând înaintea sfintelor moaşte, a strigat: "Bine ai venit, robule al lui Dumnezeu, că, iată, venirea ta m-a vindecat pe mine !"

Primind antiohienii trupul sfântului mai de preţ decât aurul şi argintul l-au dus în Biserica cea mare, făcându-se multe minuni şi tămăduiri la mormântul lui.

După câţiva ani au zidit o biserică în numele cuviosului Simeon stâlpnicul şi au mutat acolo sfintele lui moaşte.

Cuviosul s-a săvârşit în timpul împărăţiei lui Leon cel mare, după mărturia lui Gheorghe Kedrinos şi a celorlalţi, în al patrulea an al împărăţiei lui, adică anul 460 de la Naşterea lui Hristos.

Împăratul Leon trimitea la antiohieni dorind să-i dea moaştele Cuviosului să le aducă la Constantinopol. Dar ei, nevrând să se lipsească de un ajutător ca acesta, au zis trimişilor împărăteşti: "De vreme ce cetatea noastră nu are ziduri de piatră căci au căzut, risipindu-se, atât de mânia împărătească, cât şi de cutremurul cel mare al pământului sfărâmându-se, pentru aceasta sfântul trup al lui Simeon aici l-am adus, să ne fie nouă zid şi apărare".

Mai târziu o parte din moaştele Sfântului Simeon s-au adus la cuviosul Daniil stâlpnicul, după a lui rugăminte, precum scrie de aceasta în viaţa acelui sfânt.

Pe locul unde era stâlpul Cuviosului Simeon au zidit credincioşii biserică în numele lui, foarte frumoasă, în chipul crucii, şi au aşezat mânăstire mare. Deci s-a împlinit făgăduinţa cuviosului Simeon pe care a spus-o lui Antonie ucenicul său, în vedenie, că nu va părăsi locul său. Căci minunile acolo nu se împuţinau şi tămăduirile bolnavilor izvorau.

În toţi anii la ziua pomenirii lui se arăta o stea mare deasupra stâlpului şi toată partea aceea o strălucea. Pentru arătarea stelei aceleia, mulţi scriitori de istorii mărturisesc, iar mai ales Evagrie Scolasticul care a văzut acea stea cu ochii săi.

Să nu tăcem şi aceasta de care acelaşi Evagrie scrie, că locul acela sfânt nicidecum nu era umblat de femei, şi nu puţină pază se făcea pentru aceasta, ca să nu îndrăznească a se atinge de prag picior femeiesc, unde nici maicii cuviosului Simeon nu i-a fost slobod să intre.

Se spune că o femeie s-a îmbrăcat bărbăteşte, ca fiind necunoscută să intre în biserica Sfântului. Şi când s-a atins de pragul bisericii, îndată a căzut moartă înapoi. Că deşi mergeau acolo femeile, precum scrie Nichifor, însă nu îndrăzneau să se apropie de ogradă, ci stăteau departe şi îşi făceau rugăciunile lor privind la stâlp, şi nu se lipseau de darul Cuviosului. Cele ce mergeau cu credinţă şi primeau ajutor şi felurite tămăduiri se întorceau cu bucurie, mulţumind Unuia în Treime Dumnezeu: Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, Căruia I se cuvine cinstea, slava şi închinăciunea acum şi pururea şi în vecii vecilor, Amin.

Deci de voieşti, cititorule, să ştii ceva mai mult despre minunile Sfântului, citeşte în Prolog, la septembrie, ziua întâi; în Limonar, pentru Mina diaconul din Rait,

căruia i-a curs ochiul în vremea slujbei, după proorocia Sfântului; şi pentru preotul cel lovit de duh necurat şi care, după nouă ani, a primit tămăduire de la Cuviosul; şi pentru alt preot care a legat dobitoacele cele necuvântătoare cu numele Sfântului Simeon.

Iar pentru anii lui, câţi a stat pe stâlp, unii scriitori nu se potrivesc. Unii au scris că 47 de ani, iar alţii numai 40. Unii, precum Teodorit, a scris viaţa Sfântului mai înainte de sfârşitul lui, şi singur s-a sfârşit ca mai înainte. Noi însă aflăm nu numai de la vechii scriitori de ani, ci şi din singură numărarea anilor, că a stat pe feluriţi stâlpi 50 de ani.

Despre aceasta şi în cartea care se numeşte "Ospăţ sufletesc", în cuvântul dintâi, care este în Duminica a doua după Rusalii, se mărturiseşte. Pentru că toţi anii Cuviosului au fost 103, precum în trifoloul Lvovului s-a scris. Căci s-a tuns în rânduiala călugărească la 10 ani de la naştere, trei ani a vieţuit închizându-se în chilie de piatră aproape de satul Talanissa, apoi s-a suit la înălţimea muntelui şi pe stâlp, având puţin mai mult de 20 de ani. Deci unde i-a trecut pe ceilalţi ani care în numărul cel de o sută merg, dacă nu pe stâlp?

Sfântul Simeon Stâlpnicul - drumul spre sfințenie

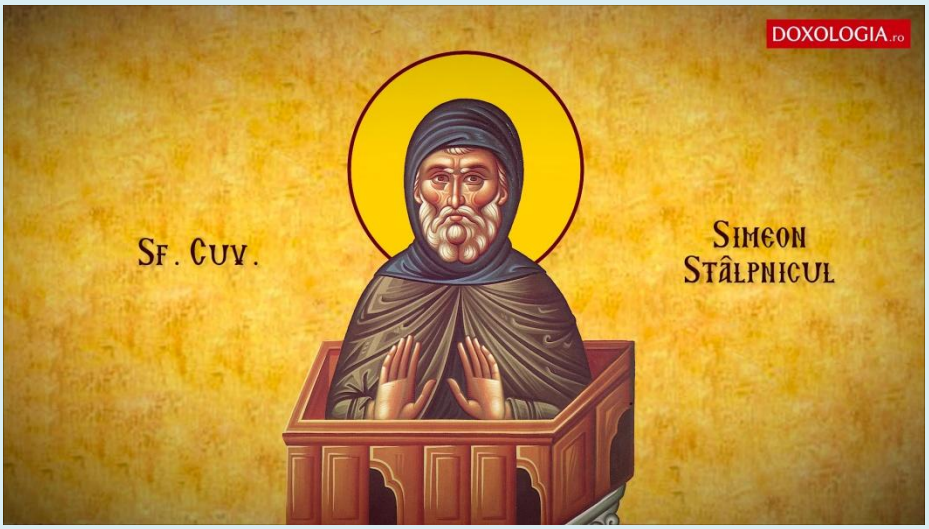

Devenind primul stâlpnic, pentru a scăpa de oameni, a petrecut vreme de 47 de ani în acest mod, învrednicindu-se de darul facerii de minuni.

***

Sfântul Simeon, numit și Stilitul, s-a născut în Asia Mică, în satul Sisa, pe vremea împăratului Leon cel mare, în secolul al V-lea. Aprinzându-se inima lui de dragoste dumnezeiască, a pășit pe calea monahală și, pentru a scăpa de gâlcevile oamenilor, căci toată lumea aflase cum că s-a ferecat într-o peșteră și că era să moară de mai multe ori din pricina nevoințelor pe care și le asuma, căzând viermi din trupul lui, cu smerenie și-a construit un stâlp și s-a suit în el, pentru a se nevoi.

Devenind, astfel, primul stâlpnic, a petrecut vreme de 47 de ani în acest mod, învrednicindu-se de darul facerii de minuni.

Nu numai că avea puterea de a birui diavolul, dar, pentru rugăciunile lui, a izvorât apă vie într-un loc în care oamenii însetau, iar apa aceea tămăduia boli.

Făcând multe minuni până la bătrânețe, și-a dat sufletul cetelor cerești, lucru văzut de ucenicul său, Daniil.

Minunile au continuat și după moartea Sfântului Simeon, așa că antiohienii i-au zidit biserică și au pus sfintele moaște spre închinare.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon stâlpnicul (sau stilitul) cel bătrân

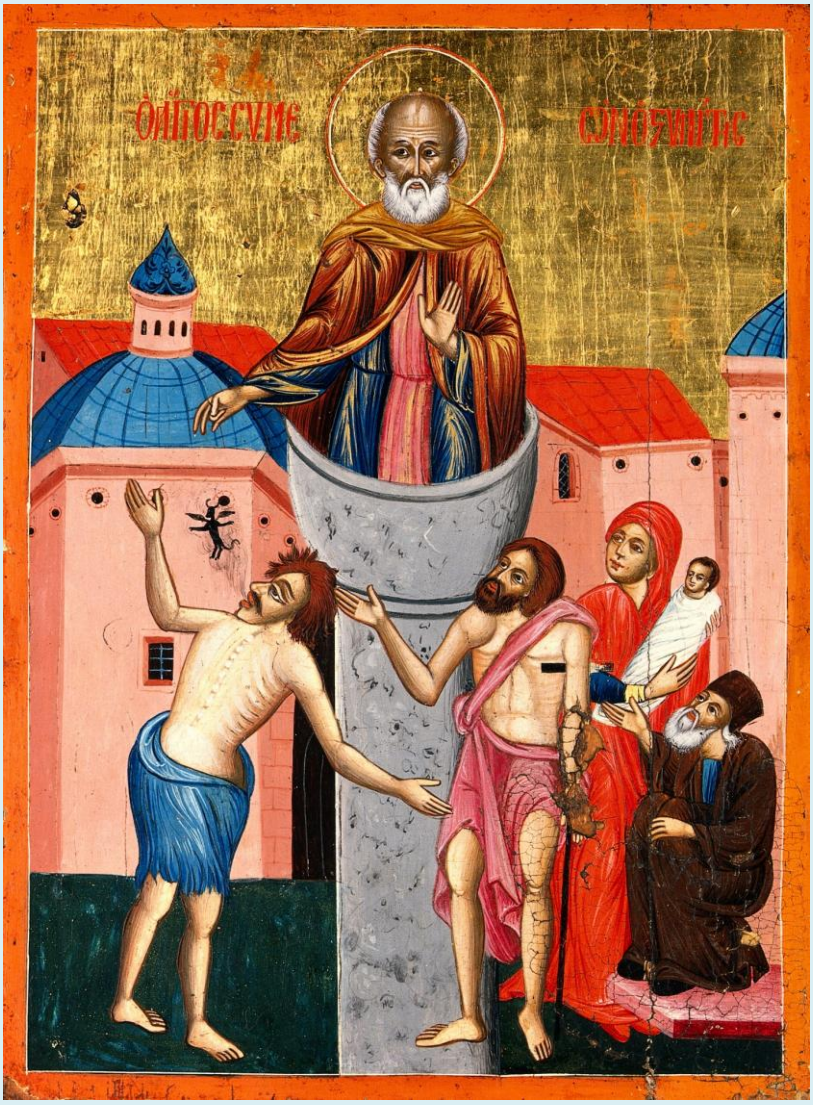

Tot în această zi (1 septembrie), pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon stâlpnicul (sau stilitul) cel bătrân.

Simeon stâlpnicul (sau stilitul) cel bătrân s-a născut într-un sat ce se chema Sisa, în Asia mică, între Siria şi Cilicia, în zilele împărăţiei lui Leon cel mare şi a lui Martirie, patriarhul Antiohiei (către 457). Acesta, călugărindu-se şi suindu-se într-un stâlp şi suferind într-acel stâlp patruzeci şi şapte de ani, şi făcându-se de multe minuni făcător, a adormit în pace.

Acest sfânt este altul decât Sfântul Simeon, stâlpnicul de la Muntele minunat (t 596), prăznuit pe 24 mai şi decat Sfântul Simeon, stâlpnicul cel tânăr, pomenit la 27 aprilie.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Începutul anului bisericesc; Sfântul cuvios Dionisie Exiguul (cel smerit); Sfântul cuvios Simeon Stâlpnicul (Te Deum)

Cuviosul Dionisie s-a născut în Sciţia Mică, Dobrogea de astăzi, din părinţi binecredincioşi, în jurul anului 460. A primit învăţătura duhovnicească în şcolile şi mănăstirile dobrogene, având ca îndrumători pe călugării sciţi şi pe episcopul Petru al Tomisului.

A călătorit în Răsărit, iar în anul 496 a ajuns la Roma, chemat de Papa Ghelasie, care căuta traducători din greacă în latină.

Întrucât avea cunoştinţe de astronomie, el a propus ca numărarea anilor să se facă de la Naşterea Mântuitorului Hristos, şi nu de la întemeierea Romei sau în vreun alt fel, cum se făcea.

S-a mutat la Domnul într-o mănăstire din Calabria, la anul 545.

***

Tot în această zi pomenim pe Sfântul Simeon Stâlpnicul (†459), născut într-un sat la graniţa dintre Siria şi Cilicia. A fost atras de monahism de mic şi la o vârstă fragedă s-a dus la stareţul Timotei de la Schitul Mandra.

A învăţat pe de rost Psaltirea şi a deprins pravila monahală, apoi a mers la pustia Teleda, în apropiere de Antiohia, sub povăţuirea avvei Eliodor. Mai târziu, a mers la Telanis, unde s-a nevoit în mod deosebit.

În ultimii ani ai vieţii a stat într-o chilie din vârful unui stâlp şi aşa s-a nevoit 30 de ani.

Sorin Ioniţe - Calendar Ortodox - Începutul anului bisericesc; Sfântul cuvios Dionisie Exiguul (cel smerit); Sfântul cuvios Simeon Stâlpnicul

Sfântul cuvios Dionisie Exiguul s-a născut în Scythia Minor, Dobrogea de astăzi, în jurul anului 465. A intrat într-o mănăstire dobrogeană încă din copilărie, dar datorită formației sale duhovnicești și teologice deosebite, a fost chemat la Roma de Papa Ghelasie (492-496). Aici a fost închinoviat la Mănăstirea „Sfânta Anastasia", ctitoria Sfântului împărat Constantin cel mare.

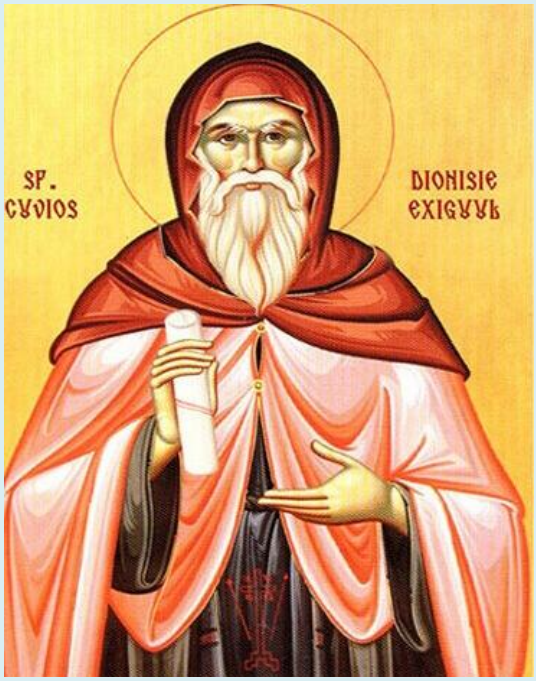

A primit însărcinarea de a se ocupa de arhiva Cancelariei Pontificale, reorganizând-o și devenind noul ei fondator.

Despre smeritul monah străromân, Casiodor oferă o caracterizare de o frumusețe greu egalabilă: „A fost în zilele noastre călugărul Dionisie, scit de neam, dar după caracter cu totul roman, foarte învățat în amândouă limbile, dovedind prin faptele sale echilibrul sufletesc pe care îl învățase în Cărțile Domnului.

A cercetat Scripturile cu o râvnă atât de mare și le-a înțeles astfel încât ori de unde ar fi fost întrebat avea răspunsul pregătit, dându-l fără nici o întârziere. (…) În el era multă simplitate împreună cu înțelepciune, smerenie împreună cu învățătură, moderație împreună cu talentul de a vorbi, încât se socotea un nimic, sau unul dintre cei din urmă slujitori, deși era vrednic, fără îndoială, de societatea regilor.

El se folosea cu o pricepere atât de mare de latină și de greacă, încât orice cărți grecești lua în mâini, le traducea fără poticnire în latinește și, la fel, pe cele latinești le citea pe grecește, încât credeai că aceasta este scrisă așa cum pronunța gura lui cu o iuțeală nestăvilită.

Este lung să spun cu de-amănuntul toate despre acel bărbat care între celelalte virtuți este dovedit că a avut și acest lucru admirabil, anume că deși se dăruise lui Dumnezeu în întregime, nu refuza să ia parte la întâlniri cu oameni de lume. Era de o castitate rară, deși vedea zilnic soțiile altora; blând, deși mânat de firea pătimașă a celor mânioși".

Sfârșitul vieții a fost în anul 545 în localitatea italiană Vivarium.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în ședința din 8 iulie 2008 l-a trecut în rândul Sfinților cu data de prăznuire 1 septembrie.

Cea mai importantă realizarea a Sfântului Dionisie Exiguul este datarea cronologiei creștine începând cu Nașterea Domnului și Mântuitorului Iisus Hristos.

***

Cuviosul Simeon s-a născut, spre sfârşitul veacului al IV-lea, într-un sat ce se numea Sisan, la hotarul dintre Siria şi Cilicia, ca fiu al unor părinţi creştini, Susotion şi Marta, şi de mic copil păştea oile tatălui său.

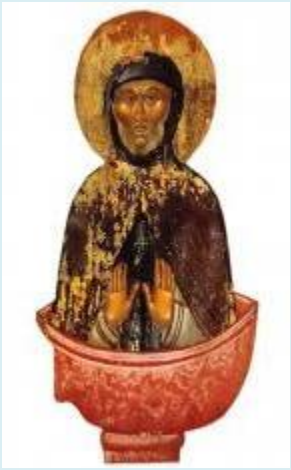

Pe când avea 13 ani, într-o vreme de iarnă, când oile, din pricina zăpezilor mari, n-au fost scoase la păşune, fericitul copil a intrat în biserică, împreună cu părinţii săi, fiind Duminică, şi a auzit din Sfânta Evanghelie cuvintele Domnului prin care

fericeşte pe cei săraci, pe cei blânzi, pe cei curaţi cu inima şi a întrebat pe un cinstit bătrân: „Ce sunt cuvintele acestea?”.

Iar bătrânul, fiind călăuzit de Duhul Sfânt, i-a descoperit calea cea duhovnicească a vieţii, adică urmarea lui Hristos în curăţie şi înfrânare, în lepădarea de lume şi în slujba rugăciunii şi a dragostei de Dumnezeu şi de semeni, calea cea strâmtă a împăcării, care duce la fericita împlinire a vieţii de aici şi de dincolo de moarte.

Deci, sămânţa cuvântului căzând în pământ bun, a înflorit îndată în el dorinţa de a trăi după cuvântul Evangheliei şi, fără să se mai întoarcă acasă, a intrat într-o mănăstire, la loc singuratic, numită „Mandra”, adică „Ograda”, fiind primit de stareţul Timotei, după şapte zile de aşteptare la porţile mănăstirii.

În scurtă vreme a învăţat pe de rost toată Psaltirea, cum se cerea celor ce voiau să fie călugări, şi a deprins uşor toată pravila mănăstirii, încât, după doi ani, cuviosul Simeon, simţind nevoia unor osteneli călugăreşti mai grele, a primit sfatul stareţului său să meargă într-o mănăstire cu pravilă mai aspră, ca să nu descurajeze pe fraţii cei neputincioşi.

Şi aşa a intrat fericitul în mănăstirea cu viaţă mai aspră de la Teleda, în apropiere de Antiohia, sub povăţuirea marelui stareţ Eliodor. Dar şi aici, fericitul întrecea nevoinţele tuturor, încât a fost sfătuit să ducă o viaţă de pustnic. Drept aceea, slujitorul lui Dumnezeu s-a liniştit într-o pustie, la poalele muntelui Telanis, unde a aflat o chilie mică, şi s-a nevoit acolo timp de trei ani.

Acolo s-a supus pe sine la încercare cu un post de 40 de zile, ca Moise şi ca Ilie şi ca Însuşi Domnul nostru. Şi-l ruga cuviosul pe bătrânul Vlasos, îndrumătorul său duhovnicesc, să-i astupe uşa chiliei, ca să stea fără mâncare în vremea celor 40 de zile. Dar acesta nu s-a învoit decât după ce i-a pus în chilie zece pâini şi un urcior cu apă, ca, de va avea nevoie, să guste şi să se întărească; şi aşa i-a astupat uşa.

Şi trecând 40 de zile, s-a întors Vlasos şi, deschizând uşa, l-a aflat pe Simeon la pământ, zăcând ca un mort, iar pâinea şi apa neatinse. Şi, luând un burete, i-a spălat şi i-a răcorit gura lui, răsuflând puţin cuviosul.

Apoi l-a împărtăşit cu Sfintele Taine, după care, primind puţină hrană uşoară, s-a întărit. Şi acest dar de înfrânare îl spunea Vlasos multor fraţi, ca pe un lucru de folos.

Iar cuviosul, de atunci, în toţi anii, în Postul cel mare, aşa postea, 20 de zile rugându-se neîncetat în picioare, iar 20 de zile şezând de osteneală.

Şi, ducându-se vestea despre el, că primise darul tămăduirii bolilor, mulţime de oameni alerga la el, unii cu bolnavii lor, alţii de necazuri şi de ispite fiind cuprinşi, şi nimeni nu se întorcea nemiluit, ci primea, unul tămăduire, altul mângâiere, altul un ajutor de folos, şi cu bucurie se duceau la casele lor.

Şi puteai să vezi ca râurile de pretutindeni, adunându-se felurimi de popoare, de seminţii şi de limbi: ismaeliteni şi perşi, armeni şi ivireni, britani, gali şi italieni, creştini şi păgâni, luând binecuvântare de la el.

Şi, tulburat fiind fericitul de o cinstire ca aceasta şi de neodihnă, a aflat un chip străin de a scăpa de împresurările omeneşti: s-a gândit să-şi zidească un stâlp. Deci, a zidit stâlpul şi pe el o chilioară strâmtă şi, acolo suindu-se, vieţuia în post şi rugăciune, devenind întâiul stâlpnic.

Şi era acel stâlp înalt ca de trei metri şi jumătate, iar mai pe urmă şi-a zidit Sfântul alţi stâlpi şi mai înalţi, dintre care cel din urmă, pe care s-a nevoit în ultimii 30 de ani ai vieţii sale, avea înălţimea de 16 metri, ceea ce arăta vieţuirea lui, mai mult cerească decât pământească. Şi aşa vieţuia, fiind udat de ploaie, ars de zăduf şi îngheţând de frig. Şi vorbea poporului de două ori pe zi; iar hrana lui era lintea muiată şi, ca băutură, apa.

Şi auzind părinţii din pustie, se minunau de neobişnuita lui vieţuire. Şi au trimis la el ca să vadă ce duh locuieşte în el, zicând: „Pentru ce nu mergi pe calea părinţilor, ci altă cale nouă ai aflat? Deci, pogoară-te de pe stâlp şi urmează vieţii pustnicilor”.

Şi părinţii pustnici i-au învăţat pe trimişi că, de se va arăta nesupus, cu sila să-l tragă jos de pe stâlp, iar de va asculta şi de va voi singur să se pogoare, să-l lase pe el şi să stea aşa cum a început, cunoscând că este de la Dumnezeu.
Deci, ajungând trimişii soborului sfinţilor pustnici şi spunându-i hotărârea lor, el îndată a păşit cu piciorul pe scară, vrând să coboare. Dar trimişii strigară: „Nu coborî, sfinte părinte, ci vieţuieşte precum ai început. Acum ştim că lucrul tău este de la Dumnezeu, care de folos să-ţi fie până la sfârşit”.

Puterea cuvintelor lui, asprimea vieţii lui şi strălucirea minunilor lui, marea lui iubire faţă de oamenii aflaţi în suferinţă şi înţelepciunea lui au întors la Dumnezeu un mare număr de necredincioşi.

Împăraţii Teodosie cel tânăr (408-450) şi Leon cel mare (457-474) îi cereau sfatul şi rugăciunile, iar împăratul Marcian (450-457) a îmbrăcat haine de rând, ca să-l poată auzi mai bine. Cu sfatul său, împărăteasa Eudoxia s-a lepădat de rătăcirea monofizită, iar cuviosul foarte minunat a fost pentru toţi oamenii din vremea lui.

Şi aşa a trăit Sfântul Simeon până în anul 459, când Domnul l-a chemat la El. Sfântul său trup, înconjurat de mulţimi nenumărate de oameni, a fost dus în Antiohia, unde a săvârşit multe minuni, iar la anul 467, binecredinciosul împărat Leon cel mare, la sfatul cuviosului Daniil Stâlpnicul, i-a mutat moaştele la Constantinopol, unde a zidit în numele Sfântului Simeon o prea frumoasă biserică.

Astăzi, părţi din moaştele sale se găsesc astăzi la Mănăstirile Hilandar şi Sfântul Pantelimon, din Muntele Athos, iar în ţara noastră la Catedrala din Constanţa, la biserica Sfânta Vineri-Pajura din Bucureşti, şi în alte sfinte locaşuri.

Pentru rugăciunile cuviosului Tău Simeon Stâlpnicul, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

***

Anul nou bisericesc - în urma hotărârii celor 318 Sfinți Părinți participanți la Sinodul I de la Niceea din anul 325 pe considerentul că începutul activității de propovăduire a Evangheliei de către Mântuitorul nostru Iisus Hristos s-a făcut la începutul aceste luni, deoarece după calendarul iudaic intrarea în sinagoga din Nazaret a Mântuitorul după întoarcerea din pustia Carantaniei s-a făcut în luna a șaptea, numită Tișri care corespunde în calendarul nostru lunii septembrie.

Proloage - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon, stâlpnicul (t 459)

Întru această zi (1 septembrie), pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon, stâlpnicul (t 459).

Slăvitul Simeon a fost din părţile Ciliciei, dintr-un sat ce se numea Sisan, fiu al unor părinţi creştini, Susotion şi Marta, şi de copil era cioban la oile tatălui său.

Pe când avea treisprezece ani, într-o vreme de iarnă, când oile, din pricina zăpezilor mari, n-au fost scoase la păşune, fericitul copil a intrat în Biserică, Duminică fiind, cu părinţii săi şi a auzit pe Domnul din Sfânta Evanghelie, fericind pe cei săraci, pe cei blânzi, pe cei curaţi cu inima şi a întrebat pe un cinstit bătrân: ***"Ce sunt cuvintele acestea?"***

Iar bătrânul, fiind călăuzit de Duhul Sfânt, i-a descoperit lui calea cea duhovnicească a vieţii, adică urmarea lui Hristos în curăţie şi înfrânare, în desprinderea de lume şi în slujba rugăciunii şi a dragostei de Dumnezeu şi de semeni, calea cea strâmtă a împăcării, care duce la fericita împlinire a vieţii de aici şi de dincolo de moarte.

Deci, sămânţa căzând în pământ bun, a înflorit îndată în el dorinţa de a trăi după cuvântul Evangheliei şi, fără să se mai întoarcă acasă, a intrat într-o mănăstire, la loc singuratic, numită Ograda, primit de stareţul Timotei, după şapte zile de aşteptare la porţile mănăstirii.

În scurtă vreme a învăţat pe de rost toată Psaltirea, cum se cerea pe atunci celor ce voiau să fie călugări, şi a deprins uşor toată pravila mănăstirii, încât, după doi ani cuviosul Simeon, simţind nevoia unor osteneli călugăreşti mai grele, a primit sfatul stareţului său să meargă într-o mănăstire cu pravila mai aspră, ca să nu descurajeze pe fraţii cei neputincioşi.

Şi aşa a intrat fericitul în mănăstirea cu viaţa mai aspră, a marelui ava Eliodor, dar şi aici fericitul întrecea nevoinţele tuturor, încât a fost sfătuit să ducă o viaţă de pustnic.

Drept aceea, slujitorul lui Dumnezeu s-a liniştit într-o pustie, la poalele muntelui Telanis, unde a aflat o chilie mică, şi a petrecut acolo timp de trei ani.

***

Aici s-a suspus pe sine la încercare cu post de patruzeci de zile, ca Moise şi ca Ilie şi ca Însuşi Domnul nostru. Şi-l ruga Cuviosul pe bătrânul Vassus, îndrumătorul duhovnicesc al locului aceluia, să-i astupe uşa chiliei, ca să stea fără mâncare, în vremea celor patruzeci de zile.

Dar acesta nu s-a învoit cu o măsură de ucidere de sine ca aceasta, decât punându-i în chilie zece pâini şi un urcior cu apă, că, de va avea nevoie, să guste şi să se întărească; şi aşa i-a astupat uşa.

Şi, trecând patruzeci de zile, s-a întors Cuviosul şi deschizând uşa, l-a aflat pe acesta la pământ, zăcând ca un mort, iar pâinea şi apa neatinse.

Şi, luând un burete, i-a spălat şi i-a răcorit gura lui, răsuflând puţin Cuviosul, l-a împărtăşit pe el cu Sfintele Taine, după care, primind puţină hrană uşoară, s-a întărit.

Şi acest dar de înfrânare îl spunea Vassus multor fraţi, ca un lucru de folos, iar Cuviosul, de atunci, în toţi anii, în Postul cel mare, aşa postea, douăzeci de zile rugându-se neîncetat în picioare, iar douăzeci de zile şezând, de osteneală.

Şi, ducându-se vestea despre el, că primise darul tămăduirii bolilor, mulţime de oameni alerga spre dânsul, unii cu bolnavii lor, alţii de necazuri şi de ispite fiind cuprinşi, şi fiecare nu se întorcea deşert, ci primea, unul tămăduire, altul mângâiere, altul un ajutor de folos, şi cu bucurie se duceau la casele lor.

Şi puteai să vezi la dânsul, ca râurile de pretutindeni, adunându-se felurimi de popoare, de seminţii şi de limbi: ismailiteni şi perşi, armeni şi iberici, britani şi italieni, creştini şi păgâni, luând binecuvântare de la dânsul.
Şi, tulburat fiind fericitul de o cinstire ca aceasta şi de neodihnă, a aflat un chip străin de a scăpa de împresurările omeneşti: s-a gândit să-şi zidească un stâlp.

Deci, ***a zidit stâlpul şi pe el o chilioară strâmtă şi, acolo sudându-se, petrecea în post şi rugăciune; şi a fost întâiul stâlpnic.***

Şi era acel stâlp înalt ca de şase coţi, iar mai pe urmă şi-a zidit Sfântul alţi stâlpi şi mai înalţi.

Şi aşa petrecea, udându-se de ploaie, arzându-se de văduf şi îngheţând de frig şi vorbind poporului de două ori pe zi; iar hrana lui era lintea muiată şi ca băutură, apă.

Şi auzind părinţii din pustie, se minunau de străina lui petrecere. Şi au trimis la dansul ca să vadă ce duh locuieşte în el, zicând: "Pentru ce nu mergi pe calea părinţilor şi altă cale nouă ai aflat? Deci, pogoară-te de pe stâlp şi urmează vieţii pustnicilor".

Şi părinţii pustnici i-au învăţat pe trimişi că, de se va arăta nesupus, cu sila să-l tragă jos de pe stâlp, iar de va asculta şi de va voi singur să se pogoare, să-l lase pe el şi să stea aşa cum a început, cunoscând că este de la Dumnezeu.

Deci, ajungând trimişii soborului Sfinţilor pustnici şi spunându-i hotărârea lor, el îndată a păşit cu piciorul pe scară, vrând se se coboare.

Dar trimişii strigară: "Nu te pogorî, Sfinte părinte, ci petreci cum ai început. Acum ştim că lucrul tău este de la Dumnezeu, Care de folos să-ţi fie până la sfârşit".

Puterea cuvintelor lui, asprimea vieţii lui şi strălucirea minunilor lui, marea lui iubire de oameni în suferinţa şi înţelepciunea lui au întors la Dumnezeu un mare număr de necredincioşi.

Împăraţii Teodosie cel tânăr (408-450) şi Leon cel mare (457-474) îi cereau sfatul şi rugăciunile, împăratul Marcian (450-457) a îmbrăcat haine străine, ca să-l poată auzi mai bine.

Cu sfatul său, Eudoxia împărateasa s-a lepădat de rătăcirea lui Eutihie, pe care o cinstea, şi foarte minunat a fost pentru toţi oamenii din vremea lui.

Şi aşa, a trăit Sfântul până în anul 459, când Domnul l-a chemat la El.

Luna lui septembrie în ziua dintâi: începutul Indictionului, adică al noului an bisericesc.

Trebuie să ştim că Biserica lui Dumnezeu prăznuieşte astăzi Indictonul, adică începutul anului nou bisericesc, luând acest obicei de la cei de demult. La romani, indictionul (de la latinescul indictio) era un fel al lor de a număra anii şi anume era un period de 15 ani, pentru adunarea dărilor către stat.

Sfânta Biserică serbează însă această zi pentru două pricini:

⇒ *Întâi pentru că luna septembrie este socotită ca începutul anului. Drept aceea, ea mulţumeşte lui Dumnezeu pentru roadele de peste an şi se roagă ca şi anul nou să fie roditor.*

⇒ *Cea de a doua pricină a Bisericii este că ea cinsteşte această zi ca ziua în care Domnul a pus început propovăduirii Sale în lume.*

Astăzi ea face început, astfel, la anul Domnului cel bine primit, deschide împărtăşirea noastră din cununa bunătăţilor dumnezeieşti, a anului nou ce începe, iar scopul ei este plinirea lui Hristos în noi, adică plinirea noastră după chipul şi asemănarea lui Hristos.

În cinstea acestui început al propovăduirii Domnului, Biserica aminteşte astăzi de intrarea Domnului, în sinagoga din Nazaret, unde, dându-I-se cartea proorocului Isaia, a aflat locul în care Mântuitorul şi lucrarea Lui în lume sunt zugrăvite de prooroc prin aceste cuvinte: "Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor. M-a trimis să vindec pe cei zdrobiţi cu inima; să propovăduiesc robilor dezdrobirea şi celor orbi vederea: să slobozesc pe cei apăsaţi şi să vestesc anul cel plăcut al Domnului. Şi, închizând cartea şi dându-o

slujitorului, a şezut, iar ochii tuturor din sinagogă erau aţintiţi asupra Lui. Şi El a început a zice către ei: Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre". (Luca,4,18-21).
Prăznuim deci, astăzi, anul Domnului cel bine primit, dând mulţumire pentru toate bunătăţile pe care le-am luat din mâinile Domnului, măcar că, pentru ele, şi noi singuri suntem datori să ne sârguim, ca să fim bine primiţi înaintea Lui.

Dar prăznuim nu indictionul cel moştenit de la împăraţii romani, ci pe cel aşezat nouă de Împăratul slavei, Hristos, iar Indictionul lui Hristos sunt poruncile lui cele sfinte. Că Împăratul nostru Hristos nu caută de la noi fier şi aramă, argint şi aur. Ci, în loc de fier şi aramă, El caută de la noi bunătatea credinţei celei întemeiate şi tari, în dreapta cinstire de Dumnezeu. Ca, prin credinţa aceasta, ca printr-o aramă de fier şi o pavăză de aramă, să biruim pe cei potrivnici, urmând strămoşilor noştri care, "prin credinţă, au biruit împărăţii, au făcut dreptate, au dobândit făgăduinţele, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuţişul sabiei, s-au împuternicit, din slabi ce erau, şi s-au făcut tari în războaie, au întors taberele vrăjmaşilor în fugă" (Evr.11.33-34).

Asemenea, în loc de argint, Împăratul nostru Hristos caută de la noi bunătatea nădejdii celei neîndoite spre Dumnezeu, nebăgând seama la toate primejdiile şi necazurile ce vin de la lume, de la trup şi de la diavol, care năvălesc asupra noastră. Că, "nădejdea nu ruşinează". (Rom.5,5), dimpotrivă, nădejdea răsplătirii îndeamnă pe ostaşi la luptă şi la nevoinţă, precum şi Sfântul Damaschin zice: "Mucenicii Tăi, Doamne, cu credinţa întărindu-se şi cu nădejdea împuternicindu-se, au stricat tirania vrăjmaşului şi au dobândit cununile" (Octoih, glas trei, miercuri, stihoava Vecerniei. Iată de ce "Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului; nu se va clătina în veac cel ce locuieşte în Ierusalim" (Ps. 124, 1).

În sfârşit, în loc de aur, Împăratul nostru Hristos cere de la noi bunătatea cea scumpă a dragostei către Dumnezeu şi către aproapele, cea nefăţarnică. Că, precum aurul este mai cinstit decât argintul, arama şi fierul, aşa şi dragostea este mai cinstită decât nădejdea şi credinţa, precum stă scris: "Şi acum rămân aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea" (I Cor. 13, 13). Că aur ca acesta caută de la noi Hristos, ca să-L iubim nu numai crezând cu inima şi mărturisind cu gura, ci şi fapta, dragostea, arătând-o, adică să punem tot sufletul şi să fim gata de moarte pentru dragostea Lui, precum ne învaţă iubitul Său ucenic, Ioan, zicând: "Fiii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta şi cu adevărul" (I Ioan, 3,18).

Acesta este Indictionul creştinesc pe care Biserica îl cere azi de la noi, în locul indictionului cel vechi al păgânilor: "Dezbrăcaţi-vă, zice ea, de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui", şi îmbrăcaţi-vă în omul cel nou, "după Chipul ce L-a zidit" (Col.3,9-10), "ca să umblăm şi noi întru înnoirea vieţii". (Rom.6,4).

Să prăznuim deci Indictionul, împlinind poruncile Domnului Dumnezeului nostru, din toată inima, precum Dumnul Însuşi ne îndeamnă, prin gura lui Moise, în Cartea Leviţilor, zicând: "De veţi umbla după legile Mele şi de veţi păzi şi plini poruncile Mele, vă voi da ploaie la timp, pământul şi pomii îşi vor da roadele lor. Voi trimite pace pe pământul vostru, veţi alunga pe vrăjmaşii vostrii, căuta-voi spre voi şi vă voi binecuvânta sufletul meu nu se va scârbi de voi. Voi umbla printre voi, voi fi vouă Dumnezeul vostru, şi voi poporul Meu" (Lev.26, 3-12).

Întru această zi, cuvânt din Limonar, despre Mina, diaconul.

Ne-a spus nouă Gheorghe de la Rait de un frate cu numele Mina, care a fost diacon acolo. Că acesta a ieşit de la o slujbă în lume şi ce a pătimit nu am aflat, ci numai ştiu atât că a lăsat chipul călugăresc şi a rămas în lume. Iar după ce au trecut multe zile, acesta a mers în cetatea lui Dumnezeu, Antiohia, şi, când trecea prin Seleucia, a văzut de departe mănăstirea prea cuviosului Simeon stâlpnicul şi a zis întru sine: "Mă voi sui şi voi vedea pe marele Simeon", că niciodată nu-l văzuse.

Iar după ce a ajuns el la stâlp şi s-a apropiat, dacă l-a văzut pe el Sfântul Simeon, îndată de la Dumnezeu s-a înştiinţat că a fost călugăr şi a avut slujba diaconiei.

Şi a chemat pe cel ce-l slujea, zicând: ***"Adu-mi foarfecele aici".*** Iar acela le-a adus.

Zis-a Sfântul Simeon către slujitorul său: ***"Bine este cuvântat Domnul, tunde-l pe acela"***, şi-l arătă cu degetul său, că erau mulţi stând pe lângă stâlp.

Iar acesta, minunându-se de cuvântul Sfântului şi de frică mare fiind cuprins, deloc nu s-a împotrivit, cunoscând că Dumnezeu a descoperit stareţului despre dânsul.

Iar după tunderea lui, i-a zis marele Simeon: ***"Fă rugăciune, diacone".***

Şi făcând el rugăciune, Sfântul i-a grăit iarăşi: ***"Să mergi la Rait, de unde ai ieşit".***

Iar el zicând: "Nu pot suferi ruşinea de la părinţi".

Simeon iarăşi i-a grăit lui: ***"Să mă crezi, fiule, că nu e nevoie să te ruşinezi de aceasta, că, te vor primi pe tine cu ochi blânzi şi vor avea bucurie şi veselie de a ta întoarcere. Şi să ştii fiule, că Dumnezeu va să facă semn cu tine, ca să cunoşti că ţi-a iertat ţie păcatul acesta, că negrăită este bunătatea Lui".***

Iar, după ce a venit la Rait, l-au primit părinţii cu mâinile întinse şi l-au dus în Sfântul altar.

Iar într-o Duminică, ducând el Preasfintele Daruri ale marelui Dumnezeu şi Mântuitorului nostru Iisus, şi deodată, au început să-i curgă ochii lui. Şi, din acest semn, au cunoscut părinţii, că l-a iertat pe el Dumnezeu de greşeală, după cuvântul Sfântului Simeon.

Minunea Sfântului Simeon, cu un preot.

Un preot oarecare, şezând într-o zi în faţa bisericii, iată, un duh necurat a venit la dânsul în chip de nor întunecat şi înnegrit şi s-a pus ca un acoperământ pe capul lui şi l-a lipsit de lumină şi mintea lui i s-a luat şi i s-au slăbit lui toate oasele şi nu putea să grăiască; şi, intrând unii, l-au aflat pe el ca pe un mort. Şi a petrecut în boala aceea nouă ani, neputând a se întoarce pe sine pe altă parte, dacă nu-l întorcea pe el cineva.

Şi auzind rudele lui, cele despre Sfântul Simeon, au mers la Sfântul, ducându-l şi pe el în pat şi ajungând ca la trei stadii de mănăstire, zăcea acolo.

Iar Sfântul Simeon, stând la rugăciune, i s-a descoperit lui despre preotul acela. Şi, la miezul nopţii, a chemat Sfântul pe unul din ucenicii lui şi i-a zis: ***"Ia din apa aceasta şi mergi degrabă şi vei afla acolo pe un preot purtat pe pat; să-l stropeşti cu apa aceasta şi să-i spui: "Îţi zice ţie păcătosul Simeon, întru numele Domnului nostru Iisus Hristos, scoală-te şi-ţi lasă patul tău şi vino la mine cu picioarele tale".***

Iar ucenicul, mergând, a făcut după cuvântul Sfântului. Şi s-a sculat înaintea Sfântului.

Şi i-a zis lui Sfântul: ***"Scoală-te, nu te teme, măcar de te-a şi mâhnit pe tine diavolul nouă ani, ci iubirea de oameni a lui Dumnezeu nu te-a lăsat pe tine până în sfârşit să pieri. Că nu cu temere de Dumnezeu, ci şi prea cu nedreptate ai stat în Sfântul altar şi, mai înainte de a afla adevărul, ai ascultat pe clevetitorii cei ce judecau în taină pe aproapele lor şi fără de nici o vină asupreai pe unii,***

îndepărtându-i de împărtăşirea Sfintelor Taine. Şi aceasta făcând, pe iubitorul de oameni Dumnezeu nu puţin L-ai mâhnit. Drept aceea, se şi întărise asupra ta diavolul. Ci iubirea de oameni a lui Dumnezeu şi îndurările Lui s-au înmulţit spre tine. Însă pe cei care te-au nedreptăţit, mergând, îi vei afla pe ei rugându-se ţie, cu multă durere, să-i ierţi; precum a făcut Dumnezeu milă cu tine, aşa şi tu să faci milă cu dânşii, încă şi ţărână luând de aici, vei presăra peste dânşii".

Şi a ieşit preotul cu bucurie i-a poruncit lui Sfântul şi îndată s-au vindecat şi aceia, slăvind pe Dumnezeu.

Despre tâlharul ce s-a pocăit lângă stâlpul Sfântului Simeon.

Un oarecare tâlhar din Antiohia, Ionatan cu numele, pe mulţi oameni îi ucidea pe drumuri şi prin case, tâlhăreşte năvălind năprasnic prin sate şi prin cetăţi; şi nimeni nu putea să-l prindă pe el, măcar că mulţi îi pândeau calea, că era puternic şi viteaz foarte, încât nimeni nu putea să-i stea împotrivă.

Deci, s-a pornit toată Antiohia şi a trimis ostaşi ca să-l prindă pe dânsul, iar el neputând să se ascundă de dânşii, ca un leu fugind de la faţa celor ce-l goneau pe el, a alergat în ograda cuviosului Simeon şi, apucându-se de stâlp, ca păcătoasa de picioarele lui Hristos, plângea cu amar.

Deci Sfântul a strigat către dânsul, de sus: ***"Cine eşti, de unde şi de ce ai venit aici?"***

Iar el a zis: "Eu sunt Ionatan, tâlharul, cel ce am făcut toate răutăţile şi am venit aici, ca să mă căiesc de păcatele mele".

Acestea grăindu-le el, iată au năvălit de la Antiohia ostaşii care-l goneau pe el, strigând către cuviosul: "Dă-ne nouă, părinte, pe vrăjmaşul nostru, tâlharul, că, iată, şi fiarele sunt gata în cetate să-l mănânce pe el".

Răspuns-a lor fericitul Simeon: ***"Fiii mei, nu eu l-am adus pe el aici, ci Dumnezeu, Cel ce voieşte pocăinţa lui, l-a povăţuit aici. Deci, de veţi putea intra înăuntru, prindeţi-l pe el, că eu nu pot să-l scot la voi, că mă tem de Acela Care l-a trimis la mine".***

Acestea auzindu-le ostaşii şi neîndrăznind nu numai să intre în ogradă, ci nici cuvânt să zică împotrivă, s-au întors cu teamă şi au spus toate în Antiohia.

Iar tâlharul a petrecut şapte zile lângă stâlp, căzând la rugăciune către Dumnezeu, mărturisindu-se şi plângând cu plângere mare, cât şi cei ce erau acolo, văzând pocăinţa şi plângerea lui se umileau. Iar după şapte zile, a strigat către Sfântul: "Părinte, îmi porunceşti să mă duc?"

Iar părintele i-a zis: ***"Au, iarăşi, la lucrurile tale cele rele, te vei întoarce?"***

Iar el a răspuns: "Ba nu, părinte, ci vremea mea a sosit". Şi aşa, vorbind cu dânsul, şi-a dat duhul său la Dumnezeu.

Iar ucenicii Sfântului Simeon, vrând să îngroape pe tâlhar lângă ogradă, iată mai marii oştilor veniră de la Antiohia după tâlhar şi începură a striga: "Dă-ne nouă, părinte, pe vrăjmaşul nostru, de care toată cetatea s-a cutremurat".

Răspuns-a cuviosul: ***"Cel ce l-a adus pe el la mine, Acela în mulţime de oaste cerească a venit şi l-a luat pe el la Sine, curăţit prin pocăinţă; deci nu mă tulburaţi pe mine".***

Acestea, auzindu-le acei dregători şi văzând pe tâlharul mort, s-au înspăimântat şi au lăudat pe Dumnezeu, Cel ce nu voieşte moartea păcătosului. Şi, întorcându-se, au spus în cetate cele de la cuviosul ce au auzit şi au văzut.

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Simeon, stâlpnicul şi arhimandritul şi a maicii lui, cuvioasa Marta

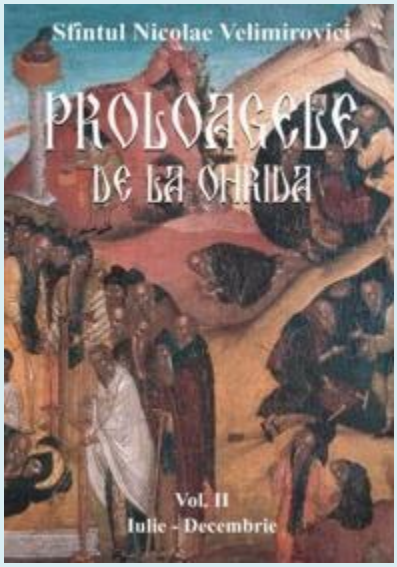

Sfântul Simeon, stâlpnicul s-a născut în Siria, din părinţi ţărani. La vârsta de optsprezece ani, el a părăsit casa părintească şi s-a tuns monah. El a luat asupra sa cele mai aspre nevoinţe călugăreşti, ajungând cu postul şi până la patruzeci de zile.

Apoi s-a făcut începătorul unei nevoinţe până la el necunoscute, aceea de a se ruga zi şi noapte de la înălţimea unui stâlp, de unde şi-a luat şi numele de „stâlpnic." La început, stâlpul a fost înalt de şase coţi; mai apoi Sfântul i-a mai adăugat încă şase, apoi încă zece, apoi încă paisprezece, până când, în cele din urmă, înălţimea stâlpului a ajuns de patruzeci de coţi.

De două ori a venit maica lui la el, voind să-I vadă faţa. Dar de fiecare dată, necoborând de pe stâlp, fiul ei i-a zis: „Nu mă tulbura, maică. De va voi Dumnezeu, ne vom vedea faţă către faţă întru a Sa împărăţie."

Cuvioasa Marta, maica Sfântului Simeon, stâlpnicul

Sfântul Simeon, stâlpnicul a luptat cumplit cu taberele drăceşti, pe care le-a biruit de fiecare dată cu rugăciunea către Dumnezeu. El a lucrat multe şi mari minuni, vindecând cu cuvântul şi cu rugăciunea pe mulţi dintre cei ce zăceau în boli grele.

La stâlpul lui venea popor de pretutindeni, bogaţi şi săraci, împăraţi şi robi. Nimeni nu pleca de la stâlpul Sfântului Simeon neajutorat.

Sfântul Simeon le vindeca bolile, le alina durerile sufletului, îi povăţuia pe calea vieţii, îi certa pe cei care nu credeau drept.

El a convins-o pe împărăteasa Eudoxia să se lepede de erezia lui Eutihie şi să creadă ortodox.

El s-a nevoit în timpul domniilor lui Teodosie cel mic, Marchian şi Leon cel mare. Sfântul Preacuvios Simeon, stâlpnicul, primul stâlpnic al creştinătăţii, a trăit pe pământ până la vârsta de una sută şi trei ani.

El s-a săvârşit cu pace către Domnul în prima zi a lunii septembrie, din anul 459. Sfintele lui moaşte au fost mutate la Antiohia şi aşezate într-o Sfântă biserică purtând hramul său.

Cântare de laudă la Sfântul Simeon, stâlpnicul

Întâiul dintre stâlpnici
Sfântul Simeon este,
Bătrân luminat de sus,
de lumina nefăcută,
El de bună voie pe-al unor noi nevoinţe
Stâlp a urcat.

El viu a fost cerului, iar pământului, mort.
El şi-a câştigat mântuirea cu postiri,
Privegheri şi post.

În zorii dimineţii a lui maică la stâlp vine:
„Fiul meu, coboară să te pot vedea!"
Dar Sfântul nu-i răspunde.
Maica pe fiu îl roagă, iară şi iar.

Sfântul atunci către maică zice:
„Eu, maică, sunt al împăratului Cerurilor

Rob. Cunoaşte că astă viaţă
O luptă faţă de trup nemiloasă şi o pregătire este.
Timp de grăiri deşarte nu avem.
Ci du-te, maică şi calea cea bună alege,
Grijeşte~ţi de suflet şi vieţuieşte
După poruncile lui Dumnezeu.
Căci după astă viaţă o alta începe:
De bine luptăm aici, acolo ne vom încununa.
Binevoind Hristos şi-aflându-ne vrednici,
Pe al tău fiu îl vei vedea atunci.
Atunci doar, maica mea,
Adevărată va fi
Bucuria vederii."

Cugetare

În timpul vieţii acesteia trebuie să folosim tot ceea ce este necesar pentru cultivarea sufletelor noastre, căci după ce moartea ne va despărţi de această lume nimic nu vom lua dincolo, decât sufletele noastre, aşa cum ni le-am format de-a lungul vieţii trupeşti.
Pe când avea optsprezece ani, pe Sfântul Simeon atât de mult şi de arzător l-a preocupat mântuirea sufletului lui, încât într-o bună zi a căzut cu faţa la pământ şi s-a rugat lui Dumnezeu ca să îi arate calea mântuirii.

În această stare aflându-se şi rugându-se cu lacrimi, îndelung, el a avut o vedenie în care se făcea că sapă la o temelie spre a înălţa o zidire şi că, epuizat de efort, s-a oprit ca să-şi tragă răsuflarea. Dar un glas de sus i-a zis: „Sapă mai adânc!" El atunci îndată s-a ridicat iar la lucru, săpând mai adânc, mai din greu. Atunci glasul a grăit iar: „Destul îţi este acum. Zideşte dar ceea ce ai pornit a zidi: căci fără nevoinţă, nimeni nu va putea zidi nimic, nicicând." Cei care se nevoiesc puţin, zidindu-şi casa sufletului lor pe băltoaca puţin adâncă a senzualităţii, îşi zidesc casa vieţii pe nisip, care nu îi poate adăposti nici măcar în această viaţă; cu atât mai puţin în veşnicie.

Luare aminte

Să luăm aminte la fărădelegile lui David (II Samuel 11):

- *La cum David împăratul a comis adulter cu Batşeba, soţia lui Urie, pe când Urie se afla la război;*
- *La cum David îl trimisese pe Urie în acel război tocmai ca Urie să îşi afle în el moartea;*

- *Cum s-a mâniat Dumnezeu pe David pentru aceasta.*

Predică despre Cuvântul, Fiul lui Dumnezeu

La început a fost Cuvântul (Ioan 1:1).

Logosul, Cuvântul inteligent şi raţional, a fost dintru început. El se referă la Natura Dumnezeiască a Domnului nostru Iisus Hristos.

Fraţilor, zicând la început, oare vom crede noi că prin aceasta se pune vreun hotar temporal Cuvântului lui Dumnezeu? Sau că Dumnezeu L-a născut pe Fiul Său Unul Născut într-un moment din timp? Nicidecum! Căci naşterea Fiului lui Dumnezeu din Tatăl nu este un eveniment al timpului, ci al eternităţii; timpul este o categorie care aparţine acestei lumi căzute şi trecătoare, pe când cele ale Dumnezeirii sunt în şi din veşnicie.

Oare mai rămâne soarele soare, dacă îl despărţim de lumina pe care o dă? Oare mai rămâne omul om, dacă se va lua mintea de la el? Oare mai rămâne dulcea miere miere, dacă îşi va pierde desăvârşit dulceaţa ei? Nicidecum, nici una dintre acestea. Cu atât mai puţin poate cugeta cineva pe Tatăl fără de Logosul Lui, fără de Cuvântul Lui Raţional, fără de înţelegerea Lui, fără de înţelepciunea şi Puterea Lui, pe Tatăl fără de Fiul Lui Cel Co-etern cu Sine.

Deci, fraţilor, spusa întreagă a Evanghelistului nu se referă la începutul Fiului lui Dumnezeu din Dumnezeu Tatăl, ci mai degrabă la începutul istoriei lumii create şi al mântuirii neamului omenesc.

Acest început este din Cuvântul lui Dumnezeu, din Fiul lui Dumnezeu. Căci El este începutul şi al facerii lumii şi al mântuirii ei. Oricine vrea să vorbească despre facerea lumii văzute sau a celei nevăzute sau despre mântuirea lumii, trebuie să înceapă cu începutul. Acest început este Cuvântul lui Dumnezeu, înţelepciunea lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu.

De exemplu, dacă ar dori cineva să relateze istoria unei bărci ce naviga pe un lac, ar începe cam aşa: „La început a fost un lac şi pe acel lac naviga o barcă..." Nici un om înţelept nu ar presupune de aici că lacul a luat fiinţă exact în momentul în care s-a aflat şi barca în apele lui.

Nici un om înţelept nu va scoate din cuvintele acestea ale Evanghelistului: La început a fost Cuvântul, înţelesul că Logosul, Cuvântul lui Dumnezeu, S-a născut

din Dumnezeu în momentul facerii lumii! Aşa cum lacul a fost cu mult mai înainte ca să navigheze barca pe el, tot aşa Cuvântul lui Dumnezeu a fost mai înainte cu o eternitate de începerea Zidirii!

O, Stăpâne Doamne Iisuse Hristoase, Cela ce eşti Unul Născut al Tatălui şi de o fiinţă cu El şi cu Duhul Sfânt, luminează-ne şi ne mântuieşte pe noi, Căci Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veci. Amin.

Sinaxar - Cuviosul Simeon, stâlpnicul (1 septembrie)

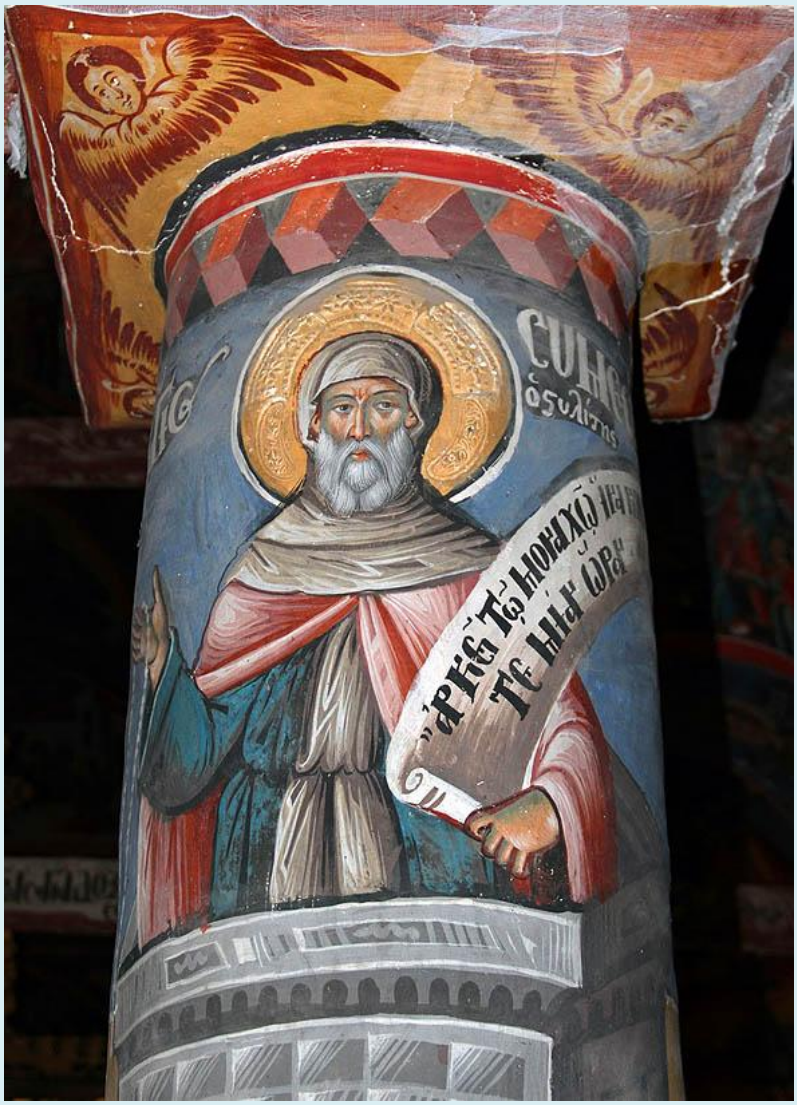

Cuviosul Simeon stâlpnicul (zis și bătrânul sau „Cel din țarc”), care este cinstit de Biserica Ortodoxă pe 1 septembrie, este primul monah cunoscut care s-a nevoit pe un stâlp. El s-a născut în jurul anului 389, în satul Sisan, la granița dintre Siria și Cilicia.

Acesta, pe când păștea oile tatălui său, a cunoscut pe unii nevoitori și, râvnind la viața lor monahală, a intrat într-o mănăstire din satul Teledan, unde a viețuit zece ani (403-413) într-o nevoință foarte aspră.

După ce a petrecut trei ani închis într-o peșteră aproape de Antiohia, a mers în satul Telánissos, unde s-a nevoit alți trei ani într-o chilie mică.

În cele din urmă, s-a retras pe vârful unui deal, unde s-a împrejmuit într-o curte mică (așa zisul „țarc”), cu un lanț lung de douăzeci coți.

Viețuirea sa aspră, ce întrece puterea omenească și harismele sale minunate au adunat în jurul lui mulți oameni, care însă îi aduceau și multă tulburare. De aceea, a început să se urce pe stâlpi, din ce în ce mai înalți. Cel din urmă stâlp, pe care a viețuit mai mult de douăzeci de ani, avea înălțimea de 16-18 m.

Cuviosul Simeon își petrecea cea mai mare parte a zilei în post și rugăciune. Vreme îndelungată stătea în picioare, neprotejat de soare, de ploaie, de vânt sau de frig.

De două ori pe zi își întrerupea canonul ascetic, vreme în care dădea sfaturi oamenilor, se îngrijea de bolnavi și suferinzi, aplana disputele celor care se certau și îi întorcea la credința creștină pe eterodocșii care veneau să-i ceară ajutorul, împreună cu creștinii din toate părțile Răsăritului și Apusului.

A adormit în anul 459 și a fost îngropat în Biserica mare din Antiohia, de însuși patriarhul Martirios.

Rămășița stâlpului cuviosului Simeon, păstrată în Biserica Sfântului din Siria

Selectând fragmente relevante din Istoria lui Teodoret de Cyr, din Viața Cuviosului scrisă în limba greacă de ucenicul său Antonie și dintr-o altă Viață a sa, alcătuită în limba siriacă, ne vom referi, în cele ce urmează, la minunata sa lucrare misionară pe care, chiar dacă pare de necrezut, acest aspru nevoitor a împlinit-o șezând în vârful unui stâlp.

Răspândindu-se cu repeziciune vestea despre el, s-au adunat nu numai cei ce vieţuiau aproape, ci şi mulţi din cele mai îndepărtate părţi ale lumii. Unii aduceau la dânsul paralitici, alţii cereau tămăduire bolnavilor, iar alţii îl rugau să mijlocească la Dumnezeu pentru a dobândi copii. După împlinirea nevoilor fiecăruia dintre ei, aceştia plecau plini de bucurie, vestind şi mai mult binefacerile pe care le primeau şi trimiţând tot mai mulţi oameni la Cuviosul. Astfel, venind pelerini din toate părţile, drumul se făcuse ca un râu, formându-se în acel loc o mare de oameni, în care se vărsau de pretutindeni alte râuri! Căci nu doar localnici, şi nu numai creştini, ci şi ismaeliţi, perşi, armeni, iviriţi şi amoriţi şi cei ce locuiesc mai departe decât aceştia se adunau la coliba Cuviosului. Mulţi au venit şi de la marginile apusene, spanioli, britoni şi gali.

Cât despre Italia, se spune că Simeon a devenit atât de vestit acolo, încât oamenii agățau mici icoane la intrarea atelierelor lor pentru a primi de la Cuviosul ocrotire și ajutor.

Așadar, foarte mulți erau cei care veneau și căutau să se atingă de el sau măcar de marginea hitonului său de piele, pentru a primi binecuvântare sa.

Sfântul însă nu se simțea vrednic să se bucure de o asemenea cinstire, ba mai mult, toate acestea îl oboseau, și astfel i-a venit gândul să se urce pe un stâlp. La început, înălțimea stâlpului era mică, de șase coți. Mai târziu, a urcat pe un stâlp mai înalt, apoi pe altul și mai înalt și, în cele din urmă, pe unul care a ajuns la înălțimea de treizeci și șase coți. De ce a făcut acest lucru? Pentru că își dorea foarte mult să zboare la ceruri, liber de orice lucru pământesc și pentru că, luminat de Dumnezeu, urmărea folosul și mântuirea multor suflete.

Cei care nu se lăsau convinși de spusele Cuviosului și nu îi primeau cuvântul, erau fascinați de priveliștea neobișnuită. Paradoxul îi atrage pe toți oamenii și îi silește să-l urmărească cu atenție, pregătindu-i, astfel, să primească învățătura. Așa s-a întâmplat și cu Sfântul Simeon. Peisajul paradoxal pe care îl oferea acesta, urcat pe un stâlp înalt, atrăgea mulți curioși care doreau să afle de ce s-a îndepărtat de lume în acest chip.

Cu această ocazie, Cuviosul îi învăța și le predica cuvântul lui Dumnezeu, întorcându-i pe mulți de la necredință la credință și de la lucrarea fărădelegii la lucrarea legii [dumnezeiești].

Iviriții, armenii și perșii, așa cum am spus, se lepădau de rătăcirea părinților lor și primeau adevărul dumnezeiesc prin Sfântul Botez.

Ismaeliții veneau și ei în grupuri de două sute, patru sute, uneori și mii, se lepădau cu glas tare de religia lor părintească, sfărâmau idolii la care se închinaseră până atunci, renunțau odată pentru totdeauna la orgiile Afroditei și se învredniceau de dumnezeieștile Tainele ale lui Hristos, după ce auzeau din gura sfântă a stâlpnicului învățăturile cele mântuitoare.

Teodoret al Cyrului, contemporan cu Sfântul Simeon, descrie succint lucrarea socială și apostolică a Cuviosului: Sfătuindu-i [pe oameni] de două ori pe zi, le umplea urechile cu cuvinte pline de har și le vestea învățătura Duhului Sfânt. Îi încuraja să-și întoarcă privirea la cer, să zboare, lăsând pământul, și să caute Împărăția Cerurilor, să se teamă de iad și să disprețuiască cele pământești, așteptând cu nerăbdare viața cea viitoare.

Fiind înzestrat cu harisma discernământului, lua hotărâri corecte și înțelepte. Toate acestea le făcea după slujba Ceasului al nouălea, pentru că toată noaptea și ziua, până la ceasul al nouălea, se ruga. După Ceasul al nouălea, le propovăduia mai întâi învățătura dumnezeiască celor care se aflau acolo și apoi le asculta problemele. Și după ce vindeca pe unii dintre ei, le rezolva disputele celor care se certau. Apropiindu-se vremea apusului soarelui, începea din nou să se roage.

Desigur, nu uita să se îngrijească nici de Sfintele Biserici. Uneori se lupta cu păgânătatea elinilor, alteori surpa îndrăzneala iudeilor sau împrăștia taberele ereticilor. Și toate acestea le săvârșea fie trimițând scrisori împăratului, fie insuflându-le conducătorilor dumnezeiasca râvnă, fie îndemnându-i pe păstorii Bisericilor să aibă mai multă grijă de turmele lor.

***

Se cuvine să amintim câteva din minunile cuviosului Simeon, prin care cei necredincioși s-au întors la credința cea adevărată.

Odată, un conducător saracin a adus la Cuviosul un paralitic de același neam cu el, rugându-l să-l tămăduiască.

Sfântul i-a cerut bolnavului să se lepede de credința cea rea a părinților lui:

- Cred, a mărturisit paraliticul.

- Pentru credința ta, ridică-te!

Și paraliticul s-a ridicat și a început să meargă.

- Acuma ia-l pe cel ce te-a ajutat pe umerii tăi! i-a poruncit Cuviosul.

Omul vindecat l-a ridicat pe cel ce-l adusese și care era mare cu trupul, l-a așezat pe umeri și a plecat cu multă bucurie, slăvind pe adevăratul Dumnezeul, Cel în trei ipostasuri.

Altădată, într-un oraș din Palestina se afla un comandant păgân atât de gârbov, încât capul i se sprijinea pe piept și nu putea să-l întoarcă.

Câțiva prieteni, auzind de minunile stâlpnicului, l-au adus la acesta, rugându-l să-l vindece. Dar și gârbovul începu să-l roage cu lacrimi și să strige atât de tare, încât Cuviosul nu se putea ruga pentru el. Păgânul, crezând că Simeon vindecă cu propria lui putere, îi cerea să-și pună mâna pe capul lui, exprimându-și totodată convingerea că în acest chip se va însănătoși imediat.

Cuviosul însă i-a spus:
- Eu sunt un om simplu și păcătos. Mâna mea nu are nici o putere deosebită. Dorința ta se va împlini numai dacă Dumnezeu va binevoi, pentru că doar El are puterea de a vindeca. Nici un om nu poate vindeca fără voia lui Dumnezeu. Încredințează-te, deci, atotputerniciei Adevăratului Dumnezeu, Ziditorului și Cârmuitorului lumii, și vei primi ajutorul Lui.

Atunci gârbovul a încetat să mai strige, lăsându-l pe cuvios să se roage nestingherit. Și îndată ce a terminat acesta rugăciunea, s-a întâmplat minunea.

Sărmanul om s-a ridicat, a stat drept și a început să salte de bucurie ca un copil. Apoi, a deschis cuferele pe care le adusese cu el și i-a oferit binefăcătorului său bogății din aur și argint.

Stâlpnicul, neluând aminte la daruri, i-a spus:
- Dacă vrei să-mi mulțumești, primește lumina adevărului! Botează-te ca să dobândești iertarea. Mai mult, slobozește-i și pe slujitorii tăi, pentru a-ți elibera și propriul tău suflet de sub jugul satanei.

Omul vindecat, având multă râvnă, a făcut toate câte îi spusese Sfântul și, bucuros, s-a întors cu ajutorul lui Dumnezeu în cetatea sa.

***

Un aristocrat persan era foarte nefericit pentru că unicul său fiu era paralizat de cinsprezece ani, la pat. L-a trimis, deci, la cuvios pe episcopul Bisericii locale, cerându-i să facă rugăciune înaintea Domnului pentru tămăduirea copilului său, dăruindu-i două bucăți mari de mătase naturală brodată cu fir de aur.

Înștiințându-se Simeon despre suferința copilului și a tatălui său, i s-a făcut milă de ei, spunând-i episcopului:

- Ia aceste țesături pe care le-ai adus, așa împachetate cum sunt, și mergi în pace. La intrare în oraș, coboară de pe animalul tău, ține pânzele la piept și continuă-ți drumul până la casa omului, pe jos și în tăcere. Întrând în casă, acoperă copilul cu țesăturile acestea și spune-i: Simeon cel păcătos îți poruncește, în numele Domnului Iisus Hristos, ridică-te!

Episcopul a plecat și a făcut întocmai cum l-a sfătuit cuviosul, iar după ce l-a acoperit pe prunc cu pânzele, acela îndată s-a ridicat vindecat.

Demnitarul persan, împreună cu întreaga sa familie, a mulțumit și a dat slavă lui Dumnezeu, iar episcopul, la rugămintea acestora, i-a catehizat și i-a botezat.

Ruinele Bisericii cuviosului Simeon stâlpnicul, aflate la 30 de kilometri de orașul Alep, Siria

Un om bogat din Savás suferea permanent de dureri de cap atât de cumplite, încât simțea precum o săgeată i-ar străpunge capul. Uneori durerea era atât de grozavă, încât sărmanul se lovea cu capul de pereții casei sale.

Îndată ce a aflat despre stâlpnicul tămăduitor, s-a pregătit pentru lunga sa călătorie și a pornit prin deșert, fără să se înfricoșeze de fiare ori de tâlharii care pândeau la tot pasul. Bolnavul a călătorit aproape un an de zile și, cu cât se apropia, minune

mare!, durerile i se împuținau. De asemenea, deși mânca, proviziile lui rămâneau neatinse!

În cele din urmă, a ajuns la stâlpul cuviosului Simeon. Acela, aflând despre suferința lui, a cerut să i se aducă apă de la un izvor din apropiere, s-a rugat și, după ce a binecuvântat apa, i-a poruncit bolnavului să bea în numele lui Hristos. Apoi, luând din aceeași apă, l-a stropit și pe cap. Nu a avut nevoie de nimic altceva: puțina durere care-l mai supăra a dispărut imediat. Omul i-a mulțumit cuviosului și, dând slavă lui Dumnezeu, a cerut să fie botezat. După aceea, creștin fiind, a vestit lucrurile minunate ale Domnului până în patria sa îndepărtată.

***

O călătorie la fel de lungă a făcut-o și un grup de patru leproși și trei demonizați, care, pornind din Răsărit, au făcut pe drum treisprezece luni până la cuvios. Și ei, în ciuda distanței mari, nu au pierdut drumul niciodată, iar mâncarea și apa nu li se împuținau deloc.

Ajungând la stâlp, i-au povestit cuviosului despre suferințele lor și i-au cerut ajutorul.
- Dumnezeu, le-a răspuns el, Care v-a arătat drumul până aici, să vă dăruiască și sănătate.

A cerut apă, a binecuvântat-o și, stropindu-i în numele Domnului, le-a dat să bea. Cei șapte bolnavi s-au însănătoșit și, lepădându-se de închinarea cea idolească, au primit botezul.

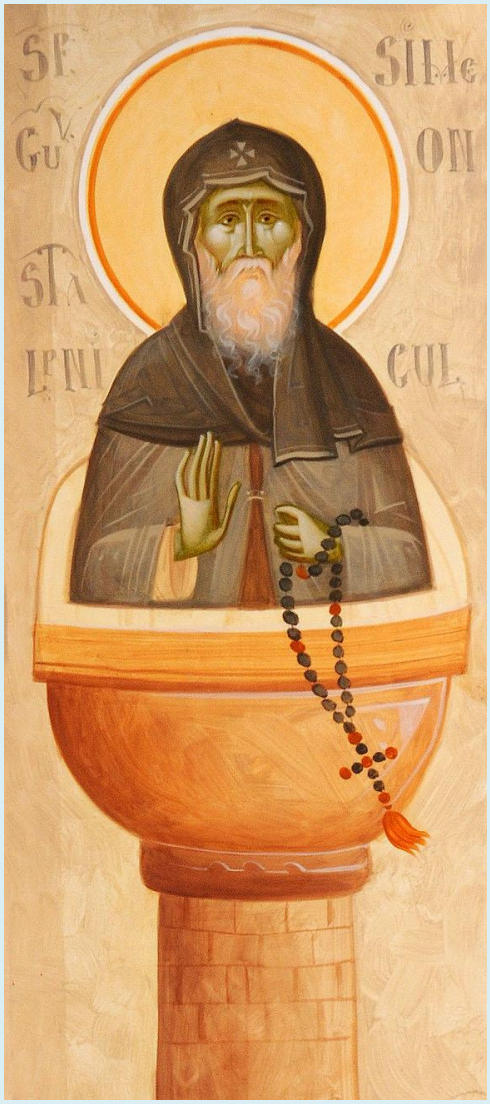

Sfântul Simeon Stâlpnicul, frescă de Mihai Coman și Toma Chituc

Altădată, reprezentanții locuitorilor din munții Libanului au venit tulburați la cuviosul Simeon:

- În împrejurimile noastre au apărut niște fiare sălbatice nemaiîntâlnite și necunoscute, care omoară oameni și animale. De multe ori intră în case, răpesc copii și îi sfâșie sub privirile înspăimântate ale mamelor. Frica și durerea s-au răspândit peste tot.

- Nu este de mirare că a venit o astfel de nenorocire peste voi, le-a spus Sfântul, căci este o pedeapsă pentru faptele voastre. Strămoșii voștri L-au părăsit pe adevăratul Dumnezeul, pe Creatorul și Binefăcătorul nostru, și s-au închinat la idolii cei muți, iar voi stăruiți în înșelarea aceasta. Fiarele vă chinuiesc cu

îngăduința Domnului, Care vrea să vă aducă la pocăință. Dacă nu aveți de gând să vă pocăiți, în zadar ați venit până aici. Să cereți ajutorul idolilor la care vă închinați!

Aceia au căzut în genunchi și cu lacrimi au început să-l roage pe Stâlpnic:
- Îndură-te de noi! Mijlocește pentru noi la Dumnezeu! O să ne pocăim!…

Împreună cu ei se rugau și alții care se aflau acolo și cărora li se făcuse milă de ei.

- După ce veți renunța la înșelarea voastră, le-a răspuns Bătrânul de pe stâlp, și vă veți boteza în numele lui Hristos, îl voi ruga pe Domnul să-Și arate mila Sa!

Păgânii au promis cu un singur glas că vor dărâma altarele idolilor și vor arde chipurile cioplite.

Sfântul a înțeles că întoarcerea lor este adevărată. Le-a dat, deci, o cutiuță cu pământ binecuvântat și le-a spus:
- Mergeți cu pace! Și, apropiindu-vă de ținuturile voastre, să treceți prin toate satele și la intrarea fiecărui sat, să îngropați în pământ patru pietre. Și deasupra fiecărei pietre să presărați acest pământ în chip de cruce. Iar dacă veți întâlni acolo preoți creștini, chemați-i să vă ajute și săvârșiți împreună slujbe de noapte. Atunci Dumnezeu își va arăta puterea Sa și nici un om nu va mai fi ucis de fiare.

Întorcându-se păgânii în țara lor, au văzut că, după rugăciunile Sfântului Simeon, toate fiarele sălbatice plecaseră din sate și se retrăseseră în păduri. Apoi, au făcut toate câte i-a sfătuit cuviosul și au văzut cum fiarele alergau și veneau în jurul pietrelor, urlând îngrozitor. Multe au căzut și au murit pe loc, altele au fugit înfricoșate, dar după zece zile nu a mai rămas nici una, toate pierind.

Luând trei piei de la aceste animale moarte, le-au adus cuviosului și, după ce i-au povestit minunea, s-au botezat, făcându-se creștini. Au rămas la stâlpnicul cel purtător de Duh Sfânt încă o săptămână, pentru a se hrăni cu învățăturile lui înțelepte și apoi, dând slavă lui Dumnezeu, s-au întors bucuroși la casele lor.

Sfântul Simeon stâlpnicul, icoană rusească, sec. al XVI-lea

Dar faptele mari și minunate ale cuviosului Simeon nu se termină niciodată, așa cum foarte frumos menționa biograful său sirian, „ce gură ar îndrăzni să povestească sau ce mână ar putea să scrie sau ce minte înțeleaptă ar putea să socotească nenumăratele binefaceri pe care le-a făcut Dumnezeu oamenilor prin

mijlocirea Sfântului? Pe câți se aflau departe de Dumnezeu, nu i-a adus aproape de El? Pe cei rătăciți nu i-a întors prin învățătura sa, dintru necunoaștere la cunoașterea cea adevărată? Câte mii și zeci de mii de „înstrăinați" nu s-au făcut mădulare ale Bisericii, supunându-se voii lui Dumnezeu, în urma cuvintelor lui? Cine poate să numere atâția și atâția mii de barbari, care după ce l-au cunoscut și l-au ascultat, au îmbrățișat cu bucurie credința creștină, făcându-se slujitori ai adevărului? Pentru că vestea binefacerilor pe care Domnul le-a făcut prin mâna cuviosului, a făcut înconjurul lumii, împlinind cele scrise: «În tot pământul a ieșit vestirea lor, și la marginile lumii cuvintele lor» (Ps. 18, 4)".

Să avem parte de rugăciunile și mijlocirea cuviosului Simeon, stâlpnicul cel din Siria. Amin!

Sursa:
http://www.pemptousia.ro/2013/09/cuviosul-simeon-stalpnicul-1-septembrie/

Sfântul Simeon, stâlpnicul

Sfântul Simeon, stâlpnicul (390-459) este prăznuit pe 1 septembrie. S-a născut din părinţi ţărani, în satul Sis, din Asia mică. A părăsit casa părintească la vârsta de optsprezece ani şi a îmbrăţişat viaţa monahală la mănăstirea Eusebona. De aici s-a mutat la Telanissos, unde a trăit ca anahoreţ.

Sfântul Simeon, stâlpnicul s-a făcut începătorul unei practici necunoscute până la el, aceea de a se ruga zi şi noapte de la înălţimea unui stâlp. De aici a primit şi numele de "Stâlpnicul".

Din viaţa sa aflăm că de două ori a venit mama sa la el, ca să-l vadă. Menţionăm că stâlpul pe care se nevoia avea şaisprezece metri înălţime. Dar de fiecare dată, necoborând de pe stâlp, Sfântul Simeon, stâlpnicul i-a zis: "Nu mă tulbura, maică. De va voi Dumnezeu, ne vom vedea faţă către faţă întru a Sa împărăţie."

Sfântul Simeon, stâlpnicul a luptat cumplit cu taberele drăceşti, pe care le-a biruit de fiecare dată cu rugăciunea către Dumnezeu.

El a lucrat multe şi mari minuni, vindecând prin cuvânt şi rugăciune pe mulţi dintre cei ce zăceau în boli grele.

La stâlpul lui veneau oameni de pretutindeni, bogaţi şi săraci, împăraţi şi robi. Nimeni nu pleca de la stâlpul Sfântului Simeon neajutorat. Sfântul Simeon le vindeca bolile, le alina durerile sufletului, îi povăţuia pe calea vieţii, îi certa pe cei care nu credeau drept.
El a convins-o pe împărăteasa Eudoxia să se lepede de erezia lui Eutihie, şi să creadă ortodox.

El s-a nevoit în timpul domniilor lui Teodosie cel mic, Marchian şi Leon cel mare.

Sfântul Siluan Athonitul - Vei cunoaşte pe Domnul prin Duhul Sfânt

Dacă vrei să ştii cât de mult ne iubeşte Domnul, urăşte păcatul şi gândurile rele şi roagă-te din adâncul inimii ziua şi noaptea, şi atunci Domnul îţi va da harul Lui, vei cunoaşte pe Domnul prin Duhul Sfânt, iar după moarte, când vei ajunge în Rai, şi acolo vei cunoaşte pe Domnul prin Duhul Sfânt, aşa cum L-ai cunoscut pe pământ. În cer şi pe pământ Domnul este cunoscut numai prin Duhul Sfânt şi nu din ştiinţă.

Chiar şi pruncii, care n-au învăţat încă nimic, Îl cunosc pe Domnul prin Duhul Sfânt (Matei 11, 2).

- ✓ *Sfântul Ioan Botezătorul a simţit încă pe când era în pântecele maicii lui venirea Domnului (Luca 1, 14).*
- ✓ *Simeon Stâlpnicul de pe Muntele minunat era un băiat de 7 ani atunci când i S-a arătat Domnul şi el L-a cunoscut.*
- ✓ *Cuviosul Serafim era în puterea vârstei (27 ani) când i S-a arătat Domnul în vremea Liturghiei.*
- ✓ *Iar dreptul Simeon era la adânci bătrâneţi atunci când L-a cunoscut pe Domnul şi L-a luat în braţele sale. (Luca 2, 24).*

Astfel, Domnul se potriveşte nouă ca să mângâie orice suflet.

(Cuviosul Siluan Athonitul, Între iadul deznădejdii şi iadul smereniei, Editura Deisis, p. 139)

Sfântul Simeon Stâlpnicul şi ispita slavei deşarte

Sfântul Simeon Stâlpnicul a avut o dată o vedenie: i s-a arătat un car de foc cu „îngeri”, care i-au spus că a plăcut atât de mult lui Dumnezeu, încât Domnul le-a poruncit lor să-l ia de viu în Ceruri, asemenea proorocului Ilie.

Iar Sfântul Simeon, dând crezare vedeniei, a ridicat un picior, pentru a se urca în car, dar cum s-a însemnat cu semnul crucii, totul a dispărut deodată, cu mare zgomot. Iar Sfântul Simeon, drept pedeapsă că s-a lăsat ispitit de gândul slavei deşarte, a stat un an întreg pe un stâlp, într-un singur picior.

(Sfântul ierarh Serafim Sobolev, făcătorul de minuni din Sofia, Predici, Editura Adormirea Maicii Domnului, Bucureşti, 2007, p. 149)

Pr. Dragoș Mihai Olteanu - Sfinţii care locuiau pe stâlpi

Una dintre cele mai originale forme de viaţă ascetică singuratică este, fără îndoială, stâlpnicia, şederea pe o coloană sau un stâlp.

Cunoaştem un număr impresionant de stâlpnici, precum:

- ⇒ *Sfântul Simeon stâlpnicul, primul stâlpnic autentic,*
- ⇒ *Sfântul Daniil, cel ce s-a nevoit pe coasta europeană a Bosforului, sau*
- ⇒ *Sfântul Alipie, pomenit de Biserică pe 26 noiembrie, despre care studiile de aghiologie ne oferă informaţii preţioase privind istoria spiritualităţii.*

Depăşind tiparele obişnuite ale existenţei umane, aceşti sfinţi aveau o vestimentaţie sărăcăcioasă, o alimentaţie mai mult decât frugală, iar vârful unui stâlp drept locuinţă, în ciuda oricăror intemperii.

Această formă de asceză nu a fost practicată prima dată de creştini, ci de acei asceţi păgâni care vieţuiau pe coloane la Hierapolis, în Frigia. Abia spre secolului al IV-lea, unii monahi creştini au ales să trăiască pe stâlpi, în aer liber, indiferent de condiţiile climatice, stând mereu în picioare.

Pentru sfinţii Bisericii, semnificaţia stâlpului este una profundă, ajutându-i pe stâlpnici să-şi înalţe mintea la contemplarea Sfintei Treimi. Alegerea unui asemenea mod de viaţă a fost determinată de dorinţa unor asceţi de a se sustrage mulţimii vizitatorilor, care veneau să-i vadă, să le ceară ajutorul în diferite împrejurări şi să le ceară diverse sfaturi duhovniceşti. Stâlpnicii doreau singurătatea pentru a-L găsi pe Dumnezeu în rugăciune, stâlpnicia fiind definită ca o formă de nebunie pentru Hristos.

***Sfântul Efrem Sirul** îi caracterizează pe aceşti sfinţi ca pe unii care „stau la slujbă până foarte târziu şi se scoală foarte devreme pentru slujbă. Toată ziua şi toată noaptea îndeletnicirea lor este slujba. În loc de tămâie, pe care nu o au, curăţia lor e înfrânarea. În loc de lăcaşul Bisericii, se fac ei înşişi temple ale Duhului Sfânt. În loc de altare, au minţile lor. Iar drept jertfe sunt aduse dumnezeirii rugăciunile lor, bineplăcute Lui în toată vremea“.*

Primul dintre stâlpnici

Potrivit lui Teodoret al Cirului, sfântul pomenit în ziua de 1 septembrie, este adevăratul iniţiator al stâlpniciei.

Născut în satul Sis, la poalele munţilor Taurus, acesta a îmbrăţişat viaţa monahală la Mănăstirea Eusebona. De aici s-a mutat la Telanissos, unde a trăit ca anahoret. Practica ascetică pe care a îmbrăţişat-o a fost una inedită. A început să înalţe o serie de stâlpi, în vârful cărora, expus capriciilor vremii, a dus o viaţă de rugăciune. Treptat, stâlpii pe care i-a ridicat au fost din ce în ce mai înalţi, ultimul stâlp, în vârful căruia a rămas până la sfârşitul vieţii, având 16 m înălţime.

„A trăit mult timp, săvârşind multe minuni şi împlinind lucrări mari; singurul dintre aceia care au trăit cândva, care a rămas neînvins de arşiţa soarelui şi de frigul iernii, de suflul puternic al vântului şi de slăbiciunea naturii umane. Când, în cele din urmă, s-a hotărât să fie cu Hristos şi să primească cununa pentru nenumăratele sale lupte, a arătat prin moartea sa, celor care nu au crezut, că a fost om. Chiar după moarte a rămas drept: sufletul său a câştigat Raiul, dar chiar şi aşa, trupul său nu a suportat să cadă şi a rămas drept în locul unde a purtat luptele, asemenea unui atlet neînvins, care nu doreşte ca picioarele sale să atingă pă-

mântul. Aşa că victoria îi însoţeşte pe luptătorii de partea lui Hristos, chiar după ce ei mor", scrie atât de frumos Teodoret, biograful Sfântului Simeon.

Nevoinţele sale, îmbinate cu rugăciunea, au atras o mulţime de pelerini, dar şi de imitatori, care vor duce mai departe această formă de asceză.

Noul Simeon

Un alt sfânt stâlpnic este cel ce s-a nevoit pe coasta europeană a Bosforului, Sfântul Daniil stâlpnicul, care este pomenit de Biserica Ortodoxă pe 11 decembrie. Acest sfânt era originar din Mesopotamia, din satul Meratha, aflat în ţinutul Samosatei.

Când a împlinit doisprezece ani, a plecat de acasă şi a intrat într-o mănăstire, unde a fost tuns în monahism datorită râvnei sale pentru cele duhovniceşti.

L-a cunoscut pe Sfântul Simeon stâlpnicul, pe urmele căruia avea să meargă. Ajuns stareţ, s-a hotărât să părăsească mănăstirea şi a plecat spre Palestina pentru a se retrage în pustie. Dar pe drum s-a întâlnit cu un călugăr care, atenţionându-l asupra conflictului dintre samarineni şi creştini, l-a sfătuit să meargă în părţile Bizanţului. Prin grija lui Dumnezeu, sfântul a ajuns în cele din urmă într-un loc numit Anaplus. Aici s-a închis într-o biserică bântuită de demoni, împotriva cărora a luptat ca un veritabil soldat al lui Hristos, după exemplul Sfântului Antonie cel mare.

Ultima parte a vieţii a petrecut-o stând pe stâlpi şi practicând o asceză severă, asemenea sfinţitului Simeon. A îndurat arşiţa verii şi gerul iernii şi a înfruntat bătăile vânturilor. A săvârşit multe minuni, care l-au făcut cunoscut până la împăraţii din acea vreme. Aceştia au venit să i se închine, iar sfântul le-a prezis ce avea să li se întâmple.

I-a binecuvântat pe toţi oamenii, s-a rugat pentru toţi, i-a sfătuit să nu fie lacomi, i-a instruit în toate cele necesare pentru mântuire, a arătat tuturor ospitalitate, fapte care l-au făcut vrednic să primească „răsplata chemării sale de sus" (Filipeni 3, 14).

Alipie, cel mai înainte ales de Dumnezeu

Originar din Adrianopolisul Paflagoniei, Sfântul Alipie a fost ales de Dumnezeu încă din pântecele mamei sale. Acest lucru este confirmat de visul pe care ea l-a avut înainte de a naşte. I se părea că ţine în mâini un miel foarte frumos, pe ale cărui coarne două făclii aprinse luminau întreaga casă. După naştere, a mai visat

cum tot poporul din cetate a venit în casa ei şi l-a înconjurat pe nou-născut cu psalmi şi cu cântări.

Întrucât i-a murit tatăl, copilul a fost dus la biserică şi încredinţat episcopului Teodor, care din acel moment i-a devenit părinte duhovnicesc.

Dând dovadă de multă înţelepciune, de curăţie şi de cumpătare, Sfântul Alipie a fost desemnat econom al bisericii, iar apoi hirotonit diacon. Dornic să plece în părţile Răsăritului şi să trăiască în singurătate, i-a dezvăluit doar mamei această dorinţă a sa, pentru ca ea să-l sprijine cu rugăciunile ei.

După ce şi-a îmbrăţişat mama, sfântul a plecat, dar aflând de intenţia lui, episcopul l-a întors din drum. A mai avut o tentativă de a se retrage într-un munte din partea de Răsărit a cetăţii, iar planurile i-au fost din nou dejucate.

În cele din urmă, a găsit la poalele muntelui un alt ţinut plin de morminte păgâne, unde vieţuiau o mulţime de duhuri necurate. Deşi toţi oamenii se fereau de acel loc, sfântul s-a sălăşluit într-unul din morminte, deasupra căruia se afla un stâlp de piatră cu un idol. A răsturnat idolul şi a pus în locul lui Sfânta Cruce, luptând cu rugăciune neîntreruptă împotriva atacurilor diavoleşti.

În urma unei viziuni în care i s-au arătat doi bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte preoţeşti, a înţeles că el este rânduit de Dumnezeu să sfinţească acel loc.

L-a însoţit pe episcopul Teodor până la Calcedon, iar de aici s-a întors în ţinutul său, călăuzit fiind prin rugăciune de Sfânta mare muceniţă Eufimia, în cinstea căreia a ridicat o biserică. Locul de zidire i-a fost descoperit într-o nouă viziune de cei doi bărbaţi, ale căror moaşte plăcut mirositoare au fost găsite mai târziu şi aşezate în biserică.

Pentru a fi mai aproape de Dumnezeu, Sfântul Alipie s-a nevoit timp de cincizeci şi trei de ani pe un stâlp, perioadă în care lupta cu vrăşmaşii nevăzuţi a fost din ce în ce mai intensă.

Conştienţi de lucrarea lui Dumnezeu prin el, mulţi oameni veneau să-l vadă şi să-l asculte, iar unii dintre ei doreau să rămână în preajma lui. La rugămintea sfântului, au fost zidite două mănăstiri, una de bărbaţi şi alta de femei, în aceasta din urmă vieţuind mama şi sora lui, Maria.

Lumina dumnezeiască de care s-a învrednicit încă din această viaţă este o mărturie a sfinţeniei. În ultimii paisprezece ani, din cauza unor răni, picioarele l-au lăsat şi a rămas culcat pe o parte până la adormirea sa în Domnul, în ziua de 26 noiembrie.

ro.orthodoxwiki.org - Cuviosul Simeon, stâlpnicul

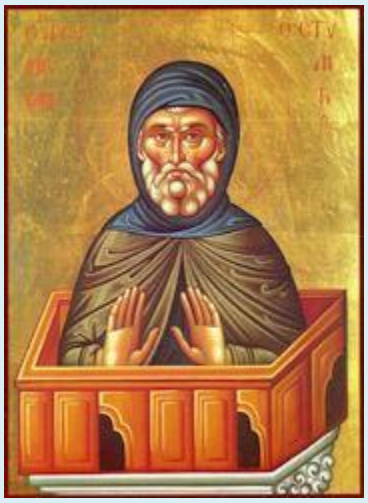

Date personale
Naştere: 390 d.Hr., Sisan, Capadocia
Mutare la Domnul: † 459
Localizare: Capadocia (Siria)
Prăznuire la data de: 1 septembrie
Recunoaştere: pan-ortodoxă

Cuviosul și de Dumnezeu purtătorul părintele nostru Simeon stâlpnicul sau Simeon cel mare (aprox. 390-459) a fost un călugăr ortodox care a trăit în Siria secolului al V-lea, ca stâlpnic. Prăznuirea sa în Biserica Ortodoxă se face la 1 septembrie.

Viața

Simeon s-a născut în satul Sisan din Capadocia, într-o familie de păstori. Pe când era tânăr, ascultând Fericirile, a fost profund mișcat și s-a hotărât să devină monah. Râvna sa pentru posturi și nevoință a crescut repede.

Date fiind nevoințele lui foarte aspre, temându-se că frații aveau să vrea să-i urmeze pilda postirii foarte aspre, starețul mănăstirii îi cere să se retragă din mănăstire.

Simeon va trăi atunci o vreme într-un puț secat, în munții din apropiere. Monahii l-au căutat, rugându-l să se întoarcă în mănăstire, dar la scurtă vreme el a plecat din nou pentru a-și continua nevoințele.

Mulțimi de oameni au început să vină la el pentru a primi vindecare și pentru a afla mai multe despre credința creștină. Atunci Simeon, căutând să se îndepărteze de ei, s-a urcat pe o coloană și a început să trăiască acolo într-o chilie mică, petrecându-și zilele în rugăciune și post.

Stătea în picioare sau așezat, la rugăciune, săptămâni întregi. Nu se poate spune însă că era rupt de lume. El scria scrisori și primea chiar și oaspeți, care urcau la el pe o scară.

Mulți l-au amenințat și l-au batjocorit, dar încă și mai mulți au fost profund impresionați de rugăciunea și postul lui neîntrerupte.

Între cei care îi ascultau învățăturile se numărau și împăratul Teodosie al II-lea și soața lui, împărăteasa Aelia Eudoxia, precum și fericita Genoveva a Parisului.

Scrisoarea lui către împăratul Leon al Constantinopolului în sprijinul Sinodului de la Calcedon era foarte respectată. Mulți veneau la el ca să-l asculte și chiar ca să fie botezați de el:

„Teodoret spune că Sfântul Simeon a ajuns atât de cunoscut la Roma încât arabii nomazi au crezut cu miile în Iisus Hristos și s-au botezat datorită lui; Regele Persiei a trimis soli ca să afle mai multe despre viața lui, iar Regina a cerut să i se aducă untdelemn binecuvântat de acesta. Sfântul Simeon a fost și un mare apărător al dreptei învățături de credință, susținând Ortodoxia Sfântului Sinod de la Calcedon înaintea multora care fuseseră înșelați de învățăturile monofiziților, între care și față de împărăteasa Eudoxia, văduva împăratului Teodosie cel tânăr. A adormit în pace la vârsta de șaizeci și nouă de ani, în anul 459, după o viață de multe și mari nevoințe.”

La trei zile după adormirea lui, trupul său a fost coborât din chilia sa de pe coloană, iar moaștele sale au fost trimise la Antiohia.

Imnografie

Tropar (glasul 1): Al răbdării stâlp ai fost, râvnind Părinților celor mai dinainte, cuvioase; lui Iov întru patimi, lui Iosif în ispite și vieții celor fără de trup Simeoane, Părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să se mântuiască sufletele noastre.

Condac (glasul 2): Cele de sus căutând și cu cei de jos împreunându-te și căruță de foc stâlpul făcându-ți, printr-însul împreună-vorbitor cu îngerii ai ajuns, cuvioase. Cu aceia împreună roagă-te neîncetat lui Hristos Dumnezeu pentru noi toți.

Alți stâlpnici

⇒ Sfântul Daniil, stâlpnicul (409-493), un ucenic al Sfântului Simeon, a cărui prăznuire se face pe 11 decembrie.

⇒ Sfântul Simeon, noul stâlpnic sau „cel tânăr” "cel din muntele minunat" († 592), pomenit pe 24 mai.

⇒ Sfântul Alipie, stâlpnicul (sec. VII-VIII), prăznuit pe 28 noiembrie.

⇒ Sfântul Lazăr, stâlpnicul (968-1054), adormit pe 8 noiembrie.

Surse

Biografia Sfântului Simeon se găsește în scrierile monahului Antonie, care a scris-o în greacă după ce a fost martor la adormirea Sfântului Simeon.

O altă Viață a Sfântului Simeon a fost scrisă în aramaică de doi alți ucenici ai lui: Simeon, fiul lui Apollon și Barhtar Barudan.

Cea de a treia sursă este Istoria lui Teodoret, episcop al Cirului, datând dn anul 444.

Cine este Sfântul cuvios Simeon Stâlpnicul? (video)

Cine este Sfântul cuvios Simeon Stâlpnicul? Adevărul despre adevăr - Moldova Creștină TV - publicat pe 10 sept. 2014:
https://www.youtube.com/watch?v=Cs2Y3Wy8nkI

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Hilandar

Printre odoarele aflate la Hilandar, există două cruci care au încastrate fragmente din Crucea Mântuitorului, un dar al împăratului Ioan al III-lea Vatatzes, şi o altă cruce împodobită cu pietre preţioase.

Cea dintâi este o cruce din argint aurit, încrustată cu pietre preţioase; cealaltă este o străveche cruce bizantină, cu nestemate de mare preţ înlăuntrul cărora se pot vedea icoana Domnului Hristos şi a Maicii Sale.

De asemenea, din instrumentele folosite în timpul Pătimirilor Domnului, Hilandar posedă o frântură din coroana de spini, din trestie şi din veşmântul de înmormântare.

În Mănăstirea Hilandar se păstrează o parte:

- *din cinstitul cap al proorocului Isaia,*
- *o parte din capul Sfântului mare mucenic Artemie,*
- *mâna dreaptă a Sfântului Nichifor, patriarhul Constantinopolului,*
- *părţi din moaştele Sfinţilor Simeon stâlpnicul, Lazăr din Muntele Galisiului, Pantelimon, Teodor Stratilat, Varvara şi Ecaterina.*

În iconofilachion se află peste 1000 de icoane bizantine şi sârbeşti din secolele XIII-XVIII. Cea mai renumită icoană păstrată cu mare evlavie în biserica mare a mănăstirii este icoana Maicii Domnului „Trihirussa”.

De o nepreţuită valoare sunt şi două icoane, cea a Maicii Domnului Papadiki şi cea a Imnului Acatist.

La fel de valoroase sunt icoanele Pantocratorului şi a Maicii Domnului „Milostiva” (secolul al XIII-lea), precum şi icoanele pictate pe ambele părți - una cu Maica Domnului „Avramiotissa” şi Sfântul proroc Ilie (secolul al XIV-lea) şi cealaltă cu Maica Domnului şi Sfântul Sava (secolul al XIV-lea).

Pr. Silviu Cluci - Odoarele Mănăstirii Simonos Petras

Asemeni tuturor mănăstirilor din Sfântul Munte, Mănăstirea Simonos Petras păstrează părți din moaștele mai multor sfinți. Cel mai de preț odor este mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena.

Aici se păstrează o parte din lemnul Sfintei Cruci, precum și părți din moaștele mai multor sfinți:

- *ale cuviosului Simeon, stâlpnicul,*
- *proorocului Naum,*
- *Sfântului Ioan Botezătorul,*
- *cuvioasei mucenițe Eudoxia,*
- *Sfântului mare mucenic Pantelimon,*
- *mucenicului Trifon,*
- *marii mucenițe Paraschevi Romana,*
- *capul Sfântului Pavel mărturisitorul,*
- *piciorul Sfântului mucenic Serghie,*
- *capul Sfântului Modest, patriarhul Ierusalimului,*
- *piciorușul pruncului mucenic Chiric,*

- *mâna strângă a Sfintei Maria Magdalena,*
- *mâna dreaptă a marii muceniţe Varvara,*
- *bucăţică din moaştele Sfintei Ana, mama Maicii Domnului;*

În katholikon se află o icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni despre care se spune că a venit singură de la Mănăstirea Vatoped.

În tezaurul Mănăstirii Simonos Petras se păstrează două Sfinte uşi din perioada 1370-1390, iar dintre icoane, deosebit de importante sunt Icoana Maicii Domnului „Nădejdea celor deznădăjduiţi” (sfârşitul secolului al XV-lea), Icoana Sfintei Ecaterina (a doua jumătate a secolului al XV-lea).

Din cauza repetatelor incendii, mănăstirea este lipsită de alte obiecte de valoare.

Radu Alexandru - Moaştele Sfântului Simeon, stâlpnicul

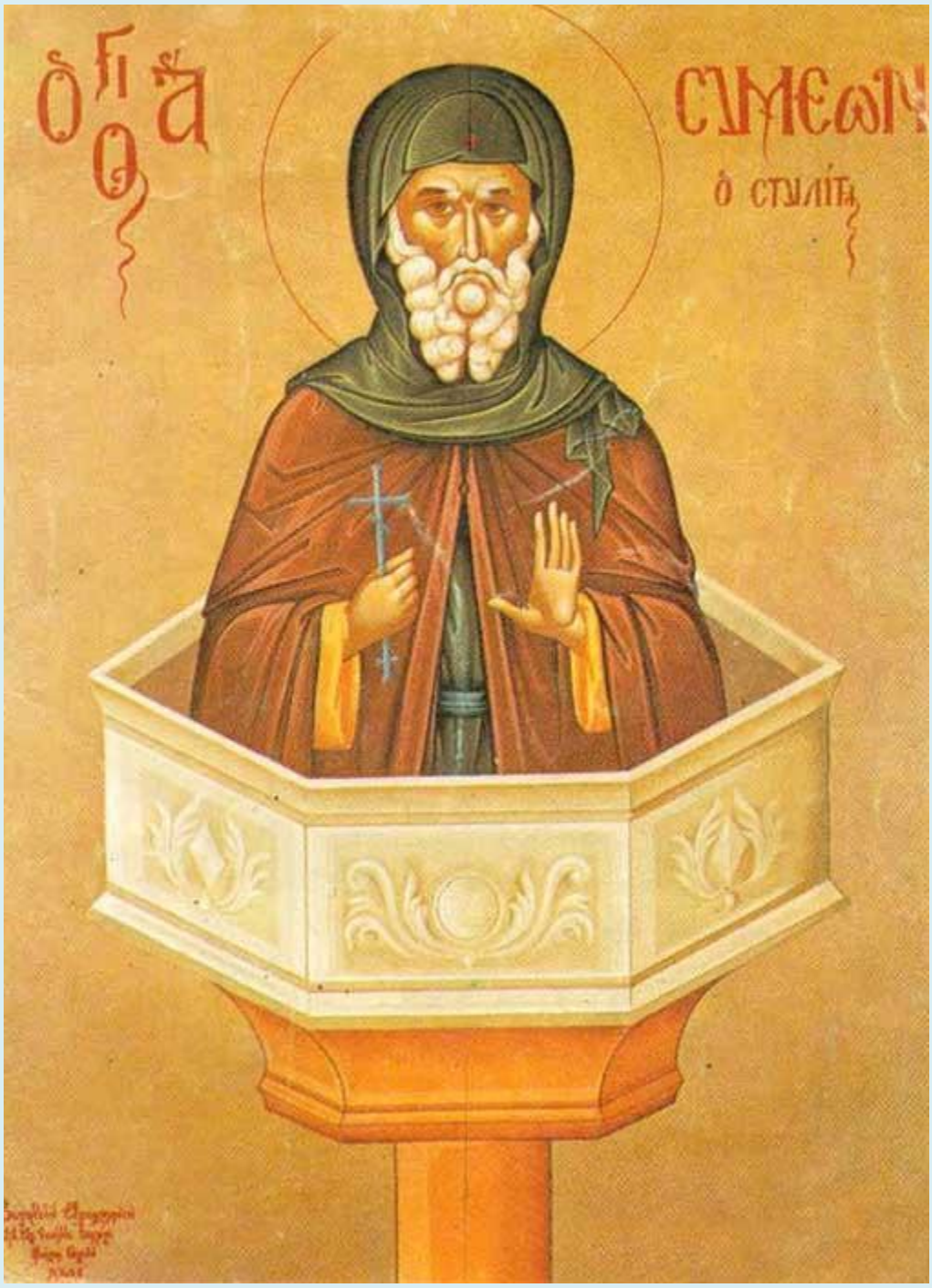

Sfântul Simeon, stâlpnicul (aprox. 390 - 459) s-a nevoit vreme de 37 de ani în vârful unui stâlp, lângă Alep, Siria. Mai este cunoscut ca Sfântul Simeon stâlpnicul cel bătrân pentru a fi deosebit de Simeon stâlpnicul cel tânăr şi de Simeon stâlpnicul III (sec. V). Este sărbătorit în Biserica Ortodoxă pe 1 septembrie, dar şi

în Biserica Ortodoxă Coptă (pe 29 pashons) şi în Biserica Romano-Catolică (pe 5 ianuarie).

Din Sinaxar aflăm că la trei zile după moartea cuviosului, trupul său a fost mutat în Antiohia: "Luând sfintele moaşte cu psalmi şi cu cântări, le-au dus în Antiohia şi a ieşit toată cetatea în întâmpinare. Şi era acolo un om mut şi surd de patruzeci de ani. Acesta, cum a văzut sfântul trup al Cuviosului, îndată i s-a dezlegat legătura auzului şi a limbii, şi, căzând înaintea sfintelor moaşte, a strigat: "Bine ai venit, robule al lui Dumnezeu, că, iată, venirea ta m-a vindecat pe mine !"

Primind antiohienii trupul sfântului mai de preţ decât aurul şi argintul l-au dus în biserica cea mare, făcându-se multe minuni şi tămăduiri la mormântul lui.

După câţiva ani au zidit o biserică în numele cuviosului Simeon, stâlpnicul şi au mutat acolo sfintele lui moaşte.”

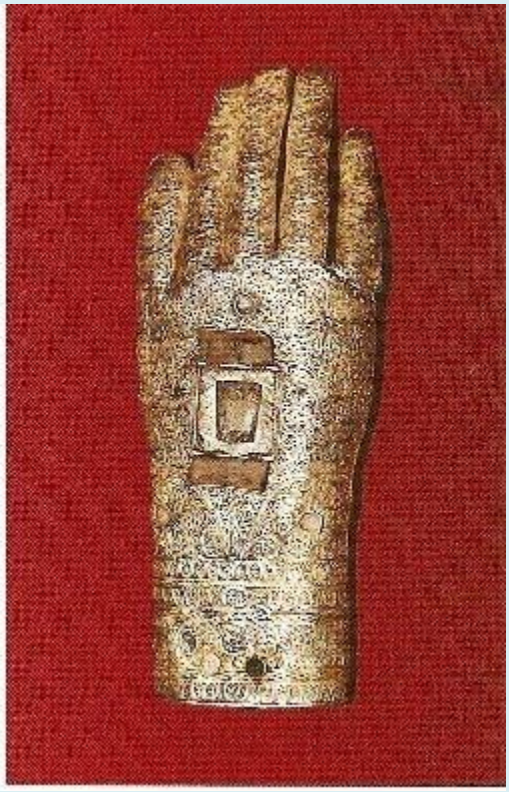

O parte din Sfintele Moaşte ale Sfântului Simeon, stâlpnicul sunt păstrate în prezent în Mănăstirea Schimbarea la Faţă din Veria (Grecia). În acest aşezământ monahal se găseşte mâna dreaptă a Sfântului Simeon stâlpnicul, aflată într-o ferecătură de argint, având forma unei mâini.

Aceasta ferecătură datează din 1939. Înainte de aceasta moaştele au fost păstrate într-o cutie iar istoria acesteia s-a pierdut cu trecerea timpului. Există numeroase mărturii care confirmă existenţa şi autenticitatea acestor sfinte moaşte.

Multe minuni au fost consemnate din cele ce s-au petrecut în această mănăstire, la mâna dreaptă a Sfântului Simeon, stâlpnicul.

În ziua prăznuirii sfântului, stareţul mănăstirii organizează o procesiune cu sfintele moaşte în satele din apropiere binecuvântând credincioşii.

Notă: Astăzi, părţi din moaştele sale se găsesc astăzi la Mănăstirile Hilandar şi Sfântul Pantelimon, din Muntele Athos, iar în ţara noastră la Catedrala din Constanţa, la biserica Sfânta Vineri-Pajura din Bucureşti, şi în alte sfinte locaşuri.

Teodor Danalache - Mănăstirea Sfântul Simeon, stâlpnicul

Mănăstirea Sfântul Simeon stâlpnicul este un ansamblu monahal, datând încă din secolul al V-lea, astăzi ruinată, din localitatea Qalat Samaan (citadela lui Simeon), o aşezare izolată, aflată la 60 de kilometri distanţă de Alep, Siria. Biserica centrală a fost construită deasupra "stâlpului" pe care s-a nevoit Sfântul Simeon.

Stâlpnicii sunt o categorie aparte de călugări asceţi. Aceştia trăiau într-o maximă izolare, în vârful unui stâlp de lemn sau piatră, într-un spaţiu foarte strâmt şi fără acoperiş. Locul fiind foarte mic, nevoitorul nu putea sta decât în picioare sau în genunchi. Această formă de ascetism a apărut în Siria, în prima jumătate a secolului al V-lea, cel mai cunoscut practicant al ei fiind Sfântul Simeon stâlpnicul (t 459).

Viaţa Sfântului Simeon o aflăm din trei surse diferite:

- ⇒ *scrierile călugărului Antonie, care a luat parte la adormirea sfântului, scrise în limba greacă;*
- ⇒ *o scriere în aramaică, a doi alţi nevoitori, Simeon fiul lui Apollon şi Barhtar Barudan;*
- ⇒ *"Istoria" lui Teodoret de Cir.*

Sfântul Simeon s-a născut în anul 386, într-o micuţă localitate din Munţii Amanus. După intrarea sa în monahism, nevoinţele acestuia au început să fie renumite printre creştini.

În cele din urmă, el şi-a luat drept nevoinţă locuirea pe un stâlp înalt de peste 10 metri. După 37 de ani petrecuţi pe stâlp, sfântul a trecut la Domnul în anul 459. Trupul său a fost dus, cu mare cinste, în Antiohia, fiind sărbătorit anual, la 1 septembrie.

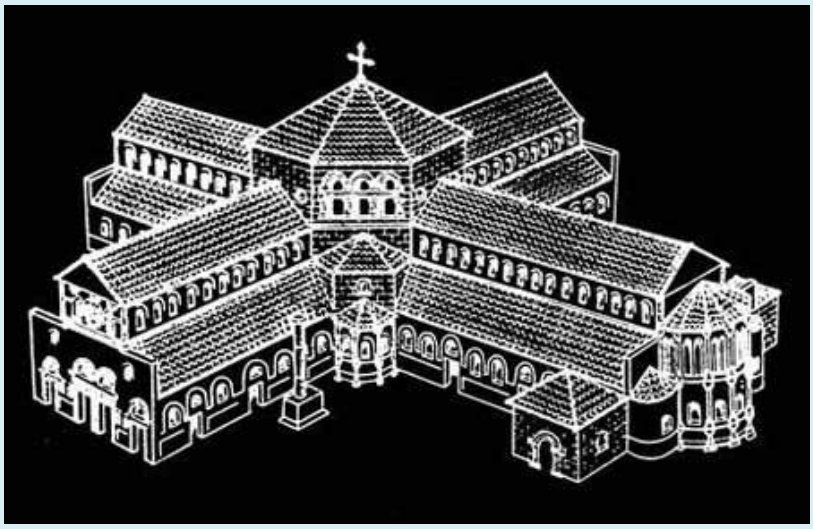

În mai puţin de câteva decenii, pe locul unde s-a nevoit Sfântul Simeon s-a ridicat un imens martirium. Acesta constă în nu mai puţin de patru biserici tip basilica, iradiind dintr-un centru octogonal ce încadra faimoasa coloană pe care a stat sfântul.

Cei 5.000 de metri pătraţi de podea echivalează aproape cu podeaua Catedralei Sfânta Sofia, din Constantinopol.

Mănăstirea Sfântul Simeon, stâlpnicul - scurt istoric

Mănăstirea Sfântul Simeon, stâlpnicul se află la o distanţă de 40 de kilometri mai spre nord de Alep, Siria. Aceasta a fost construită pe vârful unui deal, la o altitudine de 800 de metri, loc pe care se afla coloana de piatră a sfântului. Prin apropiere trecea drumul roman ce lega Antiohia de Alep.

Mănăstirea de lângă Alep este socotită drept bijuteria oraşelor antice (astăzi ruinate) din nordul Siriei. Oamenii ce vieţuiau aici, după propovăduirea creştină, duceau o viaţă foarte bine dezvoltată, însă aceasta a ţinut doar până la cucerirea arabă, în secolul al VII-lea. În mare parte, locuitorii se ocupau cu cultivarea măslinilor şi a viţei de vie.

Descoperirile arheologice au început de mai bine de un secol, scoţând la lumină, până astăzi, o mulţime de mănăstiri, sihaştrii şi biserici, în teritoriul dintre Alep, Antiohia şi Hama. Peste o sută de mănăstiri au fost găsite, iar acestea aveau o viaţă foarte activă, până spre sfârşitul secolului al XIII-lea.

Bătăliile ce au avut loc între Imperiul Roman de Răsărit şi arabii musulmani au dus la transformarea locului într-un câmp de bătălie, mai toate clădirile fiind nevoite să îşi schimbe arhitectura. Astfel, fortificaţiile au întărit fiecare locşor din această zonă. Acestea toate au dus la dispariţia treptată a economiei, multe dintre localităţi ajungând a fi părăsite. Astfel, în secolul al XIII-lea, zona era aproape complet părăsită.

Se mărturiseşte despre acest deal cum că era complet pustiu, pe el neexistând decât o coloană înaltă de aproape 21 de metri, în jurul căreia exista un gărduleţ cu poartă.

În foarte puţini ani (476-490), şi mulţumită efortului Sfântului Daniel stâlpnicul, ucenicul Sfântului Simeon, o catedrală uriaşă, o mănăstire, o casă de oaspeţi şi o biserică pentru Botezuri au căpătat formă.

Catedrala de lângă Alep este una dintre cele mai minunate, din punct de vedere arhitectural. Astfel, clădirea îmbină într-un mod unic şi minunat planul de basilica

cu cel de cruce greacă bizantină. În centrul bisericii în formă de cruce se află stâlpul de piatră al Sfântului Simeon, înconjurat de o navă octogonală, acoperită cu opt arce uriaşe. Arcele susţineau imensul acoperiş de lemn. Aripa pe unde se intră, cea sudică, are trei uşi imense cu trei frumoase arce de piatră.

După invazia arabă din anul 638, locul a ajuns foarte slab locuit, adesea suferind atacuri. În această perioadă, aripa estică va fi incendiată. Potrivit unei scrieri în limba greacă şi siriacă, din anul 969, locul păstra încă o mănăstire cu ceva călugări ce a fost recâştigată de Imperiul Roman de Răsărit.

Când împăratul bizantin Nichifor Focas i-a învins pe arabii lui Hamadani la Alep, în anul 969, a fortificat şi această mănăstire, care ocupa un punct oarecum strategic.

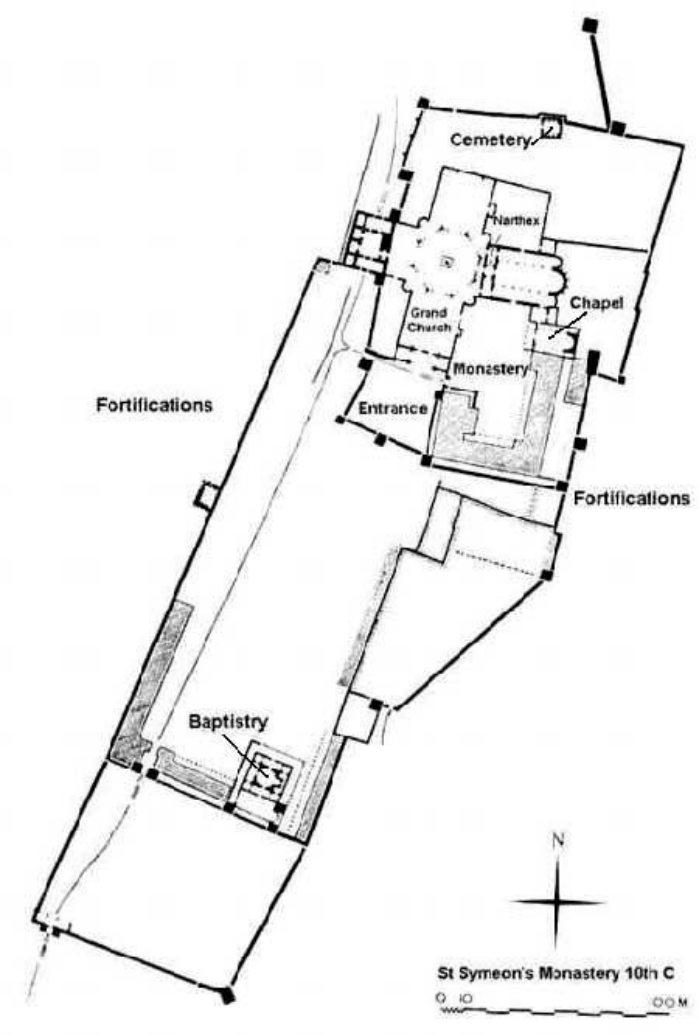

Potrivit scrierilor, mănăstirea Sfântului Simeon stâlpnicul a fost restaurată în anul 979, "în zilele împăraţilor Vasile al II-lea şi Constantin al VIII-lea". După ce conducătorul Ioan Tizmisis a ocupat mănăstirea, creştinii au reînceput viaţa monahală de odinioară. Acum se va modifica şi interiorul mănăstirii, atât al bisericii, cât şi al clădirilor pentru chilii. Tot acum se vor construi şi cele 13 turnuri de apărare ce înconjoară mănăstirea.

Şi astăzi se mai poate vedea stâlpul de piatră al Sfântului Simeon, cu toate că din ce era odinioară nu a mai rămas decât o bucată de piatră înaltă de doi metri. Creştinii au luat, treptat, câte o bucăţică de piatră din acesta, drept binecuvântare. În jurul stâlpului se poate vedea încă şi cele basilica în formă de cruce: patru hale imense ce iradiază parcă din centru.

Aripa estică a basilicii este cea mai mare dintre toate cele patru, în aceasta fiind ţinute mai toate slujbele din mănăstire. Lângă zidul sudic al basilicii se află capela şi curtea mănăstirii.

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

132

Viața și Acatistul Sfântului Cuvios SIMEON STÂLPNICUL

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Al răbdării stâlp ai fost, râvnind Părinților celor mai dinainte, Cuvioase: lui Iov întru pătimiri, lui Iosif întru ispite și vieții celor fără de trup fiind în trup; Simeoane, Părintele nostru, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.”

Troparul Sfântului Cuvios
Simeon Stâlpnicul

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-391-3

Icoane

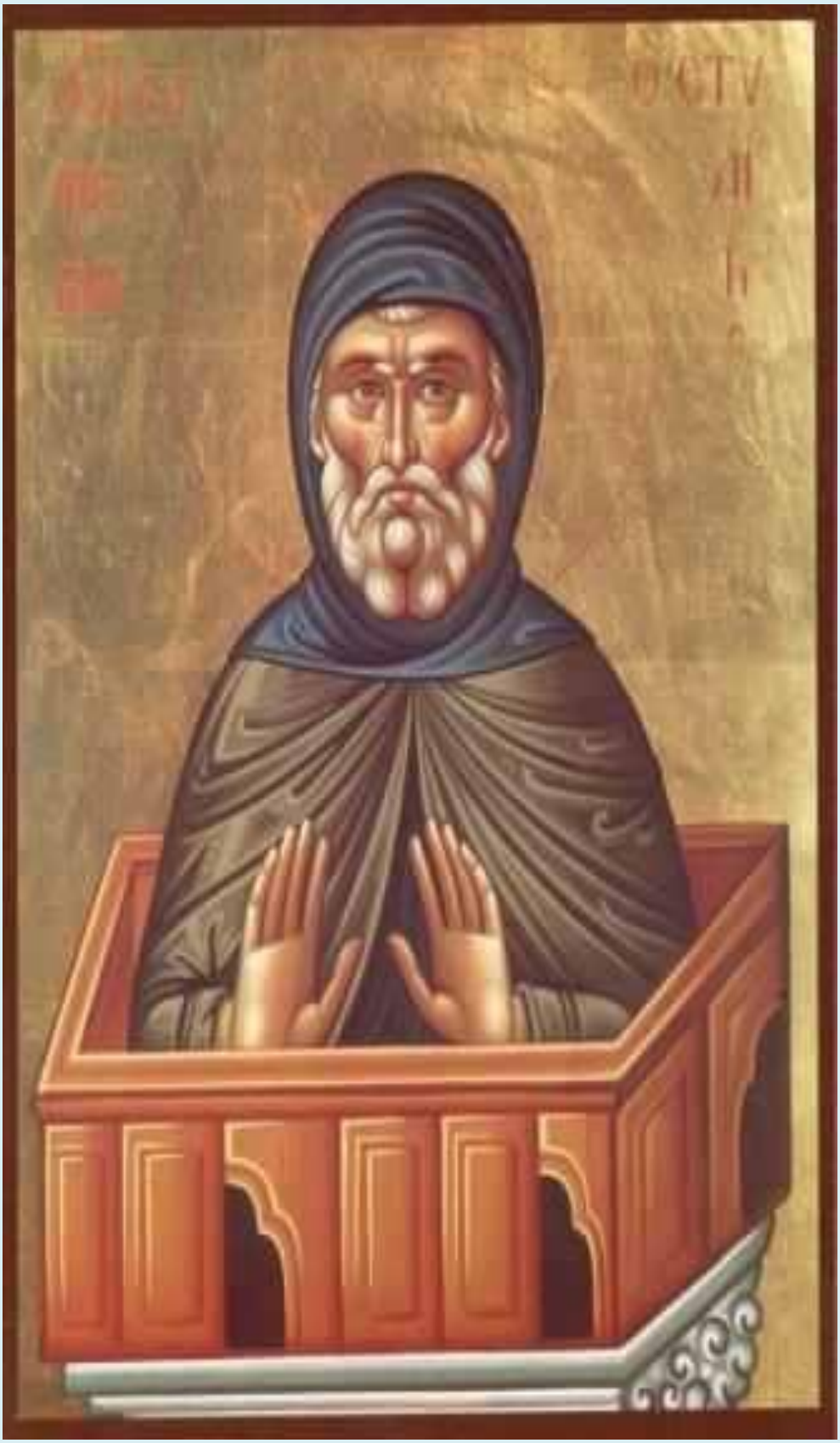

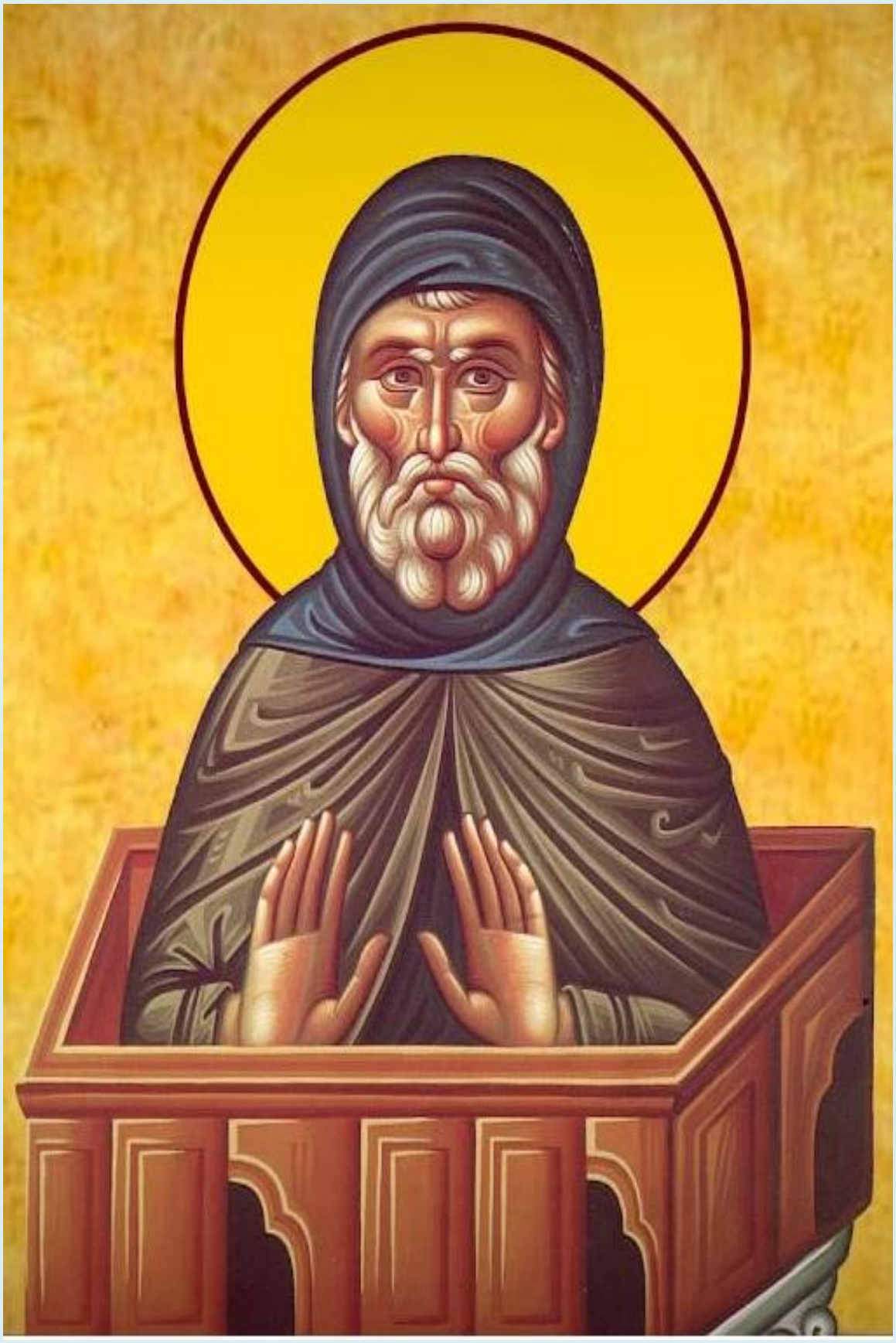

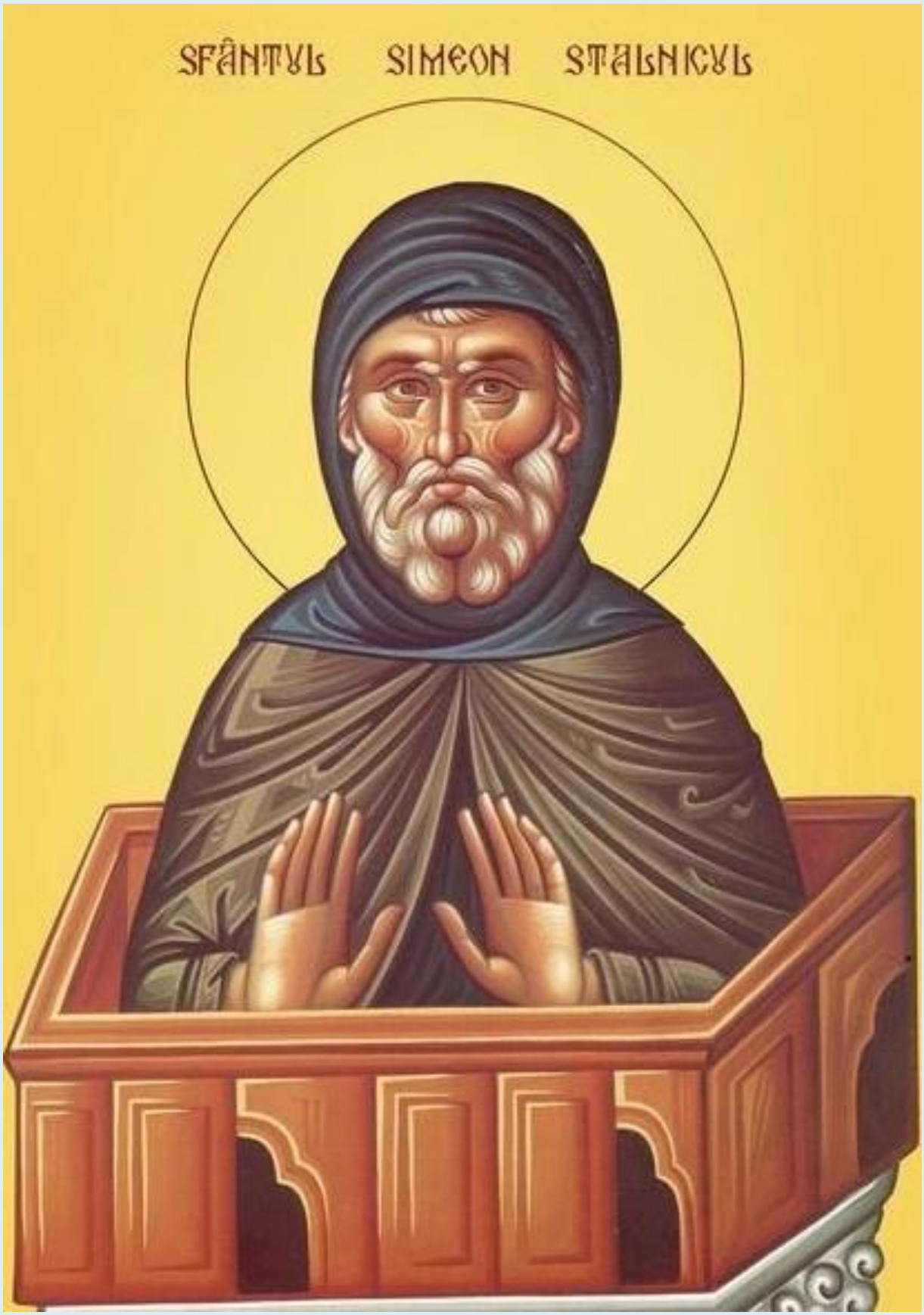
SFÂNTUL SIMEON STÂLPNICUL

1 septembrie

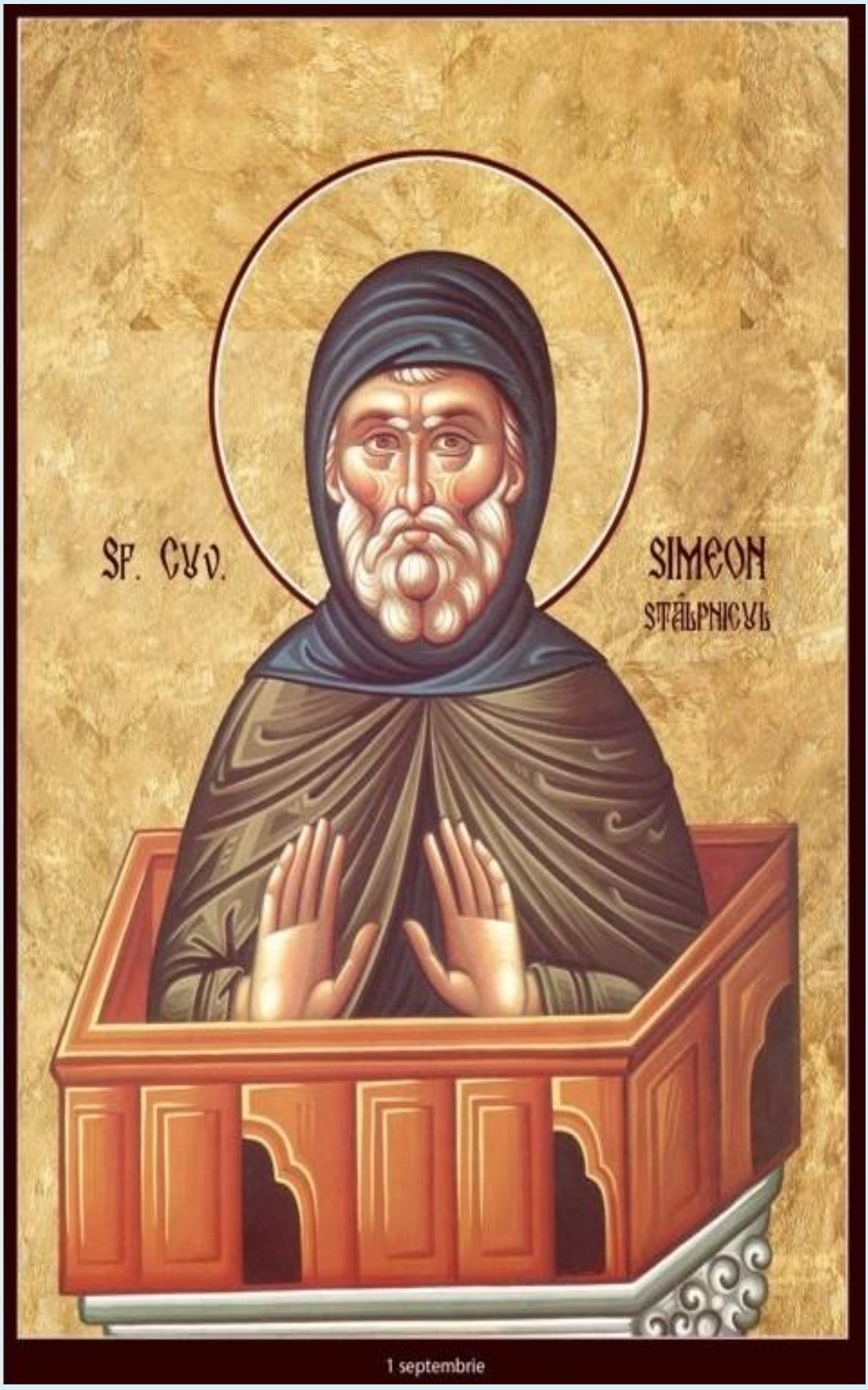

1 septembrie

1 septembrie

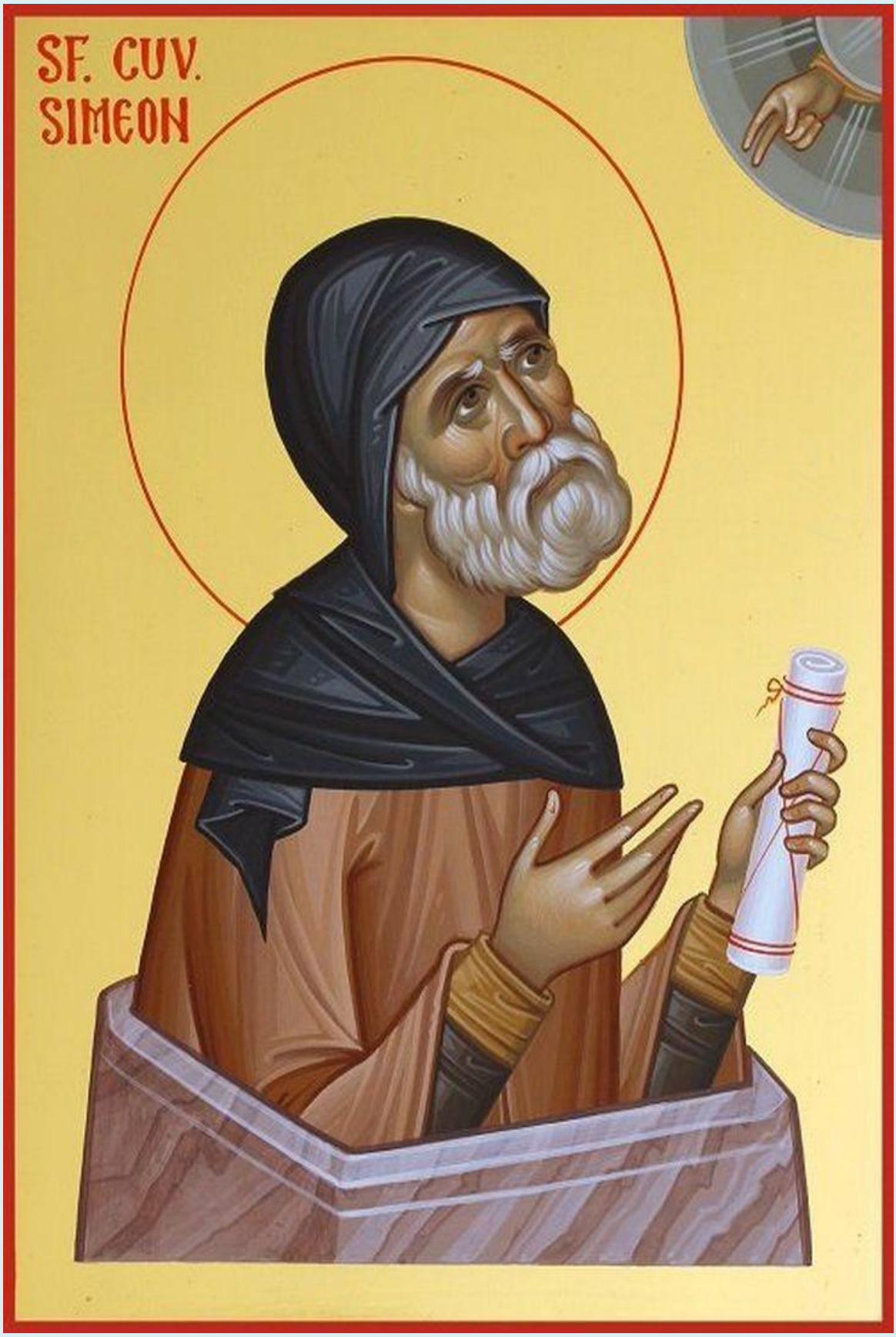
SF. CUV.
SIMEON

ПАТЕРИЙ
ЧУДОТВОРЕЦ

Συμεών ὁ Στυλίτης. Ἀμφιπρόσωπη φορητή εἰκόνα - 14ος αἰώνας.
Συλλογή 4ης Ἐφορείας Βυζαντινῶν Ἀντικοτήτων Δωδεκανήσου.

St. Symeon Stylite. Double-sided portable icon - 14th century.
Collection of the 4th Ephorate of Byzantine Antiquities of the Dodecanese

Стый
Прпбный
Сѵмеѡнъ
Столпникъ

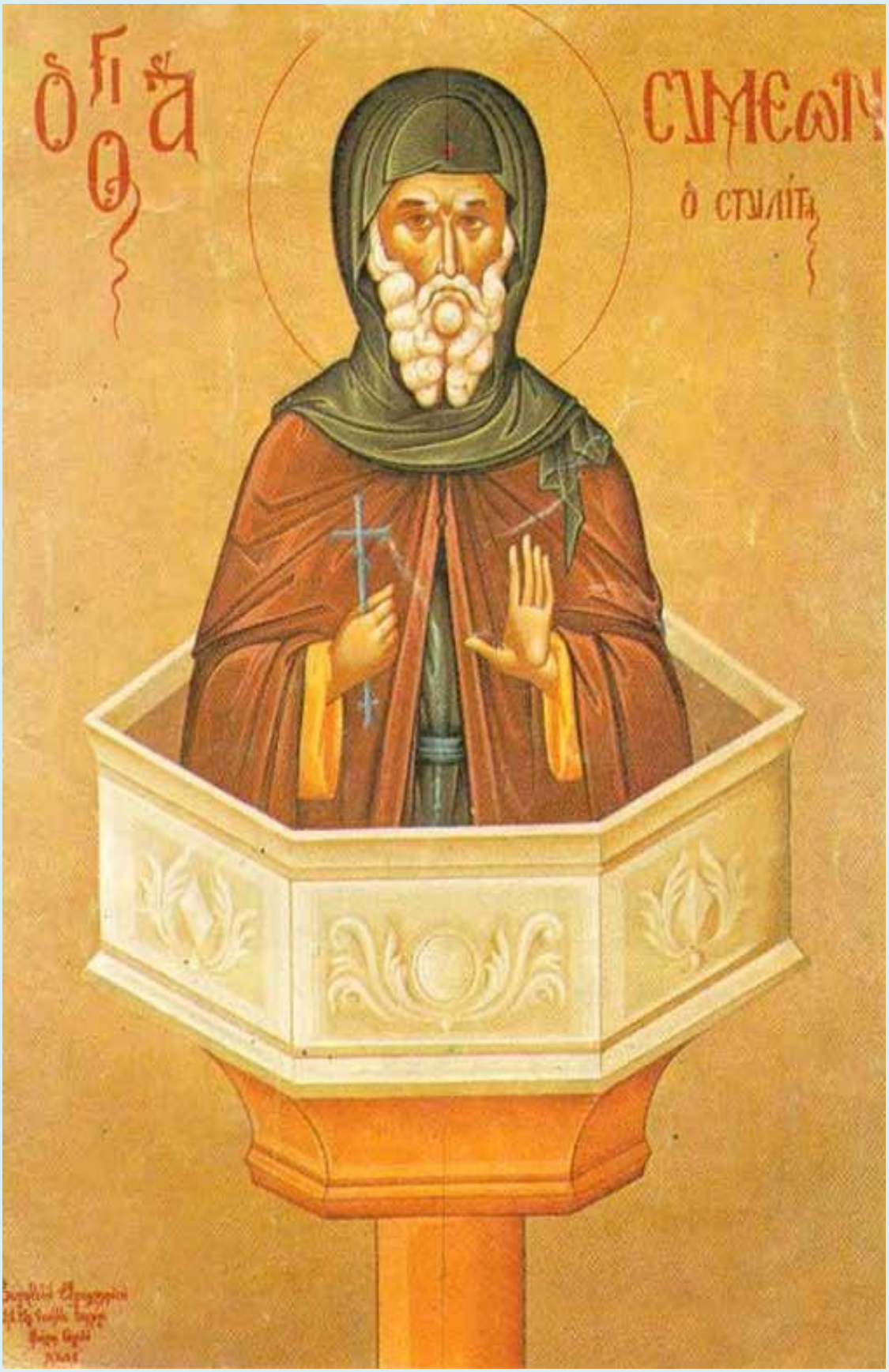
ὁ ἅγιος
Συμεών
ὁ στυλίτης

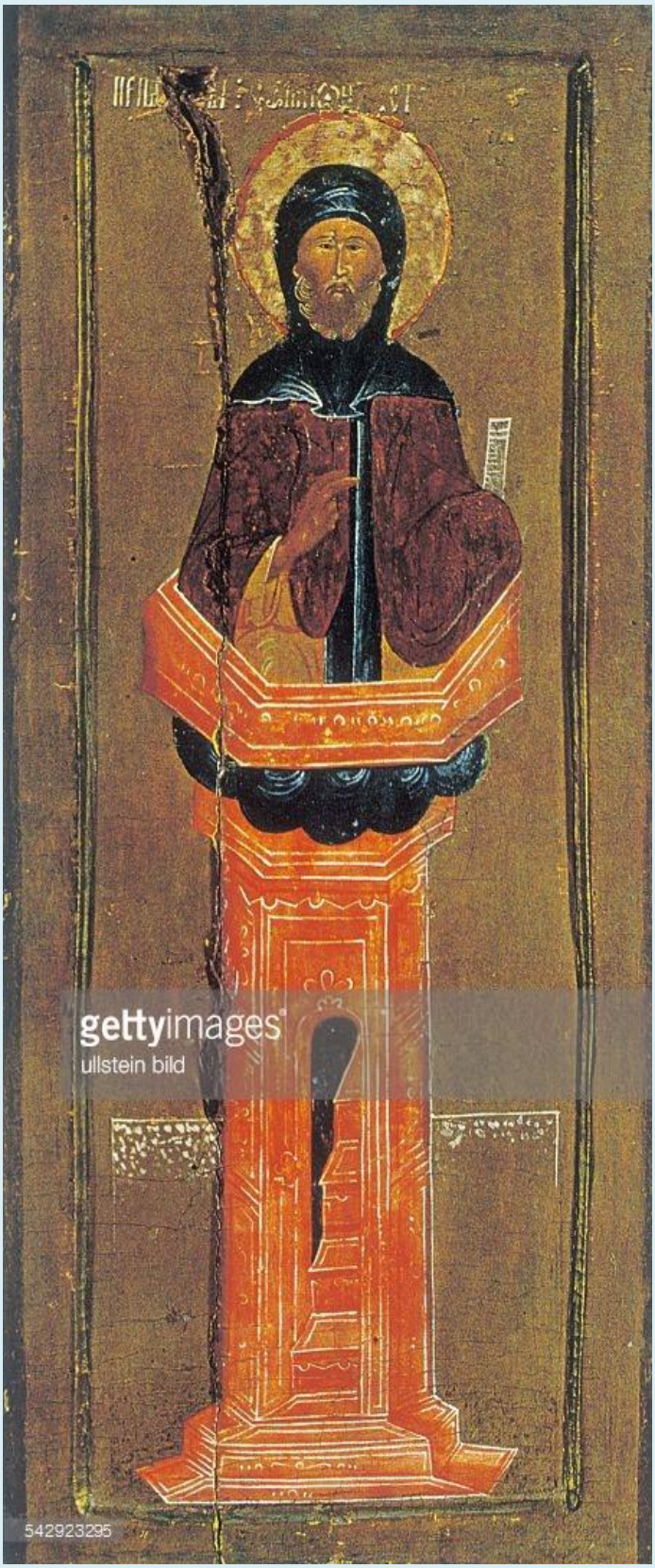
gettyimages
ullstein bild
542923295

Sfântul cuvios Simeon stâlpnicul (sau stilitul) cel batrân şi Sfânta cuvioasă Marta, maica lui

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΤΟΝ ΣΕΦΑΝΟΝ ΤΟ ΕΝΑΥΤΟ ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΤΗΤΟΣ ΣΟΥ ΚΥΡΙΕ
Η ΑΓΙΑ ΚΑΛΛΙΣΤΗ
Η ΑΓΙΑ ΕΥΑΝΘΙΑ
ΙΣ ΧΣ
Ω
Ο
Ν
Ο ΑΓΙ ΣΥΜΕΩΝ
Ο ΣΥΛΑΙΤΗΣ
Ο ΑΓΙ ΜΕΛΕΤΙΟΣ
Ο ΝΕΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙΔΙ ΑΡΧΙΤΥ Π. ΓΑΛΑΚΤΙΩΝΟΣ ΓΚΑΜΠΑΝΗ

September 1 - St. Simeon Stylites (bust), Joshua the Just (figure), 40 Martyrs of Heraclee (group of figures)

Icon of Sts. Symeon the Stylite and Genevieve of Paris from her tomb in Paris

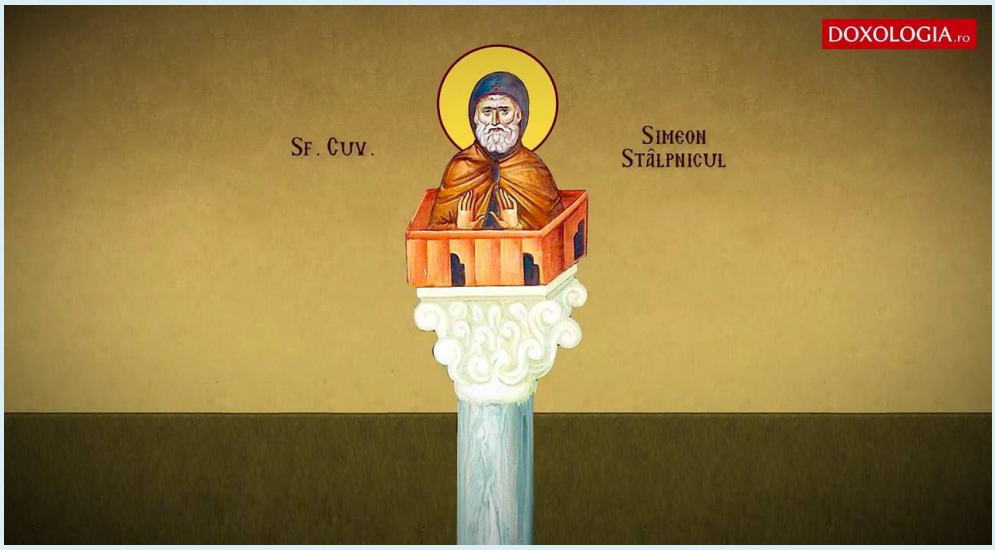
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Simeon
Stâlpnicul

DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Simeon
Stâlpnicul

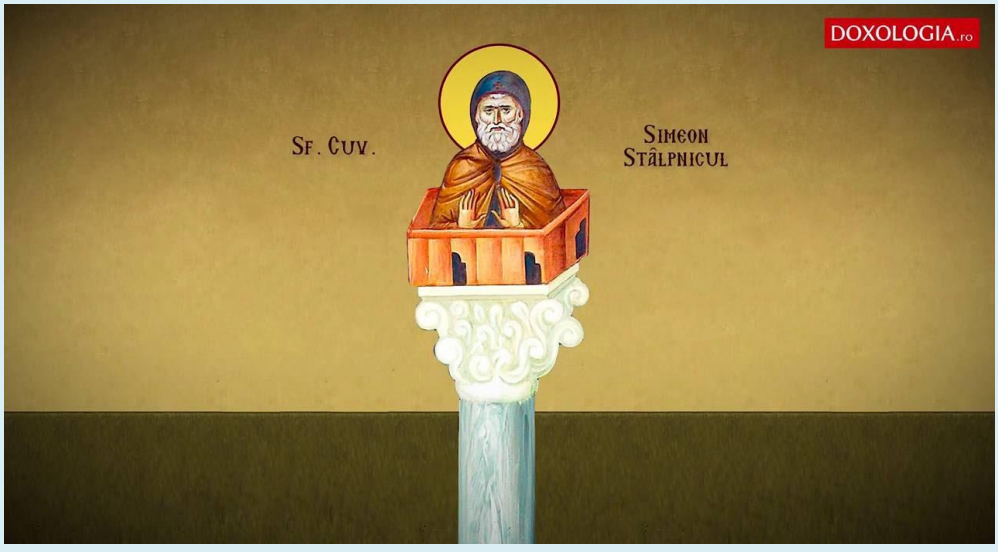
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Simeon
Stâlpnicul

Bucură-te, Sfinte Simeon, stâlpnicul din Siria!